

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Nehoda inspektora Westa.pdb

PDB Name: West - Nehoda inspektora Westa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey

Nehoda inspektora Westa

1. PRVNÍ ZLOČIN

Od prvního zločinu už uplynuly čtyři roky a od druhého šest měsíců, než vzniklo podezření, že jde o zločin - zločin v tom pravém smyslu slova. Ten výraz sice několikrát použili, když objevili mrtvolu a později při soudním vyšetřování, ale nikdo neměl na mysli jeho skutečný význam. Když se řeklo: Je to zločin, znamenalo to jen: Je to strašná ostuda. Vrchní inspektor Roger West ze Scotland Yardu, který později celý případ vyšetřoval, četl o druhém zločinu v Evening Globe, jediných větších novinách, které o tom něco podrobnějšího napsaly. West článek jen tak přelétl jako zprávičku o obyčejné dopravní nehodě, a když mu manželka řekla: "Prosím tě, polož konečně ty noviny a pojď večeřet," poslechl a už o té věci nepřemýšlel.

Alespoň ne tehdy.

Ke druhému zločinu došlo ten samý den před polednem.

Eunice Marsdenová bojovala mezi přáním dostat se co nejrychleji autobusem na novoroční výprodej na Oxford Street a povinností zavést malou Meg do školky. Nakonec se raději rozhodla pro tu druhou možnost, i když věděla, že jí tak uniknou nejvýhodnější nákupy. Ale vtom se objevila paní Brayová.

Paní Brayová ještě nepracovala v domě u Marsdenových příliš dlouho, ale Eunice si už říkala, že konečně získala poklad. Po špatných zkušenostech s uklízečkami, které moc mluvily a málo dělaly, se už ani neodvážila manželovi přiznat, že konečně našla tu pravou. To, že dnes přišla paní Brayová už o půl deváté, i když obvykle nastupovala do práce až v devět, utvrdilo Eunice Marsdenovou v přesvědčení, že v paní Brayové má vyjímečnou pomocnici. Služebná vešla bránou do zahrady nevelkého domu, který stál osamoceně nedaleko Kingston-on-Thames. Paní Brayová byla malá, dost zavalitá, asi padesátiletá žena. Měla na sobě šedivý plášť, šedý plstěný klobouk a kolem krku pevně ovínutou vlněnou šálu, protože byla velká zima. Oči jí slzely ve větru, když se rázným krokem blížila po mozaikovitě dlážděném chodníku k domovním dveřím. Meg, takový malý lidský radar, ji už zahlédla a hnala se ze svého pokojíčku dolů po schodech.

"Paní Bayová!" volala. "Jde paní Bayová!"

"Brayová," opravila ji Eunice. "Je tam r, Brayová."

"Už je tady!" oznámila Meg vzrušeně. "Můžu otevřít, mamí?"

Meg sotva dosáhla na kliku. Měla dlouhé tmavé vlasy, které se jí stále zaplétaly, bledé hubené ručky a bledé hubeňoučké nožky. Svým chováním ale prozrazovala, že má už smysl pro určitou disciplínu, protože čekala, dokud nedostane svolení, že smí dveře otevřít.

Kroky paní Brayové se už zřetelně ozývaly na schůdkách před vchodem.

"Ano, otevři," usmála se Eunice.

Meg se natáhla, stiskla rty a nataženým ukazováčkem odtlačovala závoru. Zacinkal zvonek. Meg se musela vypnout, až bolestí zasténala, ale matka jí nepomohla. Znovu se ozval zvonek, ale to už závora vyklouzla a dveře se otevřely.

"Pozor, paní Brayová, netlačte!" zavolala Eunice.

"Aha, to je Meg," řekla paní Brayová, když se dveře víc pootevřely.

Přivítivě se dolů na děvčátko usmála. Nikdy se s Meg nemazlila.

"Děkuji, Meg. Tak co, jak se máš?"

Meg se dala do štěbetání.

"To je skvělé, že jste přišla tak brzy," přerušila dcerku Eunice. "Hned si vezmu kabát a zajedu prvním autobusem na West End, jestli budete tak laskavá a zavedete Meg do školky."

"Ale jistě," prohlásila paní Brayová. "Vždyť proto jsem přišla dřív. Včera jste mluvila o tom, že byste si ráda koupila nový kabát a něco pro Meg."

Eunice to včera neřekla jako narážku, že by paní Brayová měla přijít jinak než obvykle, ale teď už na tom nezáleželo. Paní Brayová se usmála svým zdrženlivým, sotva zpozorovatelným úsměvem a vešla do kuchyně. Meg šla za ní. Eunice zatím vyběhla nahoru a už přemýšlela, co si vezme na sebe. Za necelých deset minut byla zpátky dole ve tři roky staré tvídové sukni a v malém černém kloboučku.

"Na shledanou, Meg!"

"Na shledanou, mamí."

Meg, která vypadala, že pořád někam spěchá, přiběhla k matce a políbila ji.

"A buď hodná."

"Ano, mamí."

"Na shledanou, paní Brayová, a děkuju..."

"Nemusíte spěchat, paní Marsdenová. Ve čtvrt na jednu půjdu do školky a dovedu Meg domů."

"Výborně," usmála se Eunice skoro zářivě.

Paní Brayová se tvářila trochu upjatě, téměř odměřeně, jakoby nebyla zvyklá usmívat se.

Eunice spěchala na hlavní ulici, kde byla autobusová zastávka, a cestou myslela víc na služebnou než na Meg. Bylo jasné, že paní Brayová neměla lehký život a prožila hodně trápení. Mluvila ale o sobě jen málo a Eunice vlastně věděla jen to, že stará dáma, u které paní Brayová dlouhé roky pracovala, nedávno zemřela a zanechala jí tisíc liber a nezávislost.

"Ale nevydržela jsem dlouho lenořit," vyprávěla paní Marsdenová. "Vždycky jsem ráda pracovala."

"A děti vás neotravují?"

"Bude to příjemná změna," odpověděla paní Brayová. "Není dobré, když člověk tráví příliš mnoho času se starými lidmi. Poznala jsem to na vlastní kůži."

Na tom něco bylo.

U Marsdenových se většinou stýkala jen s Meg - oba chlapci, jedenáctiletý a čtrnáctiletý, přijížděli domů jen na neděli a přes týden byli v internátní škole. Už uplynuly tři týdny a ani chlapci ani paní Brayová navenek nedávali znát žádné zvláštní nadšení, ale zřejmě se celkem dobře snášeli.

Běžné domácí práce teď často končily dříve než předtím, a tak si Eunice stihla po obědě i trochu zdřímnout a večer byla opět čilá a svěží. Když to tak půjde dál, zaslouží si paní Brayová skutečně označení "poklad".

Eunice seděla v přečpaném autobuse - nebyla jediná hospodyňka, která doufala ve výhodný nákup - a uprostřed myšlenek na služebnou si kousek před Oxford Street uvědomila, že odešla od Meg bez sebemenších starostí. Jindy ji vždy opouštěla s obavami, že se děvčátko vytrhne své opatrovnici a vběhne do jízdny dráhy. U pětiletého dítěte se nedalo očekávat příliš mnoho smyslu pro dodržování dopravních pravidel. Ale v doprovodu paní Brayové se jí nic nestane, řekla si Eunice, té neuteče.

Před otevřeným vchodem do obchodního domu Harridges čekaly dlouhé řady zákazníků. Bylo tedy nutné připravit se na pořádnou tlačenicí. Ale když se jí podaří nějaký výhodný příležitostný nákup, bude to stát za tu námahu.

Málem ji vystrčili z autobusu.

"Lokty ven a hlavu dolů," řekla si s úsměvem a hned nato ji už proud lidí unášel dál.

Bylo devět hodin a dvacet minut - doba, kdy se měla Meg vydat s paní Brayovou do školky, vzdálené od domu jen tak deset minut chůze.

"Nechci mít vlasy svázané dozadu," prohlásila Meg rozhodně. "Chci mít mašličku vpředu."

"Vážně?"

"Ano," odpověděla Meg, a když pak viděla, jak v šedivých očích paní Brayové zablesklo, rychle dodala: "Prosím, paní Bayová."

Máš moc vlasů na to, aby se ti daly svázat vepředu," namítala paní Brayová rozvážně. "Máma ti to už určitě kolikrát říkala. Zkusíme to na stranu a uvidíme, jak ti to bude slušet."

Rychle a obratně jí uvázala růžovou stužku a nezdržovala se s upravováním mašličky. Potom si oblékla plášť a za chvíli už obě vyšly na ulici. Držely se za ruce a Meg co chvíli hopkavě popoběhla, aby udržela krok s paní Brayovou. Když došli k hlavní cestě, proběhla kolem nich bílá kočka.

"Ach..."

Meg se pokusila vytrhnout.

"Jestli tady ta kočka bude, až půjdeme domů, uvidíš, že se od tebe nechá pohladit," slibovala paní Brayová. "Teď na to není čas."

Meg se nedůvěřivě podívala na svou průvodkyni, ale neodporovala. Kočka zmizela za živým plotem. Dva autobusy a dodávka se přehnali po silnici, když procházeli kolem osobního auta, zaparkovaného na okraji chodníku. Byl to černý vůz všedního typu a velikosti, na kterém nebylo nic zajímavého. Muž za volantem na sobě měl tmavěšedý oblek, šálu a měkký plstěný klobouk. Zdálo se, že čte noviny.

O dvě stě metrů dál byl přechod pro chodce - školka byla v boční ulici na druhé straně. Dvě maminky s dětmi právě přešly na druhou stranu, ale když se paní Brayová s Meg blížily k vyznačenému přechodu, nebyl nablízku ani jediný chodec. Motor parkujícího auta pronikavě zavřeštěl do ranního chladu, ale paní Brayová tomu nevěnovala pozornost, dokonce se ani neohlédla. To už došli k přechodu.

O kus dál bylo vidět nějakého cyklistu a v dálce uháněl autobus se řvoucím motorem.

Paní Brayová držela dítě pevně za ruku a čekala, až auto přejede. Ale řidič zřejmě nespíchal, protože přibrzdil a dal jim znamení, aby přešly. Předek auta byl od nich vzdálený jen pár metrů.

"Teď mne drž pevně za ruku a pospíchej," řekla paní Brayová skoro přísně. "Neskákej a nehopkej!"

Letmo se podívala i druhým směrem, aby se ujistila, že je cesta volná a vešla na přechod. Najednou zaslechla zařvat motor a vyděšeně obrátila hlavu.

Auto se hnalo přímo na ni a motor hučel na nízký převod. Spatřila blýskající se řidičovy oči a jeho široce otevřená ústa a pochopila, že ji chce zabít.

Neměla čas na záchranu.

Vytrhla ruku z dlaně děvčátka a prudce ho bouchla do zad. Tak silně, že dítě vyletělo ven z dráhy blížícího se auta.

A pak vůz paní Brayovou srazil.

Dítě leželo bez dechu na zemi a vzápětí divoce vykřiklo bolestí a strachem. Cyklista, kterému auto překáželo v rozhledu, viděl jen křičící dítě. Vtom motor znovu zařval a auto uhánělo pryč. Až teď cyklista zahlédl nehybně ležící ženu.

"Smrt nastala bezpochyby okamžitě," prohlásil policejní lékař, který se dostal na místo nehody už za pět minut. "Kolo jí rozmačkalo lebku. Ano, můžete ji odnést. A co s dítětem?"

Eunice Marsdenová si v duchu blahopřála, protože její cesta na Oxford Street byla mnohem úspěšnější, než doufala. Nesla si kostým, který měl cenu dobrých dvaceti guineí, ale ji stál jen deset. Už jen proto se jí cesta na výprodej vyplatila. A potom ještě šaty pro Meg...

Zahnula na Sheldrake Street a spatřila před jejich domem auto ředitelky školky. Dcerku ale neviděla. Náhle dostala strach. Meg! Zapomněla na únavu a dala se do běhu. Co to znamená? Kde je paní Brayová?

V tu chvíli vystoupila Meg z auta. Na bradě a na nose měla náplast.

"Meg!" vykřikla matka. "Meg, co se stalo?"

Potom se zastavila a zmlkla.

Nikdy nezapomene na výraz v jejích očích ani na zvuk jejího hlasu, když jí řekla holou pravdu.

"Paní Bayová je mrtvá, mami. Někáký pán ji přejel autem." Ředitelka školky příběhla k Eunice.

"Je to zločin," začala. "Měli by ho pověsit, takového..."

Soudce později skutečně potvrdil, že to byl zločin.

Odložil soudní přeličení, aby policii umožnil dál pátrat po autě a jeho řidičovi. Ale veškeré pátrání bylo bezvýsledné. Jediným svědkem byl cyklista, který všechno pozoroval zezadu. Ale mohl říci jen to, že motor najednou silně zahřměl. Poznávací značku auta nerozeznal, protože mu od větru slzely oči. Takovou svědeckou výpověď se toho moc nezískalo.

Policie spis odložila mezi nevyřízené. Pro Criminal Investigation Department, Oddělení kriminální služby, jsou nejhorší takové případy, kdy řidič po smrtelné nehodě ujede. Ale tento případ nevzbudil na veřejnosti žádnou pozornost. Kromě několika stručných zpráv na něj noviny zapomněly. Paní Brayová byla příliš bezvýznamná osůbka, než aby její smrt způsobila rozruch.

Na celé věci ale bylo divné to, jak málo faktů se o paní Brayové podařilo zjistit. Bydlila v nějakém pokoji v Putney, starala se o dvanáct roků starší paní a zdědila po ní nějaké peníze zřejmě ani nestálo za to zjišťovat kolik - a zanechala po sobě bezmála sedm tisíc liber.

Závěť se nenašla a nikdo neuplatňoval na dědictví nárok.

Měsíc po měsíci se celý případ opět přetřásal - na Metropolitní policii i na Scotland Yardu. Také Roger West prostudoval celý spis, jak to už ostatně dělal ze zásady. Nenašel ale o paní Brayové nic nového. Nic neprozrazovalo, jestli řidič prostě jen ztratil hlavu, když ji srazil, nebo zda ji přejel úmyslně. Ta druhá možnost byla tak nepravděpodobná, že ji nikdo ani nevyslovil.

West ale přece jen objevil něco, co ho zaujalo. Čtyři roky před svou smrtí svědčila paní Brayová v podobném případě. Mladá žena tehdy zahynula při dopravní nehodě. To byl skutečně jediný vzrušující moment v jednotvárném, i když užitečném životě paní Brayové. Jaká to byla ironie, že se teď stala sama obětí dopravní nehody. Roger West považoval důkladnost za jednu z hlavních vlastností, nepostradatelných pro policejního úředníka, a jen proto požádal superintendanta z obvodu, kde k nehodě došlo, aby mu sdělil podrobnosti.

"Docela jasný případ," hlásili mu hned po poledni. "Mladá žena vystoupila z autobusu a bez rozhlédnutí vstoupila do jízdní dráhy. Mohla si za to sama. Potvrdilo to několik svědků. Paní Brayová stála hned za ní, proto byla jako svědkyně tak spolehlivá. Nejhorší bylo, že ta žena hned nezemřela, i když utrpěla vážná zranění - umřela až po roce. Nedá se pochybovat o tom, že její smrt byla přímým důsledkem nehody."

Roger si mohl snadno zjistit i další podrobnosti, jako je jméno řidiče a ostatních svědků, ale zdálo se mu to docela zbytečné. Paní Brayová byla aspoň na místě mrtvá - při těchto tragických nehodách bylo nejhorší to, že oběti často dlouho trpěly.

"Jaké to bylo auto?" zeptal se ještě Roger.

"Jaguár. Ten řidič jel podle svědeckých výpovědí nanejvýš pětadvacítkou nebo třicítkou, nedalo se mu vůbec nic vyčíst."

Tak tedy obyčejná nehoda, pomyslel si Roger. Poděkoval kolegovi a položil sluchátko telefonu. Dopravní nehody patří už k rizikům života jako dětská obrna, rakovina a válka.

Ty informace vyloučily i absurdní myšlenku, že by mohlo jít

12 13

o stejné auto. Paní Brayovou zabil vůz, který mohl mít tak deset až dvanáct koňských sil, určitě ne víc. Svědek důrazně prohlásil, že to byl běžný typ auta, bezpochyby malý - nanejvýš prý střední velikosti. Nikdo by ho nemohl zaměnit s Jaguárem.

Chudák paní Brayová měla se svými sedmi tisíci liber a pohodlnou službou u Marsdenových opravdu smůlu. Na jejím předchozím místě u staré paní ji asi dobře platili, nebo už předtím zdědila po někom větší sumu, možná také vyhrála v nějaké loterii.

V tu chvíli ale jejím sedmi tisícům liber nikdo nepřikládal žádný zvláštní význam.

Další zločin, pokud se dalo soudit, s žádnými nehodami nijak nesouvisel.

2. DRUHÝ ZLOČIN

Rosemary Jacksonová Eunice Marsdenovou neznala a měla s ní jen málo společného. Byla sice také vdaná, ale tak krátkou dobu, že si musela někdy přes den připomenout, že je to pravda. Bylo jí třiaadvacet let, měla světlé vlasy, pěkný vzhled a podle; mínění příbuzných Charlese Jacksona se ke svému manželovi moc nehodila. Ale oženil se s ní a příbuzní ji přijali. Museli přiznat aspoň to, že neměla sklony k rozhazování. A to bylo dobře, protože jestli měl Charles nějakou chybu, tak tu, že nerad pouštěl z ruky peníze. Mohl by si dovolit i lepší bydlení než ten maličký dvoupokojový byt, i když v jedné z nejelegantnějších čtvrtí Londýna.

Byt byl ale velmi útulně zařízený. Rosemary oplývala netušenými vlohami, mimo jiné měla vytříbený vkus pro výzdobu. Důkladně si prostudovala drahé časopisy a zařídila byt tak pěkně, že učaroval každému, kdo ho viděl.

"Drahoušku," řekla jí líbezně její jediná švagrová, "měla jsi studovat bytovou architekturu. To by pro tebe byla ta pravá životní dráha!"

"Já vím," odpověděla jí sladce Rosemary. "Byla bych se na to dala, kdybych už svoje životní povolání neměla."

"A ty ho máš, drahoušku?"

"Jistě, drahá, manželství," řekla Rosemary neskutečně líbezně.

Trefila do živého, protože švagrové bylo kolem třiceti let a pořád ještě byla svobodná. Rosemary měla vůbec plno vlastností, o kterých neměli mnozí ani tušení. Kromě jiných předností měla velkou trpělivost. Toto bylo poprvé, co se po osmnácti měsících mlčenlivé zdrženlivosti zmohla na odvetu.

Byla vdaná už půl roku, získala větší sebejistotu a byla přesvědčená, že se jí Charles před příbuznými vždy zastane. Charles Jackson byl o patnáct let starší než jeho žena. Byl mladším společníkem v advokátní kanceláři Merridew, Barker, Kyle and Merridew s vyhlídkami na skvělou budoucnost. Nedávno působil jako tajemník vládní komise, která vyšetřovala závislost na omamných látkách ve Velké Británii. Komisi tvořili z části politici a z části lékaři se zástupci farmaceutického průmyslu. Zpráva, kterou Jackson vypracoval, byla vzorem stručného, ale výstižného referátu, a udělala svému autorovi dobré jméno.

Rosemary si v duchu říkala, že Charles měl být obhájcem. Byl to totiž skvělý řečník, dovedl si rychle uspořádat argumenty a měl zničující repliky. Často ho slyšela u soudu, kde se projednávaly menší přestupky a občanské spory a skoro vždy obhajoval někoho, kdo naléhavě potřeboval pomoc.

Tu a tam se už dokonce šeptalo: "Charles Jackson, advokát ztracených soudních sporů."

Rosemary to všechno věděla.

Rosemary byla úžasně, nekonečně, šíleně šťastná a věřila, že i Charles je šťastný.

Dva měsíce po smrti paní Brayové, o které Rosemary letmo četla v Evening Globe, skončila svoje drobné domácí práce dříve, než jindy, a tak se rozhodla jít na procházku. Bylo jedenáct hodin, příjemné zimní dopoledne bez mlhy, deště a sněhu, což je v Londýně zvláštností. Jedno okno dlouhého, úzkého obývacího pokoje bylo obrácené do zahrady velkého domu, stojícího na náměstí hned za rohem. Slunce ozařovalo bezlisté větve dvou stříbrných bříz, takže kůra stromů vypadala, jakoby ji někdo natřel světlou barvou. Na čtvercovém trávníku byly dva tmavozelené květinové záhonky.

Rosemary si oblékla tulení kožich, protože věděla, že venku bude zima, a kromě toho to byl Charlesův hlavní svatební dar. Když si nasadila malý klobouček, olemovaný stejně tmavou kožešinou, usmála se na svůj obraz v zrcadle a na svoje veselé modré oči, a pospíchala po schodech dolů k domovním dveřím. Hned pod bytem byla garáž a už na schodišti byl cítit zápach benzínu.

Dole na schodech zaslechla Rosemary zvenku zvuk kroků. Dveře byly z pevného dřeva a bez okénka, takže neměla ani tušení, kdo to jde. Nic není tak nepříjemné, jako když před nosem otevřete dveře někomu, kdo se chystá zazvonit. A tak čekala.

Nikdo nezazvonil.

Záklopka schránky na dopisy se nadzdvihla a někdo dovnitř rychle zasunul dopis - dva dopisy. Jak dopadly na dno, záklopka se s klapnutím zavřela.

"Z Austrálie," zamumlala Rosemary, když si na jedné obálce prohlédla známku s namalovaným klokanem. Dopis byl adresovaný Charlesovi. "To je určitě od jeho přítele Masterse. Charles bude mít radost."

Potom si prohlédla druhou obálku.

Adresa byla napsaná strojem, dopis byl orazítkovaný v Londýně W. I. a adresovaný Rosemary.

Málokdy jí přišel tak úředně vyhlížející dopis - většinou dostávala listy psané rukou. V malé předsiní byla tma a Rosemary toužila vidět zase slunce, a tak otevřela dveře a vyšla před dům. Dopisy pořád držela v ruce. Slunce jasně svítlo na její tvář, na dlaždice a na šoféra, ležícího na druhé straně ulice Rolls-Royce. Byl to muž ve středních letech, který na chvíli přestal pracovat, jen aby si ji s obdivem prohlédl.

Stávalo se jí často, že se za ní muži ohlíželi.

"Dobrý den," pozdravila ho Rosemary a odměnou jí byl pohotový úsměv.

Zastrčila dopis z Austrálie do kapsy - Charles věděl, jak ráda kapsy měla - a pomalu se pustila ulicí. Skoro si blaženě

předla jako kočka, vyhřívající se na sluníčku, když zamířila do parku a otevřela svůj dopis. Byl na obyčejném papíře, bez adresy odesílatele a bez podpisu a obsahoval jen jedinou větu:

Váš muž je Vám nevěrný.

Rosemary se zastavila tak prudce, jakoby vrazila do zdi. Dívala se upřeně na ten jediný řádek a snad doufala, že pod tím pohledem zmizí.

Váš muž je Vám nevěrný - jak surově to vpadlo do jejího života a inkoust byl tmavý a věta černá, jakoby už věštila smutek. "Nesmysl!" vyrazila ze sebe.

Zmačkala papír, ale dál ho držela v ruce a zrychlila krok. Ani si neuvědomovala, kam jde. Zpočátku ji ta otřesná zpráva rozrušila, ale potom v ní vzbudila zlost. Ještě pevněji zmačkla dopis, jakoby si přála, aby to byl krk člověka, který ho napsal.

"Hnusná lež," řekla si tlumeně a ještě víc zrychlila krok, až zmizela z ulice, kde bydlela. Šoféra její chování trochu zmátlo a zamyšleně pokračoval v práci.

Napadlo ji přejít hlavní silnici, aby se dostala na zastávku, odkud odjížděl autobus do Hyde Parku. Ale ulici nepřešla. Strojem napsané obvinění se jí stále vznášelo před očima. Jistě, je to lež. Jak je hloupá, že ji dopis tak rozčilil, vždyť je to hanebný nesmysl. Ale...

Proč se někdo obtěžoval s napsáním takové zprávy?

Kdo si mohl přát, aby byla nešťastná?

Nakonec přece jen přešla silnici a krátce před dvanáctou hodinou vystoupila v parku. Bylo skoro jako na jaře, jenom na větvičkách se nezelenalo listí a větve stromů vypadaly na pozadí světlé oblohy jako pavučiny, spředené armádou obrovských pavouků. Slunce příjemně hrálo a Rosemary si rozepnula plášť. Několik lidí už sedělo na lavičkách, stovky se jich procházely a dopravní hluk sem doléhal jakoby z velké dálky. Rosemary šla bezmyšlenkovitě po trávníku a nedívala se, kam jde. Chtěla být sama. Znovu a znovu si kladla stejnou otázku:

Proč by jí někdo poslal tak opovržením hodnou zprávu?

Znovu se podívala na obálku. Ne, nešlo o omyl. Dopis byl adresovaný paní Jacksonové.

Co jí řekne Charles?

Rosemary začala přemýšlet. Dostala se do situace, o které často čteme, ale která nás postaví před množství děsivých problémů, když vznikne v našem vlastním domově. Má o tom dopisu povědět Charlesovi? Byl v kanceláři velmi zaměstnaný, ke své práci se stavěl s velkou zodpovědností a Rosemary věděla, že ho hodně zaneprázdnňuje soudní spis o vraždě, který pomáhá připravovat Starému Nodovi, přednímu členovi Queen's Counsellor, rady Nejvyššího soudu. Opravdu, minulý týden se Charles několikrát vrátil z práce o hodinu, o dvě později než obvykle.

Povzdechla si.

"Ne!" řekla prudce.

Ovce, která se opodál pásla, jakoby zaslechla to slovo a upřela na ni oči.

"Je to směšné. Ten dopis mu neukáží," řekla Rosemary. "Jednoduše to všechno pustím z hlavy."

Ale v duchu se modlila, aby Charles netelefonoval, že se dnes večer vrátí domů později.

Netelefonoval.

Přišel v dobré náladě a choval se naprosto přirozeně. Dokonce si ani domů nepřinesl žádnou práci. Soudní spis o vraždě už byl prakticky hotový a Charles měl druhý den navštívit Old Noda.

Rosemary mu o dopise neřekla.

Druhý den ráno, když se Charles holil a Rosemary připravovala snídani, zaslechla ostře klapnout záklopku schránky na dopisy - ranní pošta. Většinou nechávala na Charlesovi, aby došel pro poštu, ale teď se jí zmocnil tak prudký neklid, že nedokázala čekat. Ve schránce bylo několik dopisů.

Vážený pan Charles Jackson... Vážený pan... Vážený pan... Paní Rosemary Jacksonová!

Byla to téměř stejná obálka, mohla to být klidně ta včerejší, kdyby ji nebyla zmačkala. Tupě na ni hleděla a pak se s bolestně sevřenými rty obrátila ke dveřím. Pomalu šla nahoru po schodech. Slyšela prskat slaninu na pánvi, ale najednou jí bylo všechno jedno. Uprostřed schodiště si strčila dopis pod blůzu, a přitom jí vyklouzla z dlaně jiná obálka, které si předtím nevšimla. Zdvihla ji a četla:

Vážený pan Charles Jackson.

Ale ten dopis se od ostatních odlišoval.

Obálka byla bleděmodrá, rukopis zaoblený a ženský, papír slabě voněl parfémem. Ještě nikdy nepřišel do domu takový dopis. Když došla na nejvyšší schod, zaslechla jak Charles volá: "Dvě minuty, miláčku!"

"Dobře!"

Rychle dokončovala snídani. Charles dnes ráno pospíchal a všechny jeho myšlenky patřily už nastávajícímu rozhovoru se Starým Nodem - bylo to jeho první osobní setkání s tím slavným mužem. Proto spěchal na snídani. Zřejmě ho překvapilo, že jídlo ještě není hotové a Rosemary cítila, že toto ráno by se lehko rozzlobil. Za normálních okolností by s ním žertovala a napomínala by ho, ale teď na to neměla náladu. Růžek obálky za blůzou jí narážel do prsou.

"Za chvíli to bude," řekla, "prohlédni si zatím poštu."

"Ale ne," namítal. "Myslím už jen na to, jak mne Starý Nod požene z kanceláře. Tajemstvím úspěchu je jak říká pan

Merridew senior, soustředění, chlapče, soustředění. Když máš řešit nějakou mimořádně důležitou věc, věnuj jí veškerou svou pozornost, nerozptyluj myšlenky ani energii. Soustřed' se."

Charles byl dobrý herec a Rosemary se musela zasmát, i když viděla, že strčil do kapsy všechny dopisy i s tím navoněným, který mohl velmi snadno být dopisem milostným.

Nastávající schůzka neměla žádný vliv na Charlesovu chuť k jídlu. Jako vždy políbil Rosemary na rozloučenou. Chvilí trnula strachem, že upozoruje její dopis, ale zřejmě si ničeho nevšiml. Seběhl po schodech a ještě jednou na ni zamával od domovních dveří. Pak spěšně vyběhl na ulici, štíhlý, střední postavy, v černém kabátě, kalhotách s proužkem a s tvrdým kloboukem na hlavě. V ruce držel černou aktovku.

Rosemary vytáhla dopis.

Když tomu nevěříte, prohlédněte kapsy jeho světle šedého obleku.

Nejdříve si řekla, že nic takového neudělá. Počká, až se Charles vrátí domů, a potom mu ukáže oba dopisy. Ale už za pět minut její odhodlání ochablo. Šla do ložnice. Tam se akorát vešly dvojité postel, toaletní stolek a pár kusů lehkého nábytku. Velký šatník byl vestavěný do stěny. Odtáhla zasunovací dveře. Přesně věděla, kde visí Charlesův světle šedý oblek.

Visel tam.

Dotkla se věšáku, ale oblek z ramínka nestáhl. Připadala si jako podlý slídlil a dlouho váhala. Nakonec odhodlaně řekla: "Nebudu mít klid, dokud se nepodívám."

Sundala oblek z věšáku a odnesla ho do velkého pokoje k oknu. Oblek byl pečlivě vyžehlený. Sama ho před pár dny do skříně věšela a přesvědčila se, že ještě vypadá dobře. Charles o svoje šaty velmi dbal, skoro se šviháckou úzkostlivostí.

Rosemary zvedla kabát a začala prohlížet kapsy. S pevně stisknutými rty a se zúženými očima pozorovala svoje prsty, jakoby je odsuzovala za nějaký zrádný čin. První, co zjistila, očekávala nejméně - lehkou vůni, ve které poznala stejný parfém jako na Charlesově obálce. Vycházela z podšívky jedné kapsy a cítila ho i na konečkách svých prstů.

Zpozorovala na nich také stopy po pudru - pudru, jaký nepoužívala.

Světle šedý hedvábný kapesník byl pečlivě složený v náprsní kapsičce. Vytáhla ho. Jasně na něm byly vidět skvrny od rtěnky. Další jasně červené šmouhy prozrazovaly, že si Charles kapesníkem stíral rtěnku ze rtů, tváře nebo z čela.

Rosemary stála před těžkým rozhodnutím: Má mu ukázat kapesník a přímo žádat vysvětlení, a nebo má počkat.

Vrchní inspektor Roger West tehdy neměl ani tušení o těchto skutečnostech. A navíc přišel s celou věcí jen nepřímo do styku, když vedl vyšetřování vraždy jedné staré paní, jejíž synovec teď seděl na lavici obžalovaných. Hlavní líčení se mělo konat za týden v Old Bailey a obhajobu vedl Starý Nod. Scotland Yard v tom procesu neměl žádné trumfy v rukách, v tom se shodovali jak vrchní komisař a prokurátor, tak i Roger West. Nikdo z nich nepochyboval o tom, že synovec je vinen ale v důkazovém materiálu byly vážné mezery. Kdyby se ty slabiny vhodně využily, mohl se mladík z té kaše vyhrabat. Starý Nod uměl geniálně objevovat slabiny i tam, kde nebyly, a když se Roger dozvěděl, kdo povede obhajobu, jen si povzdychl.

West znal firmu Merridew, Barker, Kyle and Merridew a nejednou byl u soudu, když Charles Jackson zastupoval nějakého obžalovaného, většinou v obyčejném, nedůležitém sporu. Jackson byl jedním z mála právních poradců, co se na líčení dokonale připravovali, a už bylo jasné, že mnohem raději pracoval na obhajobě než jako žalobce.

"Budou s nimi potíže," prorokoval Roger to ráno u vrchního komisaře. "Až ten případ skončíme, rád bych se s tím Jacksonem blíž seznámil. Chtěl bych zjistit, jaký motor ho žene."

"Chceš říci, jestli je to jen chytrý chudák, nebo jestli to je člověk s posláním," poznamenal vrchní komisař suše.

"Nevím, jaký typ mám rád mñ. Na tom, co ho žene, nezáleží. Ty se jen snaž ucpat ty díry v našem procesu. Nechci, aby toho synovce osvobodili."

Tento třetí zločin se tedy začal tiše a zákeřně a Rosemary si zpočátku vůbec neuvědomovala, že jde opravdu o zločin. Tím méně tušila, že je to jen část pečlivě připraveného plánu. Věděla jen, že až do příchodu prvního dopisu byla nesmírně šťastná. Teď jí dělalo těžkosti chovat se normálně, když se Charles vrátil večer domů. Nevěděla, jak se mu má dívat do očí a mluvit s ním, když mu o dopisech neřekne. Ale kdyby se zjistilo, že obvinění je neopodstatnělé, a že důkazy, které našla, jsou falešné, rozvrátila a zničila by mu duševní klid v době, kdy se musí soustředit na svou práci.

Čtvrtý zločin se od všech ostatních hodně lišil - kromě jediné okolnosti. Byl neobyčejně surový.

I tentokrát postihl ženu. Energickou, vdanou ženu ve středních letech, velkou dobrodínku v severním předměstí Londýna, kde bydlela. Měla ostrý jazyk a odvážně vyslovovala svoje mínění u soudu. Byla totiž předsedkyní smírčího soudu v Ligate a i jinak vlivnou osobností.

Ten večer, kdy došlo ke zločinu, byla sama ve svém domě na ligatském vřesovišti a vůbec netušila, co ji čeká.

3. DALŠÍ ZLOČIN

Muž se blížil k domu soudkyně cestičkou, která vedla ke garáži a na zadní dvůr. Vchod byl tmavý, protože nejbližší pouliční lampa svítila až o sto metrů dál. Na této straně nestály žádné domy a zadní část budovy zahalovala tma. Lampa svítila jen na průčelí.

Muž se neslyšně blížil k zadním dveřím a k oknu. Měl na sobě tmavé šaty.

Březen se chýlil ke konci a měsíc byl v poslední čtvrti. Vál prudký vítr, který hnal po obloze mračna. Tu a tam zasvítla hvězda, ale hned ji zase zastřela temnota. Muž opatrně stiskl kliku na zadních dveřích, byly ale, jak očekával, zamčené. Potom rozsvítil kapesní baterku a opatrně prohlížel okna. Všechna byla zavřená a muž se žádné nepokoušel otevřít násilím. Místo toho ustoupil o několik kroků a podíval se do prvního poschodí. Zjistil, že jedno okno zůstalo trochu pootevřené.

Nebylo slyšet nic jen hukot větru.

Nad vchodem byla malá stříška. Muž se jí lehce zachytil a vytáhl se nahoru. Nohy se mu kymácely ve vzduchu a opíraly se o cihlovou zeď. Když se dostal na stříšku, chvíli lapal po vzduchu. Ale pak si tam bezpečně klekl a počkal, až se mu dech utiší. Vstal a zjistil, že bez obtíží dosáhne na pootevřené okno. Při trošce opatrnosti se vůbec nemusel obávat pádu. Posunul se trochu doprava a zatlačil na sklo. Okno se pohybovalo docela lehko. Světlo tam nebylo, jen šedivé přitímní a podivné stíny, vítr a sténající stromy.

Po cestě se přehnalo auto a jeho reflektory před sebe vrhaly velký bílý kužel světla.

Muž na střeše jakoby zkameněl.

Světla sebou házela nahoru a dolů, motor zahučel, potom auto dojelo k rohu domu, řidič přibrzdil a odbočil na vřesoviště. Ujížděl mnohem rychleji, než se v noci jezdí, i když byly silnice prázdné.

Ještě předtím, než světla reflektorů zmizela, stál už neznámý muž v domě na široké chodbě. Na jedné straně byla stěna s jediným oknem, na druhé byly troje dveře. Muž přešel kolem nich a ocitl se na široké plošině schodiště. Obrovský lustr osvětloval schodiště, chodbu a prostornou halu s obloženými stěnami, vybledlými portréty a honosnými rodinnými památkami. Kdysi tady bylo bohatství, teď zůstala jen odvaha, tradice a odhodlání nedopustit, aby minulost zapadla prachem a zpráchnivěla.

Zkrátka, v tomto domě žila členka obecní rady a smírčí soudkyně paní Jonathana Edwarda Kittová a v této chvíli byla v nejmenší ze čtyř místností v přízemí.

Seděla právě za starodávným psacím stolem zády ke dveřím. Studovala nějaké spisy a občas si něco poznamenala. Světlo z otevřeného krbu, které na ni dopadalo z pravé strany, barvilo její pergamenovou tvář načervenalým odstínem. Oči jí ohnivě zářily. Velká stolní lampa jí z druhé strany jasně osvětlovala šedivé vlasy, tlustý krk a silné ruce. Měla na sobě kostým, ale protože bylo v místnosti teplo, kabátek si přehodila přes opěradlo křesla. Na ženu její postavy měla blůzu až příliš zdobenou mašličkami. Ale paní Kittová měla ráda mašličky a volánky - prý tím chtěla vyvážit svou škaradost a mužskou sílu.

Ode dveří skutečně vypadala spíš jako muž než jako žena.

Sípavě vydechla.

Nic nerozptylovalo její pozornost, neslyšela zvenku žádný zvuk a ani nezaslechla, jak se klika dveří sklopila. Jen papíry v jejích rukou šustily. Kolem domu projelo nějaké auto a o deset minut další, ale ona je sotva vnímala.

Dveře se pomalu, velmi pomalu otevřely.

V tu chvíli pronikavě, drsně a děsivě zazvonil telefon. Vetřelec se polekal, ale měl tolik duchapřítomnosti, že dveře nepřibouchl. Paní Kittová sebou trhla, ale to bylo vše. Ani neodložila tužku a nepřestala číst spisy, jen sáhla levou rukou po sluchátku a ohlásila se chraplavým hlasem:

"Kittová, prosím..."

"Kdo?"

"Ach, pan soudní rada Willerby. Čekala jsem, že zavoláte."

Znělo to skoro jako vyhlášení rozsudku. Konečně odložila tužku a papíry a plně se soustředila na telefonní rozhovor. "Prosím?... Ano, jistě, prostudovala jsem to, studuju to teď ještě důkladněji, ale opravdu nesouhlasím, aby se tak zbůhdarma mrhalo s penězi poplatníků... Vím moc dobře, že to na jednoho obyvatele nebude velká částka, ale dejte mi, prosím, ještě trochu času na rozmyšlenou... Zůstává prostý fakt, že jsou to mimořádné výdaje, a já si nejsem naprosto jistá, že můžu ten plán podpořit... Ne, definitivní stanovisko jsem ještě nezaujala. Uznávám, že se v otázce toho parkoviště musí něco rozhodného podniknout, vždyť je to hrozné, jak tahle země pronásleduje motoristu, ale to už je jiná záležitost. Je toto správné řešení?"

Poslouchala a sipavě přitom oddechovala.

Muž otevřel dveře tak, aby mohl vklouznout do místnosti. Když dveře zavíral, nespustil ze ženy oči. Pak vytáhl z kapsy řetěz - asi třicetcentimetrový řetěz z kola. Jeden jeho konec si otočil kolem ruky, na které měl rukavici, druhý nechal volně viset. Mužův obraz se objevil v zrcadle nad krbem, ale on si toho nevšiml. Pozoroval zátylek paní Kittové a její šedivé vlasy stočené nad ušima do drdolu.

Pomalů se přiblížil k ženě na dosah ruky.

"Pane rado Willerby," zavrčela paní Kittová svým nejútočnějším úředním hlasem. "Jsem si plně vědoma, jaké mám povinnosti vůči spoluobčanům, ale zároveň si uvědomuji, jak už jsem nejednou prohlásila na půdě soudu, že podle mého názoru je motorista obětí téměř každého finančního vydírání, jaké civilizovaný svět zná. Zdaňuji mu auto, benzín, pneumatiky, olej prostě všechno. Platí nekřesťanskou cenu za každou službu, když nemá náhodou velké štěstí. Ustavičně ho sekýruje, dokonce přímo pronásleduje policie a nikdy nenajde vhodné místo, kde by mohl zaparkovat. Ale to ještě neznamená, že můžu podporovat opatření, které zvýhodňuje motoristy na úkor ostatních občanů, a už vůbec ne na úkor obyvatelů Ligata."

Vzrušeně sípala, když domluvila.

Potom přikře dodala:

"Dobře! Když se s vámi o tom nedá mluvit rozumně, nemá význam dál diskutovat. Já..."

V uchu jí ostře zapraskalo, když soudní rada Willerby náhle rozhovor ukončil.

Nic neřekla, jen pomalu položila sluchátko a pak si přitiskla ruku na čelo. Muž za jejími zády jí neviděl do tváře, proto nevěděl, že zavřela oči, jakoby najednou pocítila velkou únavu. Pomalu sklonila hlavu a zaujala tak nejlepší polohu pro vražedný úder.

"Co se to se mnou děje?" zeptala se sama sebe a pokoje, o kterém se domnívala, že je prázdný. "Vždyť je to slušný, rozumný člověk. Proč se musím..."

Zarazila se.

Zaslechla za sebou nějaký zvuk a chtěla se v křesle rychle obrátit, ale bylo už pozdě. Slyšela další zvuk - cinkot kovu.

Koutkem oka zahlédla muže, ale neviděla mu do tváře. Viděla jen tmavošedý serž a lesklé černé knoflíky.

Pak ji muž tvrdě udeřil. Bolestí a hrůzou vykřikla. Udeřil ji ještě jednou a pak znovu a znovu.

Asi za dvacet minut vyšel z pokoje. Nechal ženu ležet na koberci v kaluži krve u křesla, ze kterého spadla. Ruce měla zakrvácené, jak se jimi snažila chránit hlavu. Bylo těžké říci, jestli ještě dýchala.

Útočník vyšel předními dveřmi a potom přeběhl po dlouhém trávníku k postrannímu vchodu. Vykročil na ulici a sunul se těsně kolem vysoké zdi a dál podél živého plotu. I kdyby někdo byl venku, sotva by ho v té tmě viděl.

Došel na roh.

Mezi ním a jeho malým zaparkovaným autem projížděl nějaký cyklista. Když dojel blíž, poznal muž, že je to policista.

Muž v tmavošedém obleku si ho zdánlivě nevšiml a přistoupil ke svému malému autu, na kterém byla podle předpisů rozsvícena parkovací světla. Ohlédl se teprve když nasedl, ale to už policista zmizel za rohem a široká silnice byla zase prázdná.

Muž nastartoval a hned nato auto odjelo.

4. ROGER WEST

Když vrchní inspektor Roger West z New Scotland Yardu přišel ráno po útoku na soudkyni Kittovou do své kanceláře, překvapilo ho, že čtyři vrchní inspektori, jeho kolegové, stojí v hloučku u okna. Všechny je znal velmi dobře.

Byl tam Eddie Day se svým obrovským břichem a vyčínajícími zuby, které mu nedovolovaly úplně zavřít ústa. Vedle

něj stál mohutný a vysoký Bill Sloan, který nedávno přišel z jednoho policejního obvodu, blondák se svěží tváří, vypadající spíš jako fotbalista než jako detektiv. Dál tam byl Calder, zavalitý, věčně si stěžující, ale chytrý. A ještě tam stál Jim Reedon, nejmenší a nejstarší z celé skupinky.

"Ahoj, Rogere, už jsi to slyšel?" zeptal se hned Reedon.

"Cožpak je dnes svátek? A nebo mají zločinci volnou ruku?" odpověděl mu otázkou Roger West.

Takové shromáždění chlapů nebylo obvyklé a znamenalo něco, co se týkalo života v Yardu - například pověsti o zvýšení platu, nový rozvrh nočních služeb nebo něčí postup.

Ale hned jak promluvil, uvědomil si, že špatně odhadl náladu a dodal vážněji:

"Ne, nic nevím. Zrovna jsem přišel."

Roger měl pocit, že si ostatní nejsou jistí, jak přijme zprávu, kterou se mu chystají oznámit. Dokonce i Bill Sloan, jeho nejstarší přítel v Yardu, který pod ním dlouhá léta pracoval, jakoby váhal. A Reedon přímo otálel s novinou, i když jeho tmavé oči byly velmi výřečné.

"Jde o Newmanovo odvolání?" zeptal se Roger. "Nepovolili..."

"Jde o vrchního komisaře," řekl konečně Reedon. "Včera v noci dostal srdeční záchvat. Jeho stav je hodně vážný."

Roger znepokojeně vykřikl. Až teď pochopil atmosféru kolem. Pomalu strčil pravou rukou do kapsy a vytáhl cigarety. Zapálil si a zkoumavě se zahleděl na ostatní. Dobře věděl, proč jim bylo zatěžko říci mu takovou zprávu. Hluboko vtáhl dým a zeptal se:

"Kde je?"

Řekl to jen proto, aby překonal první otřes. Nakonec to bylo úplně jedno, kde sir Guy Chatworth, vrchní komisař kriminálního oddělení, ležel.

"Ve westminsterské nemocnici," odpověděl mu Reedon.

"Kdy jste se to dozvěděli?"

"Zrovna teď. Cortland se to dozvěděl od komisařovy sekretářky," vysvětloval Reedon.

Roger vzdychl a zase si potáhl z cigarety.

Patřil do skupiny, byl jedním z nich, a přece stál v jistém smyslu trochu stranou. Když se podíval oknem dolů na velký dvůr nebo na řadu oken ve druhém křídle kriminálního oddělení, snadno si tam dokázal představit Chatwortha - velkého, silného muže se zdravou, větrem ošlehanou tváří a s jasnými modrými očima, s věnečkem šedivých vlasů, připomínající skoro gloriolu, a s velkou pleší, blýskající se jako vyleštěné teakové dřevo. Takový byl Chatworth, vypadající jako farmář, prudký, občas až hrubý, ale jednoznačně nejoblíbenější vrchní komisař, s jakým se Roger kdy setkal.

"Přítel každého policajta," prohlásil jednou někdo posměšně, a sedělo to.

Sir Guy byl také přítelem Rogera Westa.

Na oddělení neexistoval člověk, který by nepředpokládal, že se ta zpráva nedotkne Rogera víc než kohokoliv jiného. Chatworth a West měli většinou na problémy stejný názor. Ještě včera večer spolu v této místnosti mluvili. Chatworth přišel Rogerovi říci, že ještě nedostal od soudu zprávu o tom, že by se vrah odvolal. Šlo o Neumana, mladého muže, kterého usvědčili, že zavraždil svou tetu. Oba na tom případě strávili dlouhé týdny.

"Sekretářka bude rozesílat zprávy o Chatworthově zdravotním stavu tak, jak budou docházet," pokračoval Reedon.

Jinými slovy - Roger tady nemohl vůbec nic udělat, to bylo jasné. Vzal napůl vykouřenou cigaretu a hodil ji do matného ohně ve velkém krbu. Pár uhlíků rudě zazářilo. Dvůr venku zaplavovalo světlo, protože bylo sluneční ráno koncem března.

"Až si prohlédneš poštu, tak by s tebou chtěl mluvit Cortland," podotkl Reedon.

"Díky. A jinak, jaká byla noc?"

Roger zamířil ke svému psacímu stolu v rohu nejdál ode dveří. Stůl měl jasně žlutou barvu a přihrádky s označením: došlo, odeslané, nevyřízené, vyřízené. Za stolem stála otáčivá židle a na stěně za ní, v místě, kam co chvíli udeřilo opěradlo, když Roger vstával nebo si sedal, tmavěla zřetelná skvrna.

"Něco nepěkného v Ligate," odpověděl mu Bill Sloan, který měl stůl hned vedle.

Ostatní se už rozešli, v této místnosti se příliš časem nemrhalo.

"Myslím, že Cortland s tebou chce mluvit právě o tom."

"Nepěkné?" poznamenal Roger a sedl si.

"I když se ho zpráva o Chatwordovi hluboce dotkla, musel se pustit do každodenní práce: dál dělat na starých případech, některé ukončit a pustit se do nových. Dnes měl na stole méně spisů než obvykle. V posledních dnech se mu jich pár podařilo založit do přihrádky vyřízené, a od této chvíle budou figurovat jen v jeho vzpomínkách a v úředních záznamech.

Zběžně prolétl nevyřešené případy, tu a tam si něco poznamenal, dva spisy odložil stranou, protože ty případy chtěl probrat s jedním z vrchních komisařů, a potom prostudoval zprávu z policejního komisařství v Ligate. Zpráva byla dobře stylizovaná, stručná, bez zbytečných slov. Předchozí večer kdosi surově napadl starší, váženou obyvatelku Ligate v jejím domě nedaleko ligatského vřesoviště. Žena byla ještě stále v bezvědomí. Zdá se, že motivem činu byla loupež, protože místnost, kde se vše stalo, pachatel důkladně prohledal. Na přepadení ale bylo něco divného, protože Cortland připsal ke zprávě krátkou poznámku: Rád bych s tebou věc probral. Za normálních okolností by Cortland zašel za vrchním komisařem a Chatword by poslal pro Rogera. Teď však Cortland zaujal místo starého pána, i když jen dočasně.

Roger zdvihl telefonní sluchátko.

"Komisaře Cortlanda, prosím."

"Ano."

Nemusel dlouho čekat a ozvalo se:

"Máte spojení."

"Děkuji. Dobré ráno, Franku, tady je West," pozdravil Roger. "Jistě, můžu hned přijít."

Položil sluchátko, uhasil cigaretu a uvědomil si, že od chvíle, kdy si sedl za stůl, vykouřil už třetí. Tři cigarety za necelou půl hodinu. Vstal a vzal si s sebou ligatský spis. V kanceláři zůstal pouze Eddie Day. Měl na stole nějaké papíry a pozorně je zkoumal lupou. Eddie byl nejlepší expert ve Scotland Yardu, a nejspíš i na světě, v oboru falšování a měl velkou, skoro naprostou důvěru v účinnost metody zkoumání falzifikátů pomocí lupy. V devíti případech z deseti skutečně zjistil, co chtěl.

Roger vyšel z kanceláře.

Zpráva o Chatworthovi mu nešla z hlavy a to byl rušivý element v práci. Přemáhal se, aby myslel jen na ligatský případ. Jediné, co opravdu upoutalo jeho pozornost, bylo jméno členka obecní rady Kittová. To jméno mu bylo povědomé a měl pocit, že jindy by hned uhodl proč. Teď mu paměť jakoby selhávala.

Členka obecní rady Kittová... Paní Kittová, smířčí soudkyně. No jistě!

Zmýlil ho ten titul členka obecní rady. Jako předsedkyně smířčího soudu byla paní Kittová všeobecně známá. Na soudech většinou zastávala opačné stanovisko než její kolegové a energicky se stavěla na stranu motoristů, kdykoliv se jí k tomu naskytla i ta nejmenší příležitost. Někdy je obhajovala téměř s šílenou vášní. Roger si vzpomněl na několik jejích oblíbených výroků, které se často objevovaly v londýnských novinách s překrouceným smyslem.

"Občas se mi zdá, že průměrný policista nemá nic jiného na práci, než číhat v tmavých koutech na nic netušícího motoristu, který zaparkoval na špatném místě," řekla a titulky v novinách zněl: Soudkyně Kittová říká, že policie číhá v koutech. Nebo prohlásila: "Proč z nehody vždy obviňují motoristu? Polovinu dopravních nehod zapříčiní neopatrnost chodců nebo šílená ztřeštěnost cyklistů," a volný překlad byl: Cyklisté jsou šílenci, tvrdí soudkyně Kittová.

Nebyla jediná soudkyně s vlastními, svéráznými názory a britkým jazykem a Roger si nedokázal vzpomenout, že by svým jednáním někdy vyvolala velký skandál. To znamenalo, že nikdy nezašla příliš daleko - ne tak daleko, aby to například opravňovalo místní policii vznést opodstatněné námitky. Policejním inspektorem v Ligatu byl starý Jem Connolly, kterému chyběly pouhé tři roky do penze. Podle Rogera byl jedním z nejlepších. Connollymu se zřejmě ta žena docela líbila.

Roger zaklepal na dveře Cortlandovy kanceláře.

"Dál... Á, vítej, Hezoune."

Cortland byl kdysi jedním z nejneoblíbenějších mužů v Yardu. Až v posledních letech se dokázal zbavit své uzavřenosti a lidé si ho většinou vážili, ale ve skutečnosti se velké sympatie netěšil. Byl mohutný, měl bledou pleť a strohé vystupování. O kancelář se dělil s jedním vrchním inspektorem, který byl právě služebně mimo Londýn.

"Sedni si. Je to smutné, to s tím sirem Guyem. Nic v životě mne tak nepřekvapilo."

"I mne to ohromilo," přikývl Roger.

"To věřím. U něho bych nejméně předpokládal, že ho něco podobného postihne."

Jeho slova ale neodpovídala skutečnosti. Chatworthova nezdravá barva obličeje mohla varovat každého. Dalším náznakem mohlo být i to, že Chatworth dokázal pracovat čtyřicet hodin v jednom tahu. Energický šedesátník, který tak přepíná své síly, musí počítat s podobnými nepříjemnostmi. Ne, vlastně to ani žádné překvapení nebylo.

"Víte o něm něco nového?" zeptal se Roger.

"Nového ani ne. Dostává kyslík a má tu nejlepší péči, v tomhle ohledu se nemusíme znepokojovat. Ale když někoho v jeho věku postihne taková věc, nevyvázne z toho jen tak lehce. Je to hrozné."

"To je pravda," přisvědčil Roger s nehybnou tváří.

"No, tak k tomu ligatskému případu," začal Cortland. "Nemáš teď na práci nic zvláštního, že ne?"

"Ne."

"Co kdybys zašel za Jemem Connollym a pohovořil si s ním?" navrhl Cortland. "Volal asi před půl hodinou a říkal, že mu na tom přepadení není něco jasné, a prý by byl rád, kdybychom tam někoho poslali. Nemusíš si s sebou nikoho brát, Jem ti dá k dispozici seržanta i další lidi, jestli nebudeš chtít raději někoho od nás."

"Myslím, že to nebude zapotřebí," řekl Roger. "Tamější policejní obvod má dost schopných mužů."

"To si myslím i já. Tak se připrav a já oznámím Jemovi Connollymu, že jsi už na cestě."

"Dobře," souhlasil Roger.

Měl určité podezření, že Cortland mu ligatský případ přidělil proto, aby ho naplno zaměstnal něčím novým. Tak Rogerovi nezbude čas myslet na všechny nerozřešené případy, na které bylo potřeba upnout pozornost.

Bude jen dobře, když se zakousne do nějakého těžkého problému.

Cestou zpátky do své kanceláře přemýšlel Roger o tom, co je potřeba ještě udělat, než odjede do Ligatu. Určitě se tam zdrží až do večera. Ženu domů neměl. Dva nebo tři telefonáty mohl přenechat jiným, ale s Charlesem Jacksonem chtěl mluvit osobně. Nezávazně se s ním domluvil na oběd - Jackson už vypracoval obhajobu mladého Newmana a podle všeho zřejmě velmi úspěšně.

Eddie Day, který pořád seděl v kanceláři, zdvihl na okamžik krátkozraké oči a pak se opět zahleděl na šek, připevněný špendlíkem na kousku bílého papíru.

Telefonistka si poznačila Rogerovy příkazy a pak řekla:

"Teď vás spojm s panem Jacksonem, pane vrchní inspektore."

"Děkuji."

Roger West už častokrát přišel s Jacksonem do styku a líbilo se mu, co o mladém advokátovi věděl. Chatworth jednou prohlásil, že Jackson by mohl být mužem s nějakým posláním. V posledních týdnech ale Roger pozoroval v Jacksonově chování nějakou změnu. Jakoby ztrácel sebedůvěru - možná ho vyčerpávající práce na Newmanově případě připravila o

trochu vitality.

"Už máte na telefonu pana Jacksona," ohlásila spojovatelka.

"Haló, pan Jackson?" ozval se Roger. "Tady je West ze Scotland Yardu. Dobré ráno."

"Dobré ráno," odpověděl Jackson.

V jeho hlase nebyl ani elán ani zájem, zněl spíš lhostejně.

"Je mi líto, ale pověřili mne vyšetřováním jedné věci v Ligate a mám dojem, že se nestihnu vrátit na oběd do města," řekl Roger. "Mohu vás zavolat, jen co zjistím, kdy budu volný?"

"Ale, k čertu..." vyklouzlo Jacksonovi.

"Omlouvám se, jestli jsem..."

"Ne, neberte to osobně," přerušil ho Jackson rázně. "Ale moc rád bych si s vámi pohovořil o jisté... no, soukromé záležitosti. Doufal jsem, že to stihneme při obědě. Poslouchejte, neměl byste pro mne chvíli čas dnes večer? A nebo jindy, ale co nejdříve?"

Tón jeho hlasu prozrazoval, že mu na tom rozhovoru opravdu velmi záleží.

"Dnes večer se mi to docela hodí," odpověděl Roger. "Nechtěl byste zajít po večeři na hodinu ke mně? Řekněme o půl deváté?"

"Jste velmi laskavý, pane Weste, přijdu rád. Nebudete se zlobit, když..."

Jackson se zarazil, jakoby litoval, že tu větu načal, a potom rychle pokračoval:

"Tak dobře. O půl deváté na Bell Street."

"Budu na vás čekat," řekl Roger vlídně.

Když položil sluchátko, napadlo ho, že Jackson se zapomněl zeptat, kde inspektor bydlí. Nu, však si to nějak zjistí.

Nebylo to poprvé, co s ním chtěl některý advokát mluvit soukromě. Bylo zbytečné přemýšlet o důvodech, ale nemohl nechat bez povšimnutí okolnost, že Jacksona zřejmě odřeknutí oběda opravdu zklamalo, a že se jeho chování poslední dobou hodně změnilo.

Roger šel k výtahu a sjel na dvůr, kde stál jeho zelený wolseley. Nikdo na něj nepromluvil, ale cítil, že i uniformovaní policisté se v duchu ptají, jak na něj zapůsobila zpráva o Chatworthově nemoci. Cítil se mizerně.

Stejně se určitě cítilo i mnoho dalších lidí, především všichni příbuzní paní Kittové. Ptal se v duchu, jestli se soudkyně probrala z bezvědomí nebo jestli zemře a bude z toho další vražda. Však se to brzy dozví.

5. POZORNÝ POLICISTA

"Tohle je ta místnost," řekl Jem Connolly. "Nedovolil jsem nic odnést, jeden nikdy neví, co si vy géniové z Yardu vymyslíte. Naháníte nám přímo hrůzu a strach, na mou duši."

"Však je taky třeba," odpověděl mu Roger bez obalu.

Connollyho věcnost a jeho trochu neohrabaný humor a sarkasmus se mu líbily. Connolly nevypadal jako vyšší policejní úředník a navíc měl menší postavu než většina ostatních. Když před více jak čtyřiceti roky vstoupil do policejního sboru, vyhovoval svou výškou jen tak tak předpisům. Od té doby se sevrkl a ramena mu poklesla, takže teď byl skutečně malý. Roger ho se svými stoosmdesáti centimetry převyšoval o hlavu.

Několik příslušníků obvodního oddělení stálo venku, ale většina jich byla v domě. Hlavní práce už byly hotové - udělali situační plánky, zhotovili fotografie, prozkoumali otisky prstů a hledali stopy. Z venku vypadal dům nevzhledně. Byl postavený v pozdním viktoriánském slohu z červených cihel a vysoká břidlicová střecha vybíhala do hrotilé věžičky. Hala a místnosti byly velmi prostorné a dobře rozmístěné, a i když dům působil na první pohled sešle, všeobecný dojem byl impozantní.

Connolly zavedl Rogera do místnosti na pravé straně. Nebyla obrovská, ale určitě větší než kterákoliv místnost u

Rogera doma v Chelsea. V pokoji vládl chaotický nepořádek. Po podlaze byly rozházené listiny a v krbu se černal kopeček zvlněného, spáleného papíru - zřejmě zbytky novin. Velká zasklená mahagonová knihovna u stěny byla dokořán otevřená a zdálo se, že pachatel vyházel ze spodní police snad všechny listiny. Několik knih roztrhal na kousky, takže z nich zůstaly jen kožené desky.

"Neříkej mi, že něco hledal," poznamenal Connolly.

"Proč on?"

"Snad si nemyslíš, že to udělala žena?"

"To neříkám, ale chci mít jistotu," řekl suše West. "Fotografie jsou už hotové, Jeme?"

"Donesl je zvláštní posel."

"Děkuji."

West docela zapomněl na Chatwortha i na všechno ostatní, tak ho zaujal problém, který měl před sebou. Byl to dokonalý zločin, jaký se vyučuje ve škole: místnost obrácená naruby, rozházené knihy, spálené papíry, otevřené skříňky a poličky a na podlaze před psacím stolem a vedle křesla křídou vyznačený obrys ženské postavy.

West si kresbu pozorně prohlížel.

"Je velká, to tedy ano."

"Sto sedmdesát osm centimetrů, přes osmdesát kilo."

"Jak je jí?"

"Ještě je stále v bezvědomí."

"Je naděje, že se z toho dostane?"

"Lékaři se odmítli vyjádřit. Její manžel je pořád u lůžka," vysvětloval Connolly.

"Kde byl včera večer?"

"Na nějaké schůzce. Jsou to nejvytrvalejší dobrodinci v Ligate. Mezi námi, Hezoune," pokračoval vážně Connolly, "mám ty dva lidi rád a starého doktora Kitta snad ještě víc než jeho ženu. Ta sice pořád ryje do policie, že prý pronásledujeme motoristy, ale má v malíčku víc lidskosti než mnozí lidé v... no, nechme toho. Vždycky spustí velký povyk, ale udělá také spoustu dobrého. Působí snad ve všech mládežnických hnutích v obvodě, pomohla zřídít starobince a pečovatelskou službu - zkrátka, paní Kittová a sociální péče znamenají v našem obvodě jedno a to samé. A nikdo paní Kittové nezazlívá občasně výbuchy pro předpisy o parkování."

Connolly řeč zakončil se šibalským zábleskem v unavených modrých očích.

"Má velkého starého Austina a nemůže s ním nikde zaparkovat."

Roger si prohlížel psací stůl. Stála na něm zarámovaná fotografie mladší ženy se svěží, hezkou tváří, ve které byla patrná inteligence a humor. Byl to obrázek, na který se nevědomky podíváme dvakrát.

"Kdo je to?" zajímal se Roger.

"Neteř paní Kittové - její jediná blízká příbuzná," odpověděl Connolly. "Jmenuje se Akersová, June Akersová."

"Divím se, že ten chlap její fotku nezničil," poznamenal Roger. "Na jaké schůzi byl doktor Kitt?"

"Na radnici. Začali protestní kampaň proti zřízení bloku starých domů na druhé straně vřesoviště. Jsou nezdravé a v zoufalém stavu, ale majitelé a nájemníci si postavili hlavu. Doktor Kitt schůzi předsedal. Trvala od osmi do jedenácti a pak šel ještě s několika přáteli na šálek kávy. Jeho ženu našli kolem půl jedenácté."

"Jak?"

"Já svoje policisty vychovávám."

Roger se usmál. Poslouchal Jemu, ale zároveň se rozhlížel po místnosti. Na psacím stole leželo několik otevřených a nepoškozených knih, u stěny byla hromada starých novin a část jich tvořila jakýsi novinový stan - pachatel chtěl zřejmě zničit všechno, ale uprostřed práce si to rozmyslel. Několik novin bylo roztrháno na kousky a teď si Roger všiml, že ty velké knihy, které měly vytrhané stránky, obsahovaly novinové výstřížky.

"...a ten policista, jmenoval se Pye, ucítil kouř a rozhodl se sem podívat," vyprávěl Connolly. "Nejdřív si myslel, že to je dým z krbu, ale když projížděl na kole okolo domu, spadlo na něj pár kousků zuhelnatělého papíru, a tak se chtěl přesvědčit, co se děje. Nakoukl dovnitř skvírou mezi záclonami a uviděl ji, jak leží na zemi."

"Máš tušení, kdy ji přepadli?"

"Myslím, že ano," prohlásil Connolly. "Člen obecní rady Willerby může odpřisáhnout, že s ní telefonoval ještě v devět hodin pět minut. Trochu se pohádali o odhlasování nějakého návrhu a mluvili spolu tak dlouho, že Willerby nestihl začátek večerních zpráv v rozhlase. Hrozně ho zajímají zprávy z domova a každý večer poslouchá Big Ben. Bydlí na druhé straně vřesoviště a jeho žena a děti mohou dosvědčit, že nevyšel z domu."

"Zjistili jste, jestli něco chybí?"

"Asi dvacet liber z pokladničky v knihovně."

Connolly ukázal na zelenou kovovou kazetu, ležící u krbu, a dodal: "Byla vypáčená."

"Otisky prstů?"

"Nic se nenašlo."

"Jak se ten člověk dostal do domu?"

"To nevím jistě. Myslím, že oknem na schodišti, ale také ho mohla sama pustit dovnitř."

"A jinak nechybí nic? Šperky nebo tak něco?"

"Oni moc drahých věcí neměli. Zchudli a většinu zděděných cenností prodali, aby se udrželi nad vodou. Ale i tak dávají na dobročinné účely nejvíc ze všech lidí v Ligate."

"Zkrátka, motiv neznámý."

"Motiv neznámý," přikývl Connolly. "Ale něco mi nejde do hlavy. Chápu, že ten chlap udělal z pokoje smetiště, když hledal peníze, ale proč se potom namáhal s pálením novin? To mi není jasné. Tobě ano?"

"Já to také nevím," přiznal Roger. "Raději na ty spálené noviny nesahejte, Jeme. Pošlu sem někoho z Yardu, ať zachrání, co se dá. Mohu použít ten telefon?"

Když Connolly přisvědčil, vytočil Roger Whitehall 1212 a dal si zavolat Cortlanda, který mu slíbil, že hned pošle do Ligate někoho z laboratoře a experta na papír.

Roger ještě jednou přelétl pohledem po místnosti a potom se skloněnou hlavou zkoumal náčrt polohy, v jaké našli paní Kittovou. Plně se zaměřil na tento problém.

"Kde je nejvážněji zraněná?"

"To je těžké říci," odpověděl mu Connolly pomalu. "Byla hrozně potlučená - zátylek, uši, čelo a horní část obličeje. Jakoby se toho chlapa zmocnila zuřivost. Ale je tady ještě něco divné. Poslyš - ty nikdy neřekneš svůj názor? Nebo čekáš, až ti všechno řeknou?"

"Jestli ji pachatel tak hrozně zmlátil, jak je možné, že ta žena ještě pořád žije?" zeptal se Roger a poklepal lékařskou zprávu o desku stolu. "Zranění jsou většinou povrchová. Hodně krvácela, ale lebku neměla proraženou, když nepočítám nějakou tu prasklinku. To asi způsobila zbraň, že? Zdá se, že to byl řetěz od kola."

"Správně," odpověděl Connolly. "Na její tváři jsme viděli stopy od článků řetězu. Mlátil ji surově přes hlavu, jako by ji chtěl rozdrtit, a když upadla do bezvědomí, choval se jako šílenec."

"Nechci nic tvrdit, ale řekl bych, že ji někdo musel nenávidět, protože tohle nevypadá jako obyčejná loupež. Ledaže," dodal Roger rychle, když spatřil záblesk v Connollyho očích, "přišel někdo krást a chtěl, abychom si mysleli, že jde o osobní mstu."

Connolly nic neřekl.

"A co ostatní místnosti?" zeptal se Roger.

"Úplně netknuté," odpověděl ligatský superintendant. "Můžeme si je ale prohlédnout."

Šel napřed a asi dvacet minut strávili ve zbývajících částech domu. Zastavili se u okna schodiště, kde zkoumali stopy na vnitřní i venkovní zdi. Connolly poznamenal, že stejné rýhy se našly na sloupech a krytině stříšky. To naznačovalo, že tudy někdo lezl nahoru. Jinak se nic nenašlo.

"Kittovovi mají dvě služebné. Jedna z nich slouží v domě už roky, druhou najali teprve nedávno," pokračoval Connolly. "Mluvil jsem s nimi dnes ráno, ale nic jsem se od nich nedozvěděl. Myslí si, že někdo musel paní Kittovou hodně nenávidět, když ji takhle zřídil. Hned nato ale tvrdí, že nemá na světě jediného nepřítele. A to samé říká její muž a já také."

A pak suše dodal:

"Budeme pátrat po tajných nepřátelích, Hezoune?"

"Vraťme se do té pracovny," navrhl West a cestou řekl: "Myslím, že to nebude jednoduchá práce."

"Nic mi neříkej. Bude potřeba probrat všechny ty novinové ústřížky, pěkně kousek po kousku a pokud možno je slepit dohromady. A budeme muset pomoci vašim chlapcům z Yardu sesbírat ohořelý papír z krby a zjistit, jestli se tam něco nenajde. Zkrátka, hledáme kohokoliv, kdo nenáviděl paní Kittovou. Mohl by to být třeba někdo, koho dostala do vězení. Je to tak?"

"Kdyby ti bylo o pár roků mň, určitě bys uspěl u kriminálky," usmál se Roger. "Určitě. Ujmeš se té práce?"

"To zabere spoustu času."

"Můžeme požádat o další pomoc z Yardu."

"Na to nespěchej, musíš si přece udržet autoritu," řekl dost kousavě Connolly.

Znovu se podíval na nepořádek kolem a pak postřehl, že kolem dveří přešel policista v uniformě.

"Tady jde konstábl Pye s fotografiemi," řekl o poznání přívětivějším hlasem. "Je to šikovný chlapík. Jsem zvědavý, co si o něm budeš myslet ty."

"Hm?" odpověděl Roger nepřítomně a hluboko se sklonil nad novinami na zemi.

Zřejmě obsahovaly zprávy o některých výročí paní Kittové jako smířčí soudkyně, ale ještě je nikdo nestihl vystříhnout a nalepit do knihy. Rogera upoutal jeden podtitulek.

"Myslím, že mne vůbec neposloucháš," vyčítavě poznamenal Connolly.

"Promiň," omlouval se Roger a zdvihl noviny ze země. Byly hodně potřhané, ale jeden článek zůstal netknutý.

"Věříš na náhodu, Jeme?" zeptal se Roger. "Před několika měsíci srazilo a zabilo nějaké auto ženu. Řidič ujel a nám se nepovedlo toho hajzla najít. Šlo o nějakou paní Brayovou. A tady je článek o jedné dopravní nehodě, ke které došlo před čtyřmi roky. Soudní jednání tehdy vedla paní Kittová a hlavním svědkem byla paní Brayová."

Řidič nenese žádnou vinu

zněl nadpis článku, ve kterém se dál uvádělo:

"Ligatský soud zamítl obžalobu proti Benjaminovi Farleyovi Cunliffovi, Park Row 77, Regent's Park, N.W., který byl obviněn z neopatrné jízdy. Soudní náklady uhradí stát. K nehodě došlo na Cannon Street v Ligate časně ráno 17. května. Paní Evelyn Rawleyová, dvacetisedmiletá, utrpěla těžké zranění a dosud je v nemocnici. Její manžel, lékárník v pobočce Ligate Broadway, nebyl zpočátku schopný vypovídat.

Později předsedkyně soudu paní Kittová prohlásila, že řidič nenese na neštěstí žádnou vinu a nehodu si v plné míře zavinila sama oběť. I když tu ženu lituji, řekla paní Kittová, nesmím se nechat unést city a přehlížet skutečnost.

Reverend Peter Waite zažehl dalekosáhlou agitaci, která vedla k obžalobě. Paní Rawleyová očekávala v červenci narození dítěte, ale nehoda vyvolala potrat. Pan Arthur Rawley, manžel postižené, prohlásil rozechvělým hlasem, jakoby nedokázal přemoci zoufalství, že se jeho žena na dítě velmi těšila a že ji netrápily žádné starosti."

"Paní Kittová určitě moc slovy nešetřila," řekl Roger.

"O tom jsem se už zmiňoval," souhlasil Connolly. "A také jsem říkal..."

"Že přišel konstábl Pye s fotografiemi a že by tě zajímalo, co si o něm budu myslet."

"Tak ty slyšíš i ve spánku, co?"

"Já se nemám ani čas vyspat," zasmál se Roger. "Ještě než půjdeme navštívit toho... důstojného pána Waitea, není to náhodou farář Pete?"

"Je. Přestěhoval se mezitím do okresu Totting," vysvětloval Connolly. "Určitě tam z něj budou mít radost. Samozřejmě, že to myslí dobře, ale pořád s ním jsou problémy. Svět je plný podivínů."

"Prostě se mu nelíbí čísla o dopravních nehodách," prohlásil Roger suše. "Co se stalo s tou zraněnou paní Rawleyovou?"

"Smutný případ. Ochrnula a nemohla se hýbat ani mluvit. Živá mrtvola. Nakonec umřela asi rok po nehodě. Ta záležitost ale byla celkem jasná. Vyšla za autobusem a vůbec se nerozhlédla. Jestli chceš znát moje mínění, tak chodce považují za stejně velké ohrožení dopravy jako motoristy."

"No, o tom by se dalo diskutovat," řekl Roger. "Raději zavolej toho Pyea."

Connolly hned zvýšil hlas.

"Pojďte dovnitř, Pye!"

Pye byl přímo vzor policisty. Vysoký něco přes stoosmdesát centimetrů, mohutný, ale ne tlustý nebo neohrabaný. Měl inteligentní modré oči a protáhlou tvář se širokou bradou. Z celé jeho bytosti vyzařovala energie a bystrost.

"Přinesl jsem fotografie paní Kittové, pane komisaři," hlásil.

"Děkuji," řekl Connolly a vzal si od něj snímky. "Toto je vrchní inspektor Roger West z Yardu."

"Moc mne těší, že vás poznávám, pane."

Pye měl příjemný, zvučný hlas a upřímný pohled.

"I já jsem rád, že vás vidím, Pye. Jak jsem slyšel, byl jste první, kdo objevil, co se stalo."

"Ano, pane inspektore."

"Řekněte mi o tom, prosím."

Pye se podíval na svého nadřízeného.

"Ano, pane inspektore, jestli..."

"Nebudu se nudit, když to uslyším ještě jednou," uklidnil ho Connolly. "Ale držte se holých faktů."

"Na faktech se nedá nic měnit, pane komisaři," řekl Pye trochu stroze.

Zadíval se skoro vzdorovitě Rogerovi do očí a chvíli to vypadalo, že bude mluvit jako svědek u soudu. Potom ale velmi výstižně a bez rozvláčných podrobností vyprávěl příhodu o kouři a o všem, co podnikl a co zjistil.

"Teď je to jasné, děkuji," poznamenal Roger. "Postarejte se, prosím, o to, abych dostal kopii vaší zprávy."

"Jistě, pane inspektore."

"Dobře. Máte ještě něco?"

"Nemyslím, že by to bylo důležité, pane inspektore, jen taková drobnost."

"No?"

"Ve stejný večer, ale o trochu dříve, jsem viděl na své pochůzce - jezdím na kole, pane inspektore, protože mám velký obvod - jak nějaký muž obchází roh domu paní Kittové. Nasedl do auta, které parkovalo kousek ode mne a odjel. Přišlo mi trochu divné, že musel obcházet roh domu, aby se dostal ke svému autu, protože je tam všude dost místa na parkování. Nechci tvrdit, že ve mně v tu chvíli vzbudil podezření, ale všiml jsem si ho. Když jsem pak dojel na druhou stranu domu paní Kittové, ucítil jsem kouř. Donesl mi ho vítr. Zpočátku jsem nic nedělal a dokončil jsem pochůzku. Ale když jsem se vracel, spadlo na mne pár kousků zuhelnatělého papíru, a tehdy jsem si řekl, že bych se na to měl podívat."

"Jaké to bylo auto?" zeptal se Roger.

"Tmavý Austin Iso, pane. Loňský model."

"Jste si tím jistý?"

"Ano, pane."

"A registrační číslo?"

"Hodně zvláštní - L 573 PR," prohlásil Pye s jistotou. "Ještě nikdy jsem se s takovou poznávací značkou nesetkal, proto mi asi utkvěla v paměti. Dodatečně jsem si věc přešetřil - je to nová série."

"Dobře. To číslo si prověřím," řekl Roger a udělal si do notýsku poznámku. "Kdyby na pochůzkách měli všichni tak otevřené oči a cvičili si paměť jako vy, Pye, mnohem líp by se nám pracovalo. Děkuji. Znal jste paní Kittovou?"

"Velmi dobře, pane inspektore."

"Co o ní soudíte?"

"Skvělá žena! Kdyby zemřela..." Pye se najednou zarazil. "Máte nějaké nové zprávy z nemocnice, pane?"

Za půl hodiny se Roger spojil se dvěma nemocnicemi a v obou dostal stejnou odpověď: stav se nezměnil.

Změna ale nastala, a to k horšímu, ve vztahu mezi Charlesem Jacksonem a jeho ženou Rosemary.

6. ZMĚNA K HORŠÍMU

V týdnech, které následovaly po dni, kdy Rosemary dostala první anonymní dopis a našla stopy pudru, rtěnky a voňavky na manželových věcech, se situace v malém bytě vyostřila a atmosféra zhoustla.

Ten den, kdy přišel druhý dopis, se Charles vrátil večer z úspěšné schůzky se Starým Nodem. Očekával doma slova uznání a večerní pohodu, ale místo toho našel Rosemary zamklou a skoro nepřátelskou. Protože byl sám unavený, brzy mu došla trpělivost.

Mezi manžely došlo k první opravdické hádce a Charlese mrzelo hlavně to, že se neudobřili. Druhý den ráno odcházel po snídani v mrazivém tichu.

Dva dny Rosemary o všem přemýšlela a přesvědčovala sama sebe, že se celá ta věc musí nějak rozumně vyřešit, že ty dopisy určitě lžou. Ale když byla s Charlesem, pořád měla před očima ty strojem napsané věty a stopy pudru a rtěnky na kapesníku. Třetí večer, bylo to v pátek, přivítal Charlese při návratu domů stejný chlad, jako předchozí dva dny.

"Podívej se, Rosemary," řekl stroze, "jestli se miníš dál takhle chovat, musím se s tím smířit. Ale řekni mi aspoň, proč to děláš."

"Víš to dobře."

"Jediný důvod, který mne napadá, je ženská náladovost."

Rosemary vyskočila a vyběhla z pokoje. Charles zůstal bez pohnutí sedět v křesle a upíral oči na dveře, dokud se nevrátila. V ruce nesla oba dopisy a kapesník se zrádnými stopami.

Ohromeně četl listy a prohlížel si kapesník. Potom se nadechl, aby se lépe ovládl a řekl klidným, přesvědčivým tónem:

"Od chvíle, kdy jsme se vzali, jsem nestrávil ani hodinu sám s jinou ženou. Leda, že bys považovala za schůzku to, když za mnou do kanceláře přijde klientka nebo slečna Tyrwhittová."

"Ale, Charlesi, jak..."

"Opakuji ti, že jsem od naší svatby nestrávil ani hodinu s jinou ženou. Žádnou ženu jsem nelíbal, neobjímal, nesváděl..."

Najednou se zasmál svým neodolatelně přitažlivým smíchem. Se svými rozčuchanými, kučeravými vlasy a zrudlou tváří nevypadal jako dospělý, pětatřicetiletý muž, ale jako chlapec. Nastalo dlouhé ticho, během kterého před ním Rosemary stála se slzami v očích a jakoby na pochybách, zda mu má věřit.

Nakonec Charles dodal s rozpačitým úsměvem:

"To všechno jsem začal až s tebou!"

"Charlesi, jestli... jestli to je pravda, jak..."

"Miláčku," řekl, "Nejsme u soudu. Ale ubezpečuji tě, že jsem do tebe pořád hrozně zamilovaný, a že jsem ti nebyl nevěrný ani v myšlenkách, natož ve skutečnosti. Vzpomínám si, že jsem dostal nějaký navoněný dopis od ženy, která

synovi pomáhala z nesnází při dopravní nehodě. Ale nemůžeš, miláčku, proboha chtít, abych ti dokazoval..."
Přerušila ho tím, že ho prudce objala.

Ale jejich vztah se stejně změnil.

Nejdřív přicházely další dopisy, všechny velmi stručné, napsané stejným strojem, na stejném papíře, s podobným obsahem a odeslané v Londýně W.I.

Kromě toho musel Charles celé týdny zůstat po večerech v kanceláři a pracovat na Newmanově případě. Starý Nod byl puntičkář, který vyžadoval perfektní práci. A tak se Rosemary velmi často trápila vlastními myšlenkami. Jednou večer, když zase tak seděla sama doma, začaly telefonické hovory.

Byly hodně krátké, zřetelné a všechny na stejné téma:

"Kde je váš manžel dnes večer?"

"Nevěřte mu, je to mazaný lhář."

"Vysmívá se vám."

Pokaždé to říkal stejný mužský hlas.

Všechno to působilo doslova zhoubně na Rosemaryiny nervy. Byla hrozně nešťastná. I když říkala Charlesovi o každém telefonátu a všechno spolu donekonečna přetřásali, v hloubi duše mu už úplně nedůvěřovala. Někdy se tvářila lhostejně, jindy plakala. Charles si nikdy nebyl jistý, jak ho žena přivítá, až se vrátí z práce, nebo jak se k němu bude chovat druhý den ráno. Nejhorší ale bylo, že se k němu začala chovat chladně. Nenáviděla se pro to, ale stejně nedokázala svoje city změnit.

Začala jí bolet hlava.

"Však jsme to říkali," šeptalo se v Jacksonovic rodině, "od začátku jsme říkali, že to není vhodná žena pro našeho Charlese."

Ten den odpoledne, kdy byl Roger West v Ligate, seděla Rosemary Jacksonová u okna a tupě zírala do nádherné zahrady velkého nárožního domu. Žluté narcisy už měly poupata, na stromech se zelenalo mladé listí, některé ozdobné keře věštily blížící se jaro a dva mandlovníky na trávníku byly jakoby pokryté jemným růžovým závojem. Ale Rosemary z té krásy skoro nic nevnímala. Byla bledá a oči se jí horečnatě leskly. Rozumové úvahy jí už nepomáhaly, dobře si uvědomovala, v jakém je duševním rozpoložení. Zdálo se, že nemůže udělat nic, aby se její stav změnil. Jed nedůvěry se jí už v těle rozšířil natolik, že každý protilek selhával.

Začala se Charlesových návratů domů obávat. Měla z nich strach.

Zazvonil telefon.

Zmocnil se jí děs i z toho zvonění, protože to mohl být zase on s další lakonickou zprávou, dalším důkazem, který ji utvrdí v přesvědčení, že ji Charles obelhává. Zpočátku k telefonu nešla, ale když zazvonil znovu, vstala a zvedla pomalu sluchátko, jakoby to byla nesmírná námaha.

"Tady paní Jacksonová," ohlásila se nejistě.

"Dobrý den, paní Jacksonová, já jsem slečna Tyrwhittová. Chce s vámi mluvit pan Jackson."

"Ach!" oddechla si Rosemary. Byla to kancelář. "Děkuji."

"Okamžik, prosím."

Za chvíli se ozval Charles. Mluvil s jakousi starostlivou opatrností, která pro něj byla v posledních týdnech typická.

"Haló, miláčku, jak se máš?"

"Dobře, Charlesi."

"To jsem rád. Miláčku, dneska večer se asi o hodinu nebo dvě zdržím venku."

Cítila, jak ji zaplavila vlna chladu a nevraživosti.

"Ach tak," řekla příkře.

"Přemýšlel jsem, jestli bys nechtěla jít se mnou."

To bylo naprosto nečekané a zmátló ji to.

"Na návštěvu - ke klientovi, Charlesi?"

"V jistém smyslu ano," odpověděl Charles. "Mám schůzku s člověkem, se kterým musím všechno probrat, a který by nám možná mohl pomoci."

"Myslíš nějakého doktora? Ne, Charlesi, už jsem ti říkala, že nejsem nemocná. A jestli ty..."

"Ne k doktorovi," řekl Charles klidně. "K detektivovi."

"Zbláznil ses?"

Po krátké odmlce Charles rozvážně pokračoval:

"Možná, že ano, Rosemary, ale musíme konečně zjistit pravdu. A já jsem dospěl k závěru, že musíme požádat policii o pomoc. Ať zjistí, kdo posílá ty anonymní dopisy a otravuje tě telefonem. Jde přece o jasný případ anonymního nařčení a..." Charles se znovu odmlčel, zhluboka, sípavě se nadechl a pokračoval: "Je to jeden z vyšších úředníků Scotland Yardu a vím, že se mohu spolehnout na jeho diskretnost. Ale byl bych raději, kdybys šla se mnou."

Když domluvil, nastalo opět ticho.

"Charlesi," promluvila konečně Rosemary rozechvělým hlasem, "skutečně chceš zajít tak daleko a zjistit, kdo ty zprávy posílá?"

"Už před třemi týdny jsem pověřil pátráním jednoho soukromého detektiva," řekl Charles důrazně, "ale nezjistil vůbec nic. Yard určitě dosáhne víc. Přijdeš?"

Skoro jí vyhrkly slzy.

"Ano," odpověděla. "Jistě, že přijdu."

"To jsem chtěl slyšet," řekl tiše Charles. "Poslouchej, miláčku, navečeříme se venku. S tím člověkem se mám sejít o půl deváté. Máme tedy spoustu času. Zastavím se pro tebe přesně o půl sedmé. Buď připravená."

"Budu!" slíbila Rosemary horlivě.

Celou půlhodinu málem lapala po dechu, jak byla vzrušená. A když se začala oblékat, necítila už takovou sklíčenost jako v posledních týdnech. Bylo pošmurné, zamračené odpoledne a o půl sedmé se už stmívalo. Byla připravená pět minut před domluvenou hodinou a vypadala svěže, půvabně a mladě.

Těsně před půl sedmou šla k oknu do ložnice, odkud měla výhled na ulici. Charles nejspíš přijede taxíkem, i když se ve špičkách pouliční dopravy dostal často rychleji domů pěšky. Rosemary napínala zrak, aby v té tmě něco rozeznala, ale viděla jen malé černé auto, které parkovalo na druhé straně ulice. Víc si už vozu nevšímal.

Najednou spatřila Charlese, jak spěchá s deštníkem v ruce, a málem vykřikla jeho jméno.

V tu chvíli uviděla, jak se automobil pohnul.

Parkovací světla měl rozsvícená, ale i tak vypadal jako tmavá, pohybující se hmota. Okno pokoje bylo zavřené, a tak nemohla Rosemary nic slyšet. Viděla ale, jak Charles vstoupil do jízdní dráhy a jak se auto ve stejný okamžik pohnulo. Zdálo se, že se řítí přímo na Charlese.

7. ÚDER A ÚTĚK

Charles Jackson viděl v okně ložnice světlo a měl dojem, že rozeznává Rosemaryinu hlavu a ramena. Opravdu na něj čekala? Nic by si nepřál víc. V poslední době byl už tak nešťastný, že se ho pomalu zmocňovalo zoufalství. Začínal pochybovat, jestli má život s Rosemary nějakou budoucnost a jestli neměli jeho rodiče a sestra nakonec pravdu. Byly chvíle, kdy skoro nevěřil tomu, co viděl na vlastní oči - strojem psané dopisy, pudr a kapesník se skvrnami od rtěnky. Nenastražila to všechno Rosemary, aby se ho zbavila? Vždyť například před několika měsíci firma Merridem, Barker, Kyle a Merridem zastupovala muže, jehož manželka, ve snaze aby se ho zbavila, vykonstruovala proti němu důkazy a skutečně se začalo rozvodové řízení. Jackson nemohl uvěřit, a ani nevěřil, že by Rosemary byla schopná takové podlosti, ale nejednou dostával téměř strach z jejího chování.

Najal jednoho z nejlepších soukromých detektivů v Londýně a nechal dokonce Rosemary sledovat, ale žádný z těch kroků nepřinesl výsledek.

Okamžiky, kdy spolu mohli o celé situaci klidně hovořit, byly čím dál zřidkavější. Rosemary byla tak popudlivá, že každé neuvážené slovo, někdy dokonce i docela nevinná poznámka, ji dokázalo rozplakat nebo v ní vyvolat výbuch zlosti. Už dávno se neblížil ke svému bytu s pocitem tak radostného očekávání jako dnes.

Ano, stála tam, tmavá postava proti osvětlenému pozadí.

Jestli se i ona těšila z toho rozhodnutí jako on, pak by tento večer mohl znamenat obrat.

Jen letmo zahlédl tmavý vůz, parkující u okraje silnice nedaleko nároží. Jindy by si pravděpodobně pomyslel, že je to příliš blízko, ale na ulici byl slabý provoz a většina aut jela pomalu, takže se opravdu nemohlo nic stát. Nejblíže

pouliční lampa stála dost daleko a větve platanu na malém náměstí visely už tak nízko, že by bylo potřeba trochu je ořezat. Velká vrata garáže byla všechna zavřená a tmavá, jediné světlo zářilo v jejich ložnici.

Uviděl, jak na něj Rosemary zamávala. Také na ni zakýval a dal se do běhu.

Zaslechl motor auta, ale ani na okamžik ho nenapadlo, že by to mohlo znamenat nějaké nebezpečí. Bezstarostně vkročil do jízdní dráhy. Koutkem oka zahlédl parkovací světla auta, která se právě pohnula a rychle mířila k němu.

Viděl jen tmavé obrysy, světla a siluetu řidičovy hlavy v plstěném klobouku. Uslyšel hřmot motoru. Vůz se s narůstající rychlostí hnal vpřed. Charles se ocitl přímo v jeho dráze. Zbývala mu jediná naděje na záchranu - skočit dopředu.

Odrasil se a skočil.

Vzápětí ho něco zachytilo za plášť a udeřilo s ním o zem. Necítil velkou bolest a sotva vnímal náraz, ztratil ale úplně kontrolu nad svým tělem a prudce se udeřil čelem o dlažbu.

Omdlel, zatímco řev motoru naplňoval ulici jako vichřice pomsty.

Auto se na hrboлатé dlažbě prudce otočilo a znovu se hnalo na muže, který ležel v bezvědomí na zemi. Charles byl vydán řidiči na milost a nemilost.

Rosemary rychle seběhla ze schodů. U domovních dveří byla dřív, než Charles dopadl na silnici.

Prudkým trhnutím otevřela dveře. Světlo z domu dopadlo na lesknoucí čerň ujíždějícího auta a na bledou řidičovu tvář.

Muž se k ní na zlomek vteřiny obrátil a pak se dál hnál k nehybně ležící postavě.

"Ne!" vykřikla Rosemary. "Ne, ne, ne!"

Viděla Charlesovu pravou ruku, jakoby prosebně k ní nataženou, spatřila temeno jeho hlavy a natažené tělo. A také viděla vůz, ženoucí se přímo na něj. Zdálo se, že řidič chce dokončit svůj vražedný záměr.

Vtom se na rohu objevilo jiné auto.

"Stát!" křičela Rosemary. "Stát!"

Lapala po dechu, ale bylo jí jasné, že nemá cenu křičet. Zmocnil se jí hrozný strach, že pro Charlese už není naděje na záchranu. Ale mylila se. Řidič strhl volant, protože kdyby jel přímo na svou oběť, narazil by do druhého auta, které na rohu zpomalilo. Zatáčka při ústí uličky se zužovala, jakoby ji chtěl řidič druhého auta zablokovat.

Brzdy zaskřípaly.

Pak malý černý vůz vyrazil z uličky, nechávaje na obou stranách jen několik centimetrů volného prostoru. Muž odbočil vpravo a hnál se do další zatáčky. Když k ní dorazil, mohl si během několika vteřin vybrat tučet rozdílných cest a nebyla naděje na jeho dostižení.

Rosemary si klekla u Charlese.

"Jen klid!" řekl řidič, který vystoupil z druhého auta. "Dovolte, podívám se na něj. Myslím, že není těžce zraněný."

Nezáleželo na tom, jestli ji chtěl svými slovy jen uklidnit, nebo zda to myslel opravdu. Sklonil se nad Charlesem.

Zároveň se blížil další automobil a také k nim došlo několik chodců. Tlumeně si mezi sebou vyměňovali své dojmy.

"Viděl jste něco?"

"Ne."

"To auto dělalo pekelný rámus, že?"

"Myslíte že je zraněný vážně?"

"Zavolal někdo lékaře?"

"Lékaře!" opakovala Rosemary. "Rychle pro lékaře!"

"Myslím, že doktora nepotřebuje," prohlásil muž, klečící u Charlese. "Má roztržený plášť, jak jím vzadu zachytil o blatník, a má velkou bouli na čele."

Přejel rukou po Charlesově těle a nahmatal mu tep.

"Za pár minut se probere a řekne nám, jak se to stalo. Odneseme ho na chodník. Musím zajet s autem na kraj cesty."

"Potřebujete pomoc?" zeptal se muž, který stál nejbliž.

"Nic se mu nestalo?"

"Srazilo ho auto a ujelo, co?"

"Ty svině prokleté, měli by je věšet!"

Dva muži Charlese opatrně zvedli. V tu chvíli se mu zachvěla víčka a otevřel ústa, jakoby chtěl něco říci. Zanedlouho už měl oči otevřené a Rosemary mu sevřela ruku.

"Miláčku, ublížil sis? Prosím tě, jen se nehýbej..."

"Nic mi není," zamumlal Charles. "To je neuvěřitelné - ten chlap mne chtěl zabít!"

"Odneste ho raději do postele," poznamenal řidič druhého auta.

Charles Jackson dokázal s pomocí dvou mužů dojít k domovním dveřím, otevřeným dokořán. Jeden z nich mu ještě pomohl vyjít úzké schodiště, po kterém běžela napřed Rosemary, aby mu připravila pohodlné křeslo a židli pod nohy. Ještě než došel do bytu, zatelefonovala pro lékaře.

Roger West vešel do svého prázdného bytu na Bell Street, rozsvítil světlo v předsíni a potom za sebou zamkl dveře.

Hodil na věšák klobouk, projel si prsty vlasy a se zamračenou tváří zamířil do kuchyně. Nevítala ho vůně jídla, jen ho obklopovalo ticho prázdného domu. A ten klid se mu vůbec nelíbil. Jeho žena i oba chlapci byli pryč. Janet ošetřovala svou sestru, která už brzy čekala třetí dítě, a chlapci žili u známých nedaleko školy. To všechno bylo nutné, ale už to trvalo celý týden a zdálo se, že jeho samota se protáhne o další dva nebo tři týdny.

Mohl se najíst venku nebo si něco připravit ze zbytků, které zůstaly v komoře. Jen vešel do kuchyně, hned dostal lepší náladu. Služebná umyla všechno nádobí od večere i od dnešní snídaně. Podíval se do komory a do ledničky. Postarala

se i o doplnění zásob - našel tam párky, vajíčka, slaninu a vše, co potřeboval. Mohl se tedy najíst doma a zapít svoje rozhodnutí sklenkou whisky se sodou. Šel do obývacího pokoje, nalil si a se sklenkou v ruce se rozhlédl kolem sebe. Tvář se mu pomalu zase zachmuřila. Všechno bylo strašně ošumělé, jiným slovem se to nedalo vyjádřit - ošumělé. Janet nedávno mluvila o nových záclonách a prý by se hodil i nový koberec. Jenže ošumělá byla celá místnost. Nábytek, většina zařízení, záclony, koberce - ani nejstarostlivější čištění a opravy nemohli na věci nic změnit. Byt nebyl vlastně skoro dva týdny obývaný a na všem se usadila jemná vrstvička prachu, vypadající jako pyl, takže celkový vzhled byl horší než obvykle.

Velké mosazné lodní hodiny na římse u krbu odbily půl sedmé. Charles Jackson měl přijít v půl deváté - co asi chce? Roger měl dvě hodiny času. Nesmí zapomenout zavřít kuchyňské dveře, až bude vařit večeři, aby vůně nevnikla do haly. Janet to nesnášela.

V rohu stála na ořechovém stojanu skříňka na přibory. Byl to svatební dar od sira Guye Chatwortha. Roger se na ni sklíčeně zadíval. Neměl žádné nové zprávy z nemocnice. V Yardu zřejmě nikdo nevěřil, že se z toho sir Guy dostane. Všechny zprávy byly zatím špatné.

"Bude lepší, když to Janet řeknu dřív, než se to dočte v novinách," napadlo Rogera.

Domluvil se se ženou, že jí každý večer v deset zavolá.

Vzal si svou whisky, prostřel stůl v kuchyni a začal smažit na pánvi slaninu, vajíčka a párky. Nakrájel chleba a udělal si tousty. Několik minut přemýšlel o Chatworthovi, ale pak se přinutil soustředit na soudkyni Kittovou. Byl to zvláštní případ s několika nejasnostmi. Proč útočník roztrhal ty noviny a co vlastně spálil? Proč tak surově domlátil paní Kittovou, a přece ji nezabil?

Kdyby použil kladivo nebo palici, nebo kdyby ji byl škrtil...

Ale to neudělal. Použil kus řetězu z kola, oblíbenou zbraň určitého typu útočníků. Dvě nebo tři tlupy v Londýně tak nedávno umlátily své oběti. Údery řetězem určité způsobují mučivou bolest.

Roger se setkal s doktorem Kitem, stříbrovlasým, zničeným mužem, který se sice dobře ovládal, ale očividně trpěl zoufalstvím nad osudem své ženy.

Zatím neměli žádnou stopu kromě falešné poznávací značky auta. Každý londýnský policista měl příkaz podezřelé auto hledat a podat zprávu ihned, jakmile by se ukázalo. Skutečnost, že šlo o falešnou poznávací značku, stavěla případ do jiného světla. Jen zatvřeli, zkušený zločinci používali falešná čísla.

Proč takový zločinec napadl paní Kittovou?

Roger se díval na smažící se párky a vajíčka, ale myšlenkami byl jinde. Lámal si hlavu nad motivem činu.

"Každý měl paní Kittovou rád," tvrdili Connolly a dr. Kitt. Všichni, které zatím vyslechli, se shodovali v názoru, že neměla nepřátele.

Byla pohnutkou prostá loupež a zločinec tak brutálně zaútočil jen proto, že ho zklamala malá kořist?

Nebo to byl šílenec?

Roger se pustil do jídla. Byl přesvědčený, že nic nepřehlédl, a že na Connollyho se může spolehnout.

Uprostřed večeře zazvonil telefon. Hlavní přístroj byl v obývacím pokoji a nahoru měli zavedenou přípojku. Čas od času Roger sliboval, že nechá zavést přípojku i do kuchyně, ale nikdy k tomu nedošlo. Odstrčil židli a spěchal do pokoje.

Ve schránce na dopisy byly večerní noviny - nosiči chodili stále později. Rozsvítil světlo v ošumělém pokoji a zdvihl sluchátko.

"Tady je Roger West."

"Haló, Hezoune."

Byl to Connolly a v jeho hlase byl jasně znát triumf.

"Lenošíš doma a já ještě dřív v kanceláři."

"Znám lidi, co v kanceláři i spí," prohlásil Roger klidně. "Co se stalo?"

"Něco jsme zjistili," odpověděl Connolly. "Myslím, že se teď někam dostaneme. Ale překvapuje to každého, kdo paní Kittovou zná a starým doktorem to pořádně otřese. Vydírali ji!"

"Opravdu?" řekl Roger pomalu.

"Ano. Zrovna mi telefonovali tvoji vševědové z Yardu. Prý jsi jim přikázal, aby mi zavolali, kdyby tě nenašli. Z novin v krbu se měl podle všeho založit pěkný ohniček, aby se spálila taková malá knížečka - něco jako deník paní Kittové. Několik stránek se zachránilo a jsou čitelné a vaším lidem v laboratoři se podařilo rozluštit část písma na spálených listech. Je to záznam o vydírání. Telefonáty a anonymní dopisy. Trvalo to skoro šest měsíců. Z toho usuzuji, že ta nezdolná stará paní se pokoušela zjistit, kdo to je. Můžete sem přijít, nebo s tím počkáme do zítřka?"

"Teď nemůžu, mám na půl devátou domluvenou schůzku."

Roger opravdu neměl chuť ještě ten večer projíždět přes celý Londýn. Vždyť to neuteče.

"A podařilo se jí něco vypátrat?" zeptal se.

"Zřejmě ne. Aspoň žádné jméno neuvádí."

"Víš o nějakém rodinném tajemství, které by musela skrývat?"

"Ne."

"Tak se to snaž zjistit a potom pravděpodobně najdeme i vyděrače," řekl Roger suše. "Platila?"

"Ano. Deset liber týdně."

"To není zase tak moc."

"Jí to málo nepřipadalo. Bylo to víc, než si mohla dovolit."

"Jak platila?"

"V bankovkách - podle několika zachráněných papírů to vypadá, že ji tady ten chlap každý týden navštěvoval. Paní

Kittová píše: Dnes jsem ho viděla a Pravděpodobně se dnes ozve."

Po krátké odmlce Connolly pokračoval:

"Ještě jsem to neřekl doktoru Kittovi. Nechceš si s ním promluvit místo mne? Znáám starého pána moc dobře."

"Ale jistě," ochotně souhlasil Roger. "Dnes večer?"

"Chtěl bych mu dopřát ještě jednu klidnou noc, ale jestli to považuješ za nutné..."

"Promluvím s ním zítra ráno," slíbil Roger. "A požádám chlapce z laboratoře, aby prozkoumali všechno na tom shořelém papíru. Možná nám to vysvětlí, proč ji ten surovec tak domlátil."

"Jak to myslíš?" zeptal se Connolly.

"Jestli se zdráhala dál platit, tak se ten vyděrač nejspíš rozhodl zmlátit ji. Věděl, že až se stará paní uzdraví, bude už raději platit, než by podstoupila podobná muka," vysvětloval Roger. Aspoň bychom měli nějaký motiv."

"Nemůžu pochopit, jak někdo mohl paní Kittovou vydírat," řekl Connolly a v hlase mu zazněl opravdový údiv. "Byl jsem přesvědčený, že její život je jak otevřená kniha."

Roger se usmál.

"Asi to tak nebude. No, v každém případě teď máme něco, na čem se dá stavět."

"Dobře, Rogere, už tě přenechám rodinnému krbu," řekl Connolly. "Dobrou noc."

Položil sluchátko.

Roger se vrátil k vychladlé večeři. Byl tak pohroužený do myšlenek, že jedl a pil úplně mechanicky.

Zase mohl konstatovat, že lidské bytosti jsou schopné stále nás něčím překvapovat. Často se stává, že lidé s bezúhonným životem a neposkvrněnou pověstí mají tajnou neřest nebo skrývají nějakou rodinnou hanbu.

Bylo skoro osm hodin, když dojedl. Předpokládal, že Charles Jackson přijde přesně. Bylo zbytečné přemýšlet, co po něm Jackson může chtít. Skoro tak zbytečné, jako se podívat nad zvláštní okolností, že jméno paní Brayové se připomínalo v jedněch ligatských novinách.

Večerní noviny obsahovaly krátkou zprávu o Chatworthovi a sáhodlouhé články o útoku na paní Kittovou. V trojích novinách uváděli i sumu, kterou údajně pachatel ukradl: v jedněch psali o 35 librách, v druhých o 45 librách a ve třetích stálo 95 liber. Odkud vzali novináři tak rozdílné částky?

Znovu zazvonil telefon.

"Dám tu zatracenou věc zavést sem, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám," zamumlal Roger a šel do pokoje.

"Haló? Tady je Roger West," řekl a zadíval se oknem ven do tmy.

"Volám místo pana Charlese Jacksona," ozval se ženský hlas. "Jsem - jsem jeho žena, pane vrchní inspektore."

Odmlčela se, jakoby nemohla najít vhodná slova. Pak rychle pokračovala:

"Mohli byste vy přijít k němu? Měl nehodu a... i když se mu nic nestalo, opravdu by už neměl jít ven."

"Jistě, paní Jacksonová, hned přijedu," nezaváhal ani na okamžik Roger. "Jen mi, prosím, povězte vaši adresu..."

8. SHODA OKOLNOSTÍ

Charles Jackson seděl ve velkém křesle s nohama na kulatě podušce a se sklenkou whisky se sodou vedle na stolku. Měl na sobě vínově červený župan, pod ním krémovou košili s rozhaleným límečkem a na nohou trepky. Díval se kolem sebe ospalýma očima, na nose měl krvavý šrám a čelo mu zakrývala široká náplast a kus gázy. Klouby prstů na pravé ruce měl také dost odřený. Jinak zřejmě neutrpěl vážnější újmu na zdraví. Jeho manželka, která otevřela Rogerovi dveře, trochu svou starostlivost přeháněla, ale Jacksonovi to dělalo očividně dobře.

Žena byla půvabně stvoření, téměř ještě děvče, s hedvábnými plavými vlasy a neuvěřitelně jemnou, růžovou pletí. Tmavomodré oči měla zastíněné dlouhými, ohnutými řasami. Měla na sobě ledově modré koktejlové šaty ozdobené tmavomodrou krajkou a brilantové náušnice, které jí velmi slušely. Její snubní prstýnek s jediným kamenem měl cenu přinejmenším pět set liber.

Roger, který vždy citlivě vnímal atmosféru, cítil něco, co nechápal - jakoby po určitém napětí nečekaně přišla úleva.

"Strašně mě to mrzí," omlouval se Jackson, když se Roger posadil. "Chtěl jsem přijít k vám, ale moje žena..."

"Zřejmě udělala dobře," doplnil ho Roger.

Rosemary se vděčně usmála. Měla zuby bez jediné chybičky. Nenašlo by se mnoho žen, kterým by se v pohledu zračilo tolik křehké krásy.

"Co vám mohu nabídnout, pane inspektore?" zeptala se.

"Můžu dostat whisky se sodou?"

"Jistě."

"A toho inspektora můžete klidně vynechat."

Zkoumavě se na něj zadívala a West se v duchu ptal, na co asi myslí, ale Rosemary klidně řekla:

"Nu, je to jednodušší, i když ne tak vzrušující."

Šla k malému baru a při nalévání whisky nešetřila.

Pokoj byl dlouhý a úzký, laděný do modrých a zlatých tónů. Byl sice trochu těsný, ale při jeho zařizování se zjevně nešetřilo penězi, aby se z něj udělal útulný koutek.

"Jak došlo k nehodě?" zeptal se Roger.

"To je právě to, co mi asi nebudete věřit," prohlásil Jackson.

"Tak mluvte."

"Rosemary pořád tvrdí, že to bylo úmyslné, a zpočátku jsem si to samé myslel i já. Ale nejspíš ten bláznivý řidič vjel ostře do zatáčky a nestačil zabrzdit. Srazil mne na zem."

Jackson to řekl bez nejmenšího vzrušení a díval se na ženu, jakoby ji snažně prosil, aby to nezveličovala.

"Dejme tomu," řekla Rosemary se sífónovou lahví v ruce. Naplnila sklenici sodovkou, a když Roger opakoval její dejme to mu, donesla pití, postavila ho na stolek vedle Rogera a věcným tónem pokračovala:

"Ale ten řidič ho chtěl rozhodně zabít."

"Ale miláčku..."

"Řidič ho chtěl zabít," opakovala Rosemary pevně.

Zřejmě se o tom dohadovali už před Rogerovým příchodem. Jackson nehodu bagatelizoval, zatímco jeho žena ji dramatisovala. Ve způsobu, jakým mluvila, bylo něco přesného, pedantského.

"Jak se to stalo?" zajímal se Roger a zdvihl svou sklenici: "Tak na věčný neúspěch!"

"Měl bych vás upozornit, že nesmíte brát její řeči vážně," řekl Jackson. "Ale lumpárna to byla. Tak řekni svou verzi, miláčku, a už na to nemysli."

"Samozřejmě, že ji řeknu," prohlásila Rosemary rozhodně.

I ona si nalila sklenku a sedla si na stoleček mezi oba muže. Oči upírala víc na Rogera než na manžela.

"Stála jsem u okna, pane Weste, a viděla jsem všechno do nejmenších podrobností. Auto parkovalo na rohu, a jen co se objevil Charles, řidič nastartoval. Jel rovnou na něj. Charles skočil dopředu, ale auto ho zachytilo. Udeřil se čelem o dlažbu a omdlel. Viděla jsem to úplně jasně."

Odmlčela se a stále se dívala Rogerovi do tváře. V jejím pohledu se však objevilo něco, co tam dosud nebylo a co se nedalo zakrýt - strach.

"Řidič jel nejdřív dál, ale pak otočil a jel znovu na Charlese," pokračovala. "Viděla jsem, že ho chce přejet. V tu chvíli se objevilo druhé auto a on se mu musel vyhnout. Kdyby se v tu chvíli ten druhý vůz neobjevil, jsem přesvědčená, že by Charlese přejel. Takhle se mu ale musel vyhnout. Jinak by byl Charles mrtvý."

Jackson zdvihl ruku a rezignovaně zamumlal:

"Nedá si to vymluvit."

"Jistě, protože to je pravda."

Rosemary se napila. Strach trochu ustoupil. Tím, že všechno řekla, se jí ulevilo.

"Vjel do uličky jen proto, aby tě přejel. Čekal na tebe. Viděla jsem mu do tváře, když obrátil auto a řítil se znovu na tebe. Ležels v bezvědomí a..."

"Viděla jste ho?" přerušil ji Roger ostře.

"Ano."

"Můžete ho popsat?"

"Nu," začala Rosemary a hned nato zaváhala. "Možná bych to svedla, ale nebude to nic přesného. Límeček pláště měl vyhrnutý a klobouk vražený hluboko do čela. A ulice také není moc dobře osvětlená, však jste to sám viděl, když jste k nám přišel. Ale podíval se na mne a - no, kdybych ho znovu viděla, poznala bych ho. Měl malý tupý nos."

"A zlé oči," dopověděl Jackson.

"Já vím, že to nebereš vážně," řekla Rosemary, "ale já pana inspektora přesvědčím, i kdybych měla mluvit celou noc." Prudce se obrátila k Rogerovi:

"Charles to prostě odmítá brát vážně."

"Jistě, že to neberu vážně," přikývl Charles. "Proboha, kdo by mě mohl chtít zabít?"

Rogerův pohled přešel od hubené, inteligentní advokátovy tváře na jeho ženu. Cítil její zaujatost i podivnou atmosféru, kterou si nedokázal vysvětlit.

"Kde jste říkala, že se to stalo?" zeptal se.

"Na rohu."

"Tam, co jsem zatačel?"

"Ano," odpověděla Rosemary a vyskočila. "Vyhlížela jsem vás a jen co jste zabočil do uličky, šla jsem ke dveřím. Přesně tak jsem čekala u okna i na Charlese a vím, že ten člověk ho chtěl přejet úmyslně. Kdyby to nechtěl udělat, proč by tak prudce vystartoval? Vždyť to vypadalo jak start při závodech!"

Roger čekal, že si Jackson bude z toho závodního startu dělat posměšky, ale Charles mlčel.

"Na které straně cesty parkoval?" zeptal se Roger.

"Ukážu vám to," řekla Rosemary a chytila inspektora za paži. Letmo se podívala na Jacksonovu sklíčenou tvář a odvedla Rogera z obývacího pokoje k oknu do ložnice. Odhrnula záclony a ukázala volnou rukou.

"Tam, vidíte? Auto parkovalo na pravé straně silnice. Aby Charlese přejel, musel řidič spustit motor na nejvyšší obrátky a potom zahnout za roh. Jinak by musel být šílený..."

"Viděla jste to?"

"Vy jste skoro tak nedůvěřivý jako Charles," řekla klidně. "Ne, tehdy jsem běžela dolů po schodech, ale když jsem přišla k domovním dveřím, už byl skoro na mé úrovni, takže se musel mezitím obrátit. Proto jsem přesvědčená, že chtěl Charlese přejet. Ale to druhé auto..."

Nedokončila větu.

Roger se otočil a vrátil se do obývacího pokoje, kde si Jackson zrovna zapálil cigaretu.

"Co všechno jste z toho viděl?" zeptal se ho Roger.

"Neměl jsem moc času na rozhlížení," odpověděl Charles, "ale vím, že tam to auto parkovalo. Byl to Austin Iso. Slyšel jsem ho startovat ve chvíli, kdy jsem došel na jeho úroveň a řidič opravdu spustil motor trochu moc prudce. Pak se rozjel za roh."

Roger se obrátil zády ke krbu. Rosemary se na něj dívala tak, jakoby na jeho slovech závisela celá její duševní rovnováha. "Jackson, co byla ta druhá věc, o které jste se mnou chtěl mluvit?" zeptal se West klidně.

Bylo to, jako když někdo upustí cihlu na kus skla - člověk měl pomalu dojem, že slyší, jak se sklo třští na střepiny.

Rosemary se zhluboka nadechla a Charles se narovnal v křesle, jakoby už skoro na tu druhou věc zapomněl a přál si, aby o ní nebylo nutné hovořit. Jeho žena k němu došla s tím vrozeným půvabem, který ji dělal tak mladou, a sedla si k němu jako na obranu na opěradlo křesla.

"S tou nehodou to nemá nic společného. Je to úplně jiná věc," řekl Jackson tiše.

Ted, když se k jejich problému dostali, mu bylo zatěžko o něm mluvit a místo toho sáhl rukou do kapsy županu.

Rosemary ho pozorovala a čekala. Vytáhl velkou obálku a vysypal z ní několik menších. Pak se podíval na Rogera a začal vysvětlovat.

Jakmile se rozhovořil, nezapomněl na jedinou podrobnost a dokázal věrně citovat texty těch dopisů i telefonické vzkazy, jakoby se je všechny naučil nazpaměť. Řekl Rogerovi, kdy všechno začalo, přesně popsal, jaký vztah se vytvořil mezi ním a Rosemary, a proč se nakonec rozhodl požádat Scotland Yard o pomoc.

"Jestli brzy nezjistíme, co se za tím skrývá, oba dva se zblázníme," prohlásil prostě.

"Charles si někdy myslí, že já opravdu blázním a že si všechno vymyslím nebo hraju, abych měla důvod k žárlivosti," poznamenala Rosemary velice klidně a obrátila se ke svému muži.

Roger pozoroval výraz její tváře a očí a vůbec ho nepřekvapilo, když skoro vášnivě pokračovala.

"Mám Charlese moc ráda. Neexistuje nic, co bych neudělala, abych si ho udržela a viděla ho šťastného."

Položila ruku na Charlesovu dlaň.

Byla to chvíle, při které vlastně nikdo třetí neměl být. V očích mladé ženy hořel jakýsi žár a v mužově pohledu se zračilo zbožňování.

Pomalou se vrátili zpět na zem, ale to, co v tu chvíli cítili, bylo tak silné, že ani jeden nebyl schopný o tom mluvit. Zdálo se, že je to vůbec nepřivedlo do rozpaků.

"Byli bychom hrozně rádi, kdybyste zjistili, kdo ty dopisy posílá a chce nás od sebe dostat." Jackson byl zase velmi věcný. "Ještě bych vám měl říct, že z mé rodiny nebyl nikdo z našeho sňatku nadšený. Pokládají Rosemary za příliš povrchní a..."

"Prostě za typickou hloupou husu," přerušila ho Rosemary. "Ale mohu si za to také sama. Jsem beznadějně nesmělá, když jsem s nimi. Jinak na mne nikdo tak nepůsobí. Pomůže vám to?"

"Jistě, hned se do toho pustíme," slíbil Roger.

Přemýšlel, jestli ta znovu objevená důvěra mezi nimi je absolutní, a o tom, jestli Rosemary měla důvod k podezření nebo Charles zase důvod k obavě, že si Rosemary tu druhou ženu sama vytvořila. Vzpomněl si na paní Kittovou a na vydírání - mohl uvést bezpočet případů, kdy lidé napohled naprosto normální, byli ve skutečnosti úchylní, lidé, kteří vypadali bezúhonně a poctivě, skrývali nějakou neřest nebo spáchaný zločin. Člověk se stále učí, nesmí nic brát stoprocentně, dokonce ani upřímnost lásky mezi těmi dvěma.

"Ale jak chcete začít?" zeptal se Charles suše.

"Víte, budeme muset nahlédnout hodně hluboko," řekl Roger. "Prošetřit přátele, příbuzné, vaši kancelář."

"Kdybychom nebyli přesvědčeni, že je nevyhnutelné podniknout všechno, neprosili bychom vás o pomoc."

"Výborně!"

Roger upil ze své sklenky a potom si vzal cigaretu z krabice, která ležela stranou od něj.

"Hned jak zjistím něco nového, dám vám vědět. Ty dopisy ale budu potřebovat. Máte ještě trochu toho pudru?"

Myslím ten, co jste našel na vašem kapesníku. Musím zjistit, kdo ho tam dal."

"Dali jsme oblek vyčistit," litoval Charles. "Rosemary..."

"Můžu vám říct, jaký to byl pudr," poznamenala Rosemary klidně. "Byl to Nocturne od Angeliho - ten samý parfém jako na jednom dopise, co dostal Charles."

"Od koho byl ten dopis?" zajímal se Roger.

"Od jisté paní Kennetové," odpověděl Jackson. "Její syn měl těžkou autonehodu, při které zranil dítě. Pomohl jsem ten případ vyřešit bez soudu a ona mi napsala děkovný dopis."

"Hm. Kde ta paní bydlí?"

Jackson se krátce zasmál.

"Teď je v Cannes a několik měsíců tam asi zůstane."

"Máte ještě ten dopis?"

"Spálil jsem ho," řekl Jackson. "Neměl jsem tehdy žádný důvod, abych si ho nechával. Ale máme strojem psané dopisy adresované Rosemary."

"Ty si vezmu," přikývl Roger. "A potřeboval bych přesný popis hlasu toho muže, co vám volal."

"Na to je jen jediný výraz - drsný," prohlásila Rosemary. "Drsný, nebo ještě výstižněji, chraptavý."

"Zařídím, aby sem přišel technik z Yardu a namontoval k telefonu malý magnetofon. Všechny rozhovory se pak zaznamenají a my získáme originální snímek hlasu. Míváte snad i důvěrné rozhovory a nechcete, aby se nahrály?" obrátil se Roger na Jacksona.

"Chceme najít toho chlapa," odpověděl advokát.

"A vy, paní Jacksonová, souhlasíte s nahráváním hovorů?"

"Jistě."

"Hned zítra ráno sem pošlu člověka, který to zařídí," řekl Roger. "Bude mít lístek s mým podpisem. Bez takového průkazu nikoho jiného do bytu nepouštějte. A teď..." Rychle změnil předmět rozhovoru, protože chtěl vědět, jak je překvapí tím, co jim chtěl říci. "Ta nehoda nebo pokus vás přejet. Útočil někdo i na váš život, paní Jacksonová?"

"Proboha ne!"

"Žádné vyhrožování, žádné pokusy o vydírání? Nic kromě těch dopisů a telefonátů?"

"Ne, nic jiného."

Roger se obrátil na Jacksona. Měl jste už předtím nějaké potíže?"

"Ne." Advokátovy oči se až komicky rozšířily úžasem. "Proboha, na co to myslíte?"

"Teď nemyslím na nic. Snažím se jen zjistit, proč se vám to dnes večer přihodilo," řekl Roger rychle. "Mám stejný dojem jako paní Jacksonová. Jsem přesvědčený o tom, že to byl promyšlený pokus zabít vás nebo alespoň zranit. Vyhrožoval vám někdy někdo?"

"Ne, já..." Jackson se najednou zarazil.

Vypadal v tu chvíli velmi mladě a zdálo se, že sám neví, co říci.

"Vyhrožovali ti, miláčku?" zeptala se Rosemary, kterou jeho chování znepokojilo.

"No, v určitém smyslu ano," připustil Jackson. "Ale když se to tak vezme, to samé můžete určitě tvrdit i vy, pane Weste. Několik lidí, které jsem pomáhal odsoudit, mi slibovalo pomstu. To je docela běžné. Lidé, kterým dokážu vinu, mají na lavici obžalovaných vždycky silné řeči."

"Pokud vím, pracujete obvykle pro obhajobu," poznamenal Roger.

"Teď ano, asi tak tři nebo čtyři roky," přisvědčil Jackson. "Ale když jsem začínal, pomáhal jsem dost často obžalobě. Vlastně..."

Znovu se zarazil.

"Jednou pomáhal vypracovat obžalobu proti muži, kterého potom odsoudili na deset let. Později se prokázalo, že ten člověk je nevinný a propustili ho," řekla Rosemary klidně. "Charlese to znechutilo a od té doby nechce pro obžalobu dělat."

"To by vypadalo, kdyby se tak chovala i policie," usmál se Jackson.

"My nemáme jinou možnost, zatímco vy advokáti ano," řekl Roger střízlivým tónem. Dál o tom nemluvil a nedal najevo svoje překvapení. Toto o Jacksonovi nevěděl. S lidským soucitem se člověk někdy setká na nezvyklých místech.

"Jak často vám v minulosti vyhrožovali?"

"Dvakrát."

"A kdy naposledy?"

"Před více jak třemi lety. Proto se mi nějaká souvislost zdá tak nepravděpodobná. Prostě nevěřím..."

"Napište mi, prosím, jména těch lidí a okolnosti, za jakých vám vyhrožovali," požádal ho Roger. "Dám to pak prošetřit." Dopil whisky a podíval se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na deset. "Až to napíšete, budu muset jít," řekl. "Už jsem tady dlouho." "Vypijte si ještě sklenku na cestu," řekla Rosemary Jacksonová.

"Ne, děkuji."

"Ale ano, musíte..."

"Kdybyste prostudovala tolik dopravních nehod jako já, tu hromadu nehod, kterou zavinila sklenka na cestu, určitě byste také odmítla," prohlásil Roger věčně. "Není to pravděpodobné, ale je možné, že muž, který málem zabil vašeho manžela, byl také opilý. Co chvíli zadržíme člověka, který někoho srazil a potom ujel ze strachu, aby policie nezjistila, že

má v krvi příliš mnoho alkoholu. Promiňte, jestli to zní jako kázání, ale..."

"Vůbec to není jako kázání," řekla Rosemary trochu zahanbeně. "Teoreticky s tím souhlasím a tvrdím to samé, ale když někomu nabízíte skleničku ve vlastním bytě, vypadá to jinak. Jste tedy na straně faráře Peteho?"

"Farář..." začal Roger a potom se zasmál. "Chápu, co ho inspiruje, ale nechtěl bych postupovat tak kategoricky. Ani zdaleka ne! V poslední době se nějak neozývá, že?"

"Navštívil mne před pár týdny, když organizoval v okrese schůzi," řekla Rosemary. "Charles ten večer dlouho pracoval, tak jsem tam šla. Sešlo se jen asi dvanáct lidí a nesehnal ani tolik spolupracovníků, co potřeboval do výboru, ale - no, docela se mi líbil."

"Jeden z nejsympatičtějších lidí, s jakými jsem se kdy setkal," souhlasil Roger. "Je to fanatik, který vyznává tuto poučku: jestliže jsou si všichni lidé rovni, pak má majetek všech sloužit veřejnému blahu. Trvalo nám dva roky, než jsme ho chytli. Zjistili jsme, že prodal všechno, co ukradl, a věnoval to na dobročinné účely. Pozor na fanatiky!"

Roger se prudce zvedl a dodal:

"Co to se mnou dneska je? Nějak jsem se rozpovídal."

"Takových řečí bychom snesli mnohem víc," řekl Jackson a podal Rogerovi list papíru. "Tady jsou všechny podrobnosti, na které jsem si vzpomněl, ale vsadím se, že to bude ztráta času."

Zdvihl nohy ze židličky a pomalu vstával. Bylo vidět, že ho hodně bolí hlava, ale žena se ho nepokoušela zadržet.

"Mimochodem, víte něco o tom ligatském případu? O útoku na soudkyni Kittovou?"

"Mám nějaké zprávy. Proč?"

"Jak se má?"

"Ještě stále balancuje mezi životem a smrtí, ale myslím, že se z toho dostane."

"To jsem rád," prohlásil Jackson upřímně. "A jestli chytíte toho lotra, co ji přepadl, rád převezmu obžalobu."

"Znáte paní Kittovou?"

Jackson se usmál:

"Před několika roky byla mým orákulem. Měl jsem praxi v Ligate u advokátní kanceláře Sumerbee a Cole a zůstal jsem tam ještě tři roky jako mladý advokát, takže všechny svoje první soudnické práce jsem dělal u ligatského soudu - a obvykle tam předsedala paní Kittová. Nevím, co v sobě ta žena má, ale každého si obtočila kolem prstu a mohla si dovolit i ty nejurážlivější výroky."

"Kdy jste tam pracoval?" vyzvídal Roger. "Odešel jsem odtud asi před třemi a půl roky - celkem jsem byl v Ligate osm let."

"A nikdy jste o paní Kittové neslyšel nepříznivou poznámku? Nevíte, jestli ji někdo nenáviděl?"

"Kdepak!" Jackson se zasmál, jakoby to byl hrozný nesmysl. "Vždyť to na ní bylo překvapující: nikdo o ní neřekl špatné slovo. Jistě, na policii na ni občas potichu žehrali, protože paní Kittová je stará bojovnice. Ale je to zároveň výborné stvoření, a tak se jí všechno promine. Nefalšovaná počestnost."

"Vím, jak to myslíte."

Cestou domů myslel Roger West mň na Jacksonovi než na tu další shodu okolností. Byla tak udivující, že mu nešla z mysli. Článek o smrtelné dopravní nehodě, který četl ve starých novinách paní Kittové, uváděl nejen paní Brayovou jako hlavního svědka, ale i advokáta Charlese Jacksona jako obhájce obžalovaného řidiče.

9. ÚDER A SMRT

Policejní seržant Arthur Atkinson od Metropolitan Police patřil k centrále v Tottingu. Nechybělo mu moc do čtyřicítky a u policie sloužil už sedmáct let. Jeho největším přáním bylo dostat se od uniformované policie na kriminální oddělení. Několikrát si už podal žádost a věřil, že jeho poslední žádost o přeložení podpoří i šéf. Jako detektiv Scotland Yardu by sice dostával o trochu vyšší plat, ale na penězích Atkinsonovi nezáleželo. Chtěl prostě vykonávat službu v civilu.

Zvláště v posledních týdnech si dával pozor. Kdyby se mu naskytla příležitost vyniknout, věřil, že by to příznivě ovlivnilo ty, co budou rozhodovat o jeho přeřazení ke kriminálce. Jednoduše řečeno, seržant Atkinson nemínil promarnit žádnou příležitost. Snažil se sice o to už sedmáct let, ale naneštěstí měl málo představitosti, vlastně spíše žádnou, a byl proto přímo ideálním policistou v uniformě, ale na kriminální oddělení se příliš nehodil.

O takovém názoru svých nadřízených naštěstí Atkinson nevěděl a dnes opět svědomitě plnil svoje večerní pochůzky. Bylo to v ten večer, kdy zaútočili na Charlese Jacksona, tedy den po brutálním přepadení paní Kittové. Atkinson měl na starosti rozlehlou oblast, protože mu patřily i Totting Fields, a musel mluvit s každým konstáblem ve svém obvodu, aby se ubezpečil, že je vše v pořádku.

První pochůzku skončil krátce po desáté, vrátil se na policejní stanici podat zprávu a vypít si šálek horkého čaje a potom se asi v půl jedenácté pustil dál. Byl to vysoký, mohutný muž, který se rovnoměrným tempem pomalu projížděl na kole pustými ulicemi svého rajónu.

První stanoviště měl v zastavěné oblasti. Pneumatiky kola šustily a řetěz tiše skřípal. Byla pěkná, svěží noc, na obloze svítily hvězdy, ale měsíc vidět nebylo. Nedaleko stály velké budovy na okraji Totting Fields a některé hodně

připomínaly dům, ve kterém byla přepadena paní Kittová. Ligatské vřesoviště odtud ale bylo pochopitelně vzdálené dobrých patnáct kilometrů. V oknech se už většinou nesvítilo a Atkinson často jel ulicí, která jakoby ústila do prázdna. Ve skutečnosti však vedla do polí a na rozsáhlé obecní pozemky s dětskými hřišti. Terén za vyústěním ulice byl ale špatně osvětlený a Atkinson mnohokrát tvrdil, že celá pole by měla mít lepší osvětlení. Takto se ve tmě potulovalo hodně mladých lidí. Kdyby o tom rozhodoval on, Atkinson...

Začal myslet na svou osmnáctiletou dceru Betty. Myslel na ni často. Byla zřetelníci jeho oka, jak by se sám vyjádřil, hezká jako obrázek a sladká jako broskev - tak by nejspíš mluvil o své jediné dceři milující otec bez fantazie. Atkinson zahnul za roh.

Na pět minut se měl na dalším nároží potkat s konstáblem, a tak nemusel pospíchat. Slezl z kola a šel vedle něj. Všiml si, že kousek dál parkuje malé auto s matně svítícími zadními světly.

Atkinson se zamračil.

Zadní světla svítla podle předpisů, ale podle jeho názoru ne dost jasně. Motoristé si zřejmě dělají rádi ze zákona legraci. Kdyby byla v noci mlha - a to bývá v březnu často - tak by se cyklista ocitl na střeše auta dříve, než by si ho vůbec všiml. Ale na druhé straně neměl seržant žádný zákonný důvod, aby zasáhl.

Prošel kolem auta a pak se zadíval na velký tmavý dům, před kterým parkovalo. Bylo v něm asi tucet menších bytů a Atkinson znal všechny jeho obyvatele. Auto - zdálo se mu, že to je Austin Iso - patřilo určitě nějakému návštěvníkovi. Austin Iso?

V Atkinsonovi se probudil živý zájem a poprvé po několika nocích se zachvěl nadějí, že konečně nadešla jeho velká chvíle. Na nástěnce na policejní stanici visely dvě zprávy z Yardu a obě žádaly informace o vozech této značky, tmavomodrých nebo černých, novějšího typu, s poznávacími značkami L 573 PR a KLK 514. Světlo bylo tak slabé, že dokázal číslo přečíst, až když stál tak pět metrů od něj: 359 ACO

Atkinson ucítil trn zklamání. Musel si ale přiznat, že byl blázen, když čekal, že to bude právě ten hledaný vůz. Austin Iso sice nepatřil k nejlacinějším autům, ale přece jen jich jezdilo po okolí dost a devět z deseti bylo určitě černých nebo tmavomodrých.

Přesto si ale baterkou posvítíl dovnitř.

Nebylo tam nic zajímavé. Stará přikrývka na zadním sedadle, noviny vedle řidičova sedadla, pak ještě členská legitimace autoklubu a nějaká kniha z knihovny. Čalounění bylo tmavočervené a vůz byl zřejmě dobře udržovaný. S trochou lítosti se vydal dál, aby včas došel na stanoviště.

Majitel auta stál za vysokým sloupem u brány domu a pozoroval policistu. Když Atkinson se svým slabě vrzajícím kolem vyrazil dál, vyklouzl ze svého úkrytu a rychle nasedl do auta. Dveře trochu bouchly, když je zavíral, a seržant otočil hlavu.

Řidič nastartoval.

Nocí se rozlehl hukot motoru.

Seržant Atkinson zaslechl úder dveří a téměř mechanicky otočil hlavu. Všiml si, že ani parkovací světla auta nesvítili dost jasně, určitě by neškodilo nabít baterii. Ale motor naskočil hned na první pokus a hned se rozeřval.

"Ti řidiči!" vzdychl Atkinson.

Na cestě nebyl vůbec nervózní. Pět let sloužil u dopravní policie, často na těch nejživějších křižovatkách. Považoval za samozřejmé, že když on je na správném místě a chová se správně, každý motorista se zachová stejně. Ale řev motoru a svištění pneumatik na cestě dokazovaly, že auto vystartovalo až bláznivou rychlostí. Ohlédl se a zároveň popojel s kolem blíž k obrubníku.

"Proboha!" vyhrkl.

Pustil kolo a zoufale se vrhl směrem k chodníku. Ale uniknout už nestačil. Vůz vrazil do kola i do policisty. První náraz zlomil Atkinsonovi páteř a kolo mu rozdrtilo lebku.

Mladý konstábl Davis, který sloužil u policie teprve půl roku, se blížil k nároží, kde se měl setkat se seržantem Atkinsonem. Davis byl malý, bledý člověk - mnoho lidí se divilo, že k policii přijímají tak drobné uchazeče - a ještě si nebyl jistý, jestli se mu u policie zalíbí tak, aby tam zůstal. Přemýšlel o tom cestou k místu setkání se seržantem. Atkinson nebyl špatný a stejně to za sedmáct let nedotáhl dál než na seržanta.

"To by nebylo nic pro mne," zamumlal mladý Davis.

Byl asi čtyřicet metrů od rohu, když zaslechl startovat auto. Byl to silný rachot, jakoby si řidič myslel, že má moc studený motor a vyhnal ho hned na nejvyšší obrátky. Někteří lidé si opravdu nezaslouží mít auto, protože ho za pár měsíců dokáží zničit. A ten motor určitě stihne podobný osud.

Potom uslyšel náraz.

Davis se hned rozběhl a když dorazil na roh, zahlédl, jak se malý tmavý vůz žene ulicí. Motor už tak nerachotil, ale i tak se auto velkou rychlostí vzdalovalo.

Davis rychle vytáhl pišťalku.

"Stát!" vykřikl a potom přiložil pišťalku ke rtům.

Její zvuk se ostře rozléhal nad poli a v ulicích.

Davis se zadíval na vzdalující se auto a uviděl podivnou věc. Už o něčem takovém slyšel, ale kromě policejní školy to ještě nikdy neviděl. Tabulka s poznávacím číslem se změnila. Nebyla v tu chvíli osvětlená, protože zadní světla auta už nesvítila, ale ve svitu pouliční lampy Davis všechno jasně viděl. Původní značka zmizela a nahradila ji jiná. Nedokázal ji celou přečíst, protože byla špinavá, ale dvě poslední čísla rozeznal: CO. Potom se zadní světla opět rozzářila a Davis viděl, jak auto zabočilo za roh na cestu, která vedla na obecní pozemky.

Davis ještě jednou zapískal.

Žádné jiné auto neviděl a slyšel jen slábnoucí zvuk motoru. Nemohl teď nic dělat, a tak se otočil a běžel k Atkinsonovi a troskám kola. Seržantova přílba ležela pěkně na obrubníku, jakoby ji tam někdo opatrně položil, když Atkinson upadl. Ale seržant...

Davis viděl na vojně všelijaké "mimořádné situace". Pohled na krev a na těžká zranění na něj moc nepůsobil, ale toto s ním otřásl. Viděl Atkinsonovu rozdrčenou lebku a věděl, že seržantovi jen čistě mechanicky ohmatává tep.

Ten lotr...

Auto se ztrácelo v polích a už nebylo skoro ani vidět. Proti němu přijíždělo jiné auto, které by mohlo ničemného řidiče zadržet, ale bylo vzdálené ještě dobrých čtyřista metrů. Davise se z té bezmocnosti zmocnila zuřivá zlost. Proč se nikdo neobjeví, proč všichni lidé zůstávají doma, i když slyšejí jeho pískání?

Vtom už přiběhli z blízkého domu dva muži a třetí se rychle přibližoval od nároží. Za rohem vyrazilo auto s tlumenými světly a s modrým nápisem nad kabinou: POLICIE. Na Davise se začaly sypat otázky, ale když muži zahlédli tu hlavu, rychle zmlkli. Davis se zoufale díval přes travnatou pláň, ale po vrahovi a jeho vozidle už nebylo ani stopy.

Z policejního auta vyskočil muž.

"Je zraněný?"

"Mrtvý!" odpověděl Davis prudce. "Přejel ho nějaký Austin Iso a na útěku změnil tabulku s poznávací značkou. Je to tmavomodrý nebo černý vůz se slabými světly. Poslední písmena té nové tabulky jsou CO, nebo možná i dvě O, číslo jsem neviděl. Víte..."

Řidič policejního auta už mluvil do vysílačky. Přibíhali další lidé a brzy se objevil i doktor. Dokud nebude konstatovat smrt, nemůže policie mrtvolu odvést.

Davis slyšel rozpačité poznámky lidí, kteří nakonec reagovali na jeho pískání a teď tady bezradně postávali.

"Kdoví, co měl ten chlap za lubem," prohodil kdosi. "Seržant ho nejspíš chytil při činu..."

"Na vašem místě bych si prohlédl byt, pánové," ozval se Davis, když tu poznámku zaslechl. "Ten člověk se opravdu mohl pokusit někam vloupat a seržant ho přistihl."

Lidé se rozcházeli.

A pak v Davisovi vzkypěla krev, když někdo napůl žertem poznamenal:

"Jen ať se to nedozví farář Pete, nebo hned svolá schůzi!"

"Bůh uchovej," přidal se další.

Davis o faráři Peteovi moc nevěděl kromě toho, že ten fanatický kazatel působil v tomto okrese. Na policejní stanici o něm neustále žertovali, i když to vtipkování zmírňoval jakýsi soucit. Určitě v něm nebyla žádná zlomyslnost. Ale v tuto chvíli Davise nezajímali ani farář Pete ani dopravní nehody. Toto nebyla nehoda, ale chladnokrevně provedená vražda.

A byla zde ještě paní Atkinsonová a její dcera Betty.

"Ten mizera," zamumlal Davis. "Ten zatracený mizera!"

To bylo půl dvanácté.

Kolem půl druhé zaslechl Roger West jakoby z velké dálky zvonit telefon a díky dlouholetému zvyku se hned probral. S očima ještě zavřenýma, ale už s jasnou hlavou, natáhl ve tmě ruku a jak zvedal sluchátko, s uspokojením si pomyslel: Ještě že Janet není doma, vzbudila by se.

"Tady je West."

"Hlavní inspektor West?"

"U telefonu."

"Okamžik, prosím," ozval se mužský hlas. "Komisař Dalby s vámi chce mluvit."

Dalby měl v Yardu noční službu a nepatřil k těm, kteří by budili celodenní službou unaveného inspektora pro nějakou zbytečnost. Muselo jít o naléhavou věc. Roger se posadil na postel, rozsvítil noční lampu a se sluchátkem u ucha čekal. Netrvalo to dlouho.

"To jsi ty, Hezoune?"

"Ano,"

"Jsi hodně utahaný?"

"Pořád připravený. Co je?"

"Práce v Tottingu," řekl Dalby bez okolků. "Jednoho policistu tam dnes v noci srazilo a zabilo auto. Byl to Austin Iso a jiný policista viděl, jak si auto při útěku vyměnilo tabulku s poznávací značkou. Mám tady hlášení, že se zajímáš o tmavého Austina se dvěma různými poznávacími značkami. Jeden je už hledaný pro dopravní nehodu a útěk, že?"

"Máš to auto?" zeptal se Roger rychle.

"Ano," odpověděl Dalby. "Stojí na parkovišti s ojetými vozidly v Battersee. Myslel jsem, že bys tam třeba chtěl zajít a prohlédnout si ho."

"Děkuji, to je skvělé," řekl Roger. "Hned tam jedu."

V rohu parkoviště už stály dva reflektory. Tady našli Iso jen půl hodiny předtím, než zavolali Rogera. Reflektory osvětlovaly celou scénu - vozidlo, půl tuctu policistů, kteří pracovali v autě a kolem něj, seškrabovali vzorky laku a Atkinsonovy krve, nečistotu z pneumatik, vysávali prach uvnitř, hledali na autě otisky prstů a vše fotografovali. Policisté pracovali v chladné noci rychle. Dva hlídali u vchodu na parkoviště, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný.

Roger zastavil před parkovištěm a bez zbytečného zdržování vystoupil z auta. V jasném světle reflektorů zahlédl tlustou postavu jednoho tottinského inspektora, kterého dobře znal, protože Totting hraničil s tímto obvodem.

Policista Rogera nepoznal, ale jakmile uviděl jeho navštívenku, okamžitě ho pustil dovnitř.

"Inspektor Morgan na vás už čeká, pane."

"Děkuji."

Roger nechal svoje auto mezi pultem jiných a vykročil ke skupince lidí. Nikdo nepřerušil práci, ale z kanceláře parkoviště vyšel muž s velkým tácem šálků, ze kterých se kouřilo. Roger zamířil přímo k tlustému Morganovi.

"Dobré ráno, Hezoune!" přivítal ho Morgan. "Dalby mi říkal, že hned přijedeš."

Inspektor měl svěží tvář s dvojitou bradou a měl vždy dobrou náladu. Límeček na tlustém krku mu odstával, protože Morgan si potpěl na pohodlí.

"Myslím, že za chvíli budeme končit. Našli jsme dost užitečného, kromě jiného i řadu dokonalých otisků prstů. S trochou štěstí budeme mít brzy toho hajzla v hrsti."

"Jak jste toho Austina našli?" zeptal se Roger cestou k vozu.

"Jeden z mých chlapů dával pozor - už předtím jsme dostali radiové hlášení," vysvětloval Morgan. "Byla to rychlá akce, někdo si v Tottingu zaslouží pochvalu. Tak ten náš člověk uviděl Austina jak jede na parkoviště ojetých vozů. To není v noci normální. Proto sem zašel a zjistil, že auto má jeden reflektor rozbitý a na nárazníku je krev nebo něco takového. A tak neztrácel čas. I pro tebe jsme něco našli," dodal Morgan, když došli k autu. "Sehni se a podívejte se na zadní tabulku s registračním číslem."

Roger si klekl najedno koleno a potom se naklonil stranou a viděl přesně to, co doufal, že spatří.

Tabulky byly připevněné na otočném zařízení a dali se měnit stisknutím tlačítka v autě. Byly tři:

L 573 PR

KLK 514

359 ACO

"Teď už opravdu něco máš," prohlásil Morgan spokojeně.

Netušil, co to pro inspektora znamená.

Rogera se zmocnila vlna vzrušení, když se zdvihl a oprašoval si kalhoty a kabát. Už předtím ho zaujala ta nápadná shoda okolností, ale tohle už nemohla být náhoda. Austin Iso parkoval poblíž domu paní Kittové v době, kdy ji přepadli. Austin Iso jen tak tak neusmrtil Charlese Jacksona a Austin Iso zabil policejního seržanta Atkinsona. Kdyby se jim podařilo vypátrat majitele tohoto auta, vyřešili by tři případy najednou. Ale to nebylo všechno. Za všemi třemi případy se určitě skrýval společný motiv. Proč chtěl řidič - vrah zabít nebo smrtelně zranit ty tři lidi? A kdo ví, jestli těm dvěma, Jacksonovi a paní Kittové, nehrozí ještě pořád nebezpečí?

Dokud vraha nenajdou, musí počítat s tím, že ano.

10. FARÁŘOVA ŘEČ

A nebyl tady žádný Chatworth, se kterým by se mohl poradit.

Jeho velká kancelář s moderním kovovým nábytkem, kterou si sám vybral, a která se k němu vůbec nehodila, byla poloprázdná. Seděla v ní jen upjatá sekretářka v bílé halence a černé sukni. A ještě samozřejmě tlustý Frank Cortland, který vrchního komisaře zastupoval. Ale člověk si tam připadal, jakoby bděl u mrtvého.

Zprávy o Chatworthově zdravotním stavu byly stále stejné a nikdo už nevěřil, že záchvat přežije.

Noviny dnes přinesly zvěst o nemoci vrchního komisaře s velkými titulky, hned vedle zprávy o útoku na paní Kittovou. Ta se na chvíli probírala z bezvědomí, ale nebyla schopná podat žádné vysvětlení. Lékaři ale posuzovali její stav optimisticky.

"Předpokládám, že jsi zařídil dozor u jejího lůžka," řekl Cortland.

Byla to dost hloupá otázka, kterou by Chatworth nikdy nevyslovil. Dokonce i Cortland vycítil napětí, které po ní vzniklo.

"Ano. Jem Connolly tam poslal jednu policistku."

"Dobře. Máš ještě něco nového, Hezoune?"

"Moc toho není. Zjistil jsem, že žena, která napsala Jacksonovi ten děkovný dopis, je opravdu na Riviéře, a nic nenaznačuje, že by advokát měl nějakou milostnou aféru. Určitě to souvisí s ostatními případy, protože použili Iso. Zatím jsme nenašli žádnou stopu po řidiči, který včera v noci zabil seržanta," pokračoval Roger. "A nepomáhají nám ani výsledky z laboratoře. Otisky prstů, které se našly v autě, v našich záznamech neexistují. Dokonce ještě případ víc zkomplikovaly, protože to jsou otisky velké ruky, zatímco řidič auta je prý malý nebo prostřední postavy. Jistě, vím, že může i tak mít velké ruce, ale to mi teď nepomůže."

Cortland vážně přikývl.

"Hledám společného jmenovatele těch tří případů," pokračoval Roger. "Někoho, kdo zná stejně paní Kittovou jako Charlese Jacksona i Atkinsona. Jistě, Atkinsona můžeme klidně vynechat."

"Rozumím," řekl Cortland. "Jestli se tam seržant objevil zrovna ve chvíli, kdy řidič měnil značky, nebo ho chtěl z nějakého důvodu vyslechnout, stačilo to k tomu, aby se ho vrah rozhodl zlikvidovat. Jinak řečeno, Atkinsona nemůžeme bez výhrad do té série zařadit."

Cortland si rozmrzele povzdechl a pokračoval:

"Jaká je souvislost mezi paní Kittovou a Jacksonem?"

"Soud," odpověděl Roger stručně. "Když Jackson ještě dělal v Ligate, často zastupoval při soudních líčeních místní policii. Z toho by vyplývalo, že motivem by mohla být pomsta. A tak teď hledám případ, ve kterém Jackson figuroval jako prokurátor a paní Kittová vynesla rozsudek. Půjde asi o někoho, kdo se domnívá, že mu soud ukřivdil."

"Ale vždyť to už jsou roky, co Jackson zastával funkci prokurátora, ne?"

Cortland byl podle všeho dobře informovaný.

"Nenávist může v člověku dlouho uzrávat," odpověděl Roger.

"V každém případě musíš v tomhle směru pátrat dál," řekl Cortland a poklepal na zprávu, kterou Roger poslal už brzy ráno. "Zjistil jsi už něco o těch chlapech, co Jacksonovi vyhrožovali?"

"Ne, ale před polednem čekám další hlášení. Kromě toho mám v úmyslu udělat ještě něco jiného."

"O co jde?"

"Chci dát Jacksona a jeho ženu hlídat pro případ, že tomu vrahovi zase přeskochí v hlavě. Potřebuji na to čtyři lidi."

"Vem si je."

"Dík," řekl Roger.

Pověřil dva muže, aby na advokáta a jeho ženu dávali pozor, a další dva si nechal jako zálohu pro pozdější vystřídání. Měl nepěkný pocit, že Jacksonovým hrozí bezprostřední nebezpečí, pocit, který vyplýval hlavně z bezohledné vrahovy brutality. Vždy se to odehrálo stejně: tmavé, nevinně vypadající auto s tlumenými světly, zběsilý řev motoru a potom nelítostný útok. Když k tomu přidal způsob, jakým vrah provedl útok na paní Kittovou, měl před očima surového vraha, který nemusí zaútočit vždy stejně a už teď může vymýšlet něco nového.

A navíc může mít s předešlými oběťmi něco společného další člověk, někdo neznámý, kterého třeba také stejně nelidsky napadnou.

Nebyla to už jen otázka pátrání. Byl to závod s časem, boj o záchranu dalších lidských životů.

Po návratu do své kanceláře vyřídil Roger asi tucet drobných záležitostí za psacím stolem a potom vyjel výtahem do laboratoře. Tam se shromažďovalo množství úkolů, které se nehodily do žádného určitého oddělení Yardu. Kromě toho se tu ve zvláštní, prostorné místnosti konaly všechny možné experimenty. U jedné stěny stál dlouhý pracovní stůl, který byl dnes dopoledne doslova pokrytý novinami. Na jednom konci celými, ohořelými uprostřed a úplně zuhelnatělými na druhém konci. Na zemi u stěny ležely ohořelé knihy a prázdné obaly zásobníků na novinové výstřižky, které sem přinesli z pokoje paní Kittové. V jednom rohu se jako vznešený duch tyčila pojízdná kamera, zakrytá černým plátnem. Na druhém pracovním stole stály velké nádoby s chemikáliemi a nějaký muž opatrně ponořoval zuhelnatělý papír do jedné z misek. Další pracovník seděl za psacím stolem uprostřed místnosti. Měl před sebou několik velkých papírů a dával dohromady texty, které se ještě podařilo zachránit. Roger se rozhlédl po místnosti a pak přistoupil k muži za stolem.

"Našlo se něco?"

"Drobnosti," dostal rychlou odpověď. "Ale něco vás možná bude zajímat."

"Co je to?"

"Sbírala výstřižky o faráři Peteovi."

"Shořelo všechno?"

"Všechno kromě několika článků, které si ten chlap nestačil prohlédnout a které paní Kittová ještě nevystříhla. Vypadá to ale, že poslední dobou farář moc neřečnil, protože mu tisk věnoval v novinách míň místa než obvykle."

"Ted píše osobní dopisy lidem, o kterých si myslí, že mu pomůžou, a svolává schůze," řekl Roger.

"Až tam to dotáhl? Chudák!"

"Kolik výstřížků si o něm paní Kittová schovala?"

Laborant se podíval do seznamu.

"Je o něm zmínka na sedmi kusech zuhelnatělého papíru, ve třech ohořelých a v sedmi nepoškozených novinách. Vždy jde o stejnou věc - zuřivé útoky proti motoristům a zločinným řidičům. Člověk by si myslel, že ho ta žena nemůže pro jeho názory ani cítit, a ona si přitom všechny články o něm schovávala."

"Hmm," zareagoval Roger zdrženlivě. "Kde ten farář bydlí? Zmiňují se o něm v hlášení, které přišlo dnes ráno z Tottingu. Ve zprávě toho policisty - jak se jen jmenuje? -jo, Davis."

Roger mluvil spíš pro sebe než ke druhému muži.

"Farář Pete bydlí v Tottingu," odpověděl laborant pohotově. "Mám tady někde jeho adresu."

Chvilku se přehraboval v novinách a pak pokračoval: "Tady je: 188, Fields View. Nezabili Atkinsona zrovna tam?"

"Ano," přisvědčil Roger.

Prohlédl si i vše ostatní, co v laboratoři objevili, ale nebylo tam už nic zajímavého. Mužům, co tak trpělivě pracovali ve velké laboratoři, se už nedostane další odměny za jejich snahu. Tato drobná, mravenčí práce bývá někdy až ubíjející, ale právě jí vděčil Yard za mnohé úspěchy.

Roger zašel do své kanceláře a zavolal Connollyho.

"Halo, Hezoune," řekl ligatský superintendant. "Zrovna jsem ti chtěl zavolat. Lékaři tvrdí, že paní Kittová je už mimo nebezpečí, ale prý ji budeme moci vyslechnout až za dalších dvacet čtyři hodin." Hlas mu zněl bodře. "Jak se má vrchní komisař?"

"Žádná změna."

"To je špatné."

Tak. Jemě, působil farář Pete někdy ve vašich končinách?"

Connolly se zasmál:

"Ano, občas tady udělá rozruch. Asi před rokem svolal protestní shromáždění krátce potom, co se paní Kittová znovu pustila do policie a vyčítala jí, že pronásleduje motoristy. Farářovi se podařilo sehnat dost početné obecnstvo, sešlo se pomalu sedmdesát nebo osmdesát lidí, ale když se obul do paní Kittové, moc ho neposlouchali. Dobromyslně se mu začali posmívat, až nakonec opustil pódium."

"A co paní Kittová? Byla tam?"

"Už si nevzpomínám," řekl Connolly. "Ale zdá se mi... počkej chvilku, seržant, co měl dnes službu v kanceláři, na tom shromáždění byl, jdu se ho zeptat."

Connolly odešel od telefonu, ale zanedlouho se vrátil. "Seržant hned přijde," informoval. "Mám dojem, že tam tenkrát byl doktor Kitt. Věřím, že by udělal všechno, aby se s farářem zacházelo slušně. Máte v Yardu něco nového?"

"Paní Kittová sbírala o farářovi novinové výstřížky."

"Ale neříkej! Znáš ho, Rogere?"

"Ne, nikdy jsem se s ním nesetkal."

"Měl by ses s ním seznámit. Stojí za to si s tím člověkem promluvit. Je to opravdu příjemný chlapík, teda pokud se nepustí do svého oblíbeného tématu. Pak se chová jako blázen. Počkej chvilku!"

Nastalo ticho, potom Roger zaslechl tlumený rozhovor a nakonec se Connolly vrátil k telefonu.

"Měl jsem pravdu. Doktor Kitt byl opravdu na farářově schůzi. Dělal si poznámky a uklidňoval lidi, co se Petemu posmívali. Všechno probíhalo korektně."

"Zjisti, prosím tě, estli doktor Kitt a paní Kittová znali faráře osobně."

"Ano. To je všechno?"

"Rád bych viděl i nějakou zprávu o tom shromáždění."

"Viš co," řekl Connolly, "pošlu k tobě Pyea. Seržant říká, že ten večer měl službu. Prý se tam šel jen tak ze zvědavosti podívat. Kdy by k tobě měl zajít?"

"Nejlepší by to bylo dnes po obědě."

"Dobře," souhlasil Connolly.

Roger zavěsil sluchátko a opřel se zády o opěradlo židle. Seděl tak ale jen několik sekund a už vstal a zase se natáhl pro telefon. Neměl klid. Oznámil službě, že jede do Tottingu a za deset minut už přejížděl přes Westminsterský most. Na silnicích byla spousta aut a veliký hluk. Na obloze se kupily mraky a vytvářely nad Temží majestátní scenérii. Okraje mraků lemovalo zářivé zlato a na tomto pozadí se důstojně vyjímal budova parlamentu. Za dvacet pět minut dorazil Roger do Tottingu a rovnou zamířil k Divisional Headquarters, na obvodní policejní oddělení. Tam se ale nedozvěděl nic nového. Komu patřil poškozený Austin Iso a kde obvyčejně parkoval ještě nezjistili.

Superintendent, který měl službu, dostal silnou rýmu, a nedalo se předpokládat, že zůstane v kanceláři celý den.

"Ano, farář Pete bydlí nedaleko odtud," potvrdil policista. "Ale nemáme s ním tolik práce jako jinde. Je celkem neškodný, jenom mu v hlavě trochu hlodá červík."

"Že smrt při dopravní nehodě je vražda?"

"Ano," přikývl superintendent. "Přesně tak."

"Nebudete nic namítat, když za ním zajdu a popovídám si s ním?"

"Dělejte si, co uznáte za vhodné, Weste. Ale nemyslím, že to bude mít nějak velký význam."

Roger na to měl jiný názor. Farář byl známým paní Kittové a navštívil také Rosemary Jacksonovou. To byl společný faktor. Snažil se potlačit náhlé vzrušení, které cítil, když skoro břitce položil další otázku.

"Znal faráře Atkinson?"

"Faráře? O Atkinsonovi toho moc nevím, jen snad to, že byl hloupý, ale spolehlivý. Měl jsem vlastně navštívit jeho ženu a dceru, ale s touhle rýmou to asi neudělám."

"Kdo k nim šel?"

"Inspektor Gale a mladý Davis - slibný mládenec, ten Davis. Včera v noci udělal dobrý kus práce. To je typ, jaký se hodí pro práci detektiva, Weste. Ne jako Atkinson. Ten nešťastník si to neuvědomoval, ale nikdy by se přeložení nedočkal. Já - promiňte..."

Superintendent dostal záchvat kýchání a Roger ho opustil a šel dolů. Nikdo zřejmě nevěděl, jestli Atkinson měl co do činění s farářem Petem, a právě tak nevěděli, kde je mladý Davis prý tam ráno byl, i když měl službu až od osmé večer. Roger odcházel z policejní stanice přesvědčený, že s šéfovou nemocí tam zavládla jakási nečinnost - špatná známka pro obvodní oddělení.

Zeptal se na cestu a zamířil na druhý konec Tottingu, kde bydlela Atkinsonova žena. Před nevelkým domem s terasou stál motocykl, a když Roger prošel brankou, z domu právě vycházel drobný, bledý člověk.

Novinář? Agent pojišťovny? Správce pohřebního ústavu? Muž se zastavil.

"Promiňte, prosím, nejste náhodou vrchní inspektor West?" zeptal se.

"Ano." "Já jsem policejní konstábl Davis. Já - já jsem včera večer našel Atkinsonovu mrtvolu a šel jsem se podívat, jestli nepotřebují nějakou pomoc. Je to strašné, když člověk vidí rodinu takhle zdrcenou..."

"Hodně je to zlomilo?"

"Jeho žena ustavičně pláče a to děvče, Betty, má jen osmnáct let, ale... Mohu vám nějak pomoci, pane vrchní inspektore?" Davis potlačil svou lítost.

"Pátrám po motivu, Davisi," řekl Roger magickým tónem, který v Davisovi vzbudil pocit, že se s ním inspektor radí jako se sobě rovným. "Nechci paní Atkinsonovou zbytečně obtěžovat, ale rád bych zjistil, jestli někdo neměl na seržanta zlost, jestli si někdo nemohl přát jeho smrt. Nevíte o někom takovém?"

"Ne, pane. Řekl bych, že to byl člověk bez nepřátel."

"Znal jste ho dobře?"

"Nu, jsem u policie teprve půl roku, ale - seržant si se mnou často povídal. Řekl bych, že byl rád, když měl někoho, s kým mohl hovořit. Připomínal trochu starou upovídanou ženu, ale chlapi na stanici si na něj zvykli. Nechci kritizovat, jen říkám..."

"Fakta. To je správné. Měl v poslední době na mušce někoho tady v okolí - někoho, koho chtěl nejspíš dostat za mříže?"

"To bych neřekl. Měl jen trochu citlivostivou náturu, to je všechno."

"Žádní přátelé nebo černé ovce? Například ten farář - jak se jmenuje? - farář Pete. Ten se pořád strefuje do policie a Atkinson přece roky pracoval u dopravní policie ne?"

"No, toho faráře znal," prohlásil Davis. "Ale moc se o něj nezajímal. Jednou večer mi ho ukázal - bylo to kousek od místa, kde ho zavraždili. Farář bydlí nedaleko. Říkal, že mu farář nestojí za to, aby si s ním ničil nervy, či tak nějak. Ale neumím si představit, že by farář Pete někoho zabil."

"To ne," přikývl Roger a po krátkém přemýšlení pokračoval: "Davisi, udělejte pro mne něco. Vymyslete si nějakou záminku, abyste mohl co nejdříve zase navštívit paní Atkinsonovou a její dceru, a zjistíte, jestli znají faráře Peteho, a kromě toho jestli Atkinson něco věděl o soudkyni Kittové, když ještě sloužil v Legate."

"Paní Kittovou? Tu by seržant Atkinson nejraději utopil ve lžičce vody," prohlásil Davis. "Mluvil o ní tak, že by se to nedalo ve slušné společnosti opakovat. Jistě, udělám všechno, co bude v mých silách. Stejně jsem jim oběma slíbil, že k nim odpoledne ještě zajdu."

"Dobře," řekl Roger. "Děkuji."

Díval se, jak Davis nasedl na motorku a zároveň zpozoroval, že se záclona v jednom okně trochu odsunula. Letmo se tam podíval. Z okna se na Davise dívalo děvče s havraními vlasy a s oválnou tváří. Zřejmě si neuvědomovalo, že kromě Davise je venku ještě někdo jiný.

"Na shledanou, pane," pozdravil Davis a nastartoval.

Roger nasedl do auta. Dívka, podle všeho Betty Atkinsonová, ho už zpozorovala, ale bez zájmu ho přelétla pohledem a pak odešla od okna.

Plačící matka, děvče se zoufalým pohledem v okně - kdy bude konec bolesti, kterou tento případ způsobil? Bolest.

Někdo chce týrat Rosemary Jacksonovou, trápit jejího manžela a nakonec se ho pokusit zabít. Útočník se sadistickou zběsilostí domlátil paní Kittovou. Atkinson zahynul na silnici a sotva věděl, co ho zabilo. Ale kolik bolesti způsobil jeho rodině. Kdo se schovával za těmi zločiny? Nějaká sadistická zrůda...

Nesměli zapomínat, že to všechno byly dobře promyšlené, chladnokrevné útoky.

Roger zahrnul za ten samý roh, kolem kterého šel včera večer Davis. Ocítl se v dlouhé ulici s dvouposchodovými domy, které měly na obou stranách terasy. V dálce stál nějaký autobus. Zahlédl blížící se auto s nápisem Policie. Zároveň zapraskalo v rádiu a pak se ozvalo hlášení:

"Voláme vrchního inspektora Westa - voláme vrchního inspektora Westa. Vraťte se, prosím, ihned do Scotland Yardu - naléhavé. Vraťte se ihned do Scotland Yardu - naléhavé. Slyšíte mne?"

Roger přepnul rádio na vysílání.

"Tady je West - slyšíte mne?"

"Slyším vás."

"Co se stalo?"

Čekal, že dostane zprávu o Chatworthovi.

"Chce s vámi mluvit superintendent Cortland, nějaké přepadení v Haycourt Mews. To je vše, co vím."

"Dobře," řekl Roger ostřejším tónem, "už jedu."

"Moment, pane," zavolal telefonista naléhavě, "právě pro vás došla další zpráva... Superintendent vás prosí, abyste jel rovnou do Haycourt Mews. Jednoho z našich lidí vážně zranili. To je všechno, pane."

11. ÚNOS

Roger se s autem nedostal až do Haycourt Mens, protože hned u vjezdu do ulice stálo už šest policejních vozidel. Zastavil na místě, kde nedávno parkoval vrahův vůz, a vyskočil z auta. Před Jacksonovým bytem drželi stráž dva policisté. Muži v civilním obleku, všichni z Yardu, vyznačovali barvou části dlážděného dvora. Fotografové balili fotoaparáty a stativy.

U domovních dveří se objevil mohutný Bill Sloan. Byl bez klobouku a na jeho červené tváři bylo jasně vidět, že má starosti.

"Pojď nahoru, Hezoune."

"Ano, Bille."

Roger bral na krátkém schodišti dva schody najednou. Srdce mu prudce tlouklo. Nemohl se zbavit pocitu úzkosti a dokonce i viny. Tady se nemělo nic stát. Jak to je možné?

Dohonil Sloana a nedočkavě se zeptal:

"Co se stalo?"

"Unesli paní Jacksonovou," odpověděl Sloan prostě. "Mladý Hepple, kterého jste sem poslal hlídat, leží v nemocnici St. George a vypadá to, že se z toho nedostane."

"Jaké má zranění?"

"Na hlavě. Údery železnou tyčí," řekl Sloan a pevně sevřel rty. "S tím už si poradíme, ale je tady Jackson, a tak jsem si myslel..."

Odmlčel se. Za zády se mu objevil Jackson, který vyšel z obývacího pokoje. Oči se mu leskly a pootevřené rty odhalovaly stisknuté zuby. Na čele a nose měl náplast a pravé oko namodralé.

"Nějaké zprávy o Rosemary?"

"Ještě ne," řekl Roger. "Já..."

"Weste," zachroptěl Jackson, "vím, jak se u vás pracuje, vím, že uděláte všechno, co je ve vašich silách. Ale musíte ji najít!"

"Najdeme ji."

Rogerovi se to podařilo říct jakž takž přesvědčivě a důrazně.

"Můj bože," zasténal Jackson a pevně sevřel pěsti. "Pořád tomu ještě nemůžu uvěřit. Vím, že ten váš člověk je na tom špatně, ale jak to mohl připustit? Jak? Vždyť tady byl proto, aby dával na Rosemary pozor! Jak se to mohlo stát?"

"Zjistíme, co se stalo, a paní Jacksonovou najdeme," chlácholil ho Roger. "A možná mnohem rychleji, než si myslíte." Byla to prázdná slova. Jak mohla Jacksonovi pomoci?

"Kdy se to stalo?" zeptal se Roger.

"Myslím, že kolem dvanácté," začal Jackson. "Já jsem..."

"Povím vám oběma podrobnosti," přerušil ho Sloan otcovsky a šel první do pokoje, kde byl Roger předešlý večer.

Nic se tam nezměnilo, jen popelníky byly vyprázdněné, skleničky umyté a polštáře naklepané. V místnosti bylo pěkně a útulně jako předtím.

"Hepple sem přišel v devět ráno. Pan Jackson neopustil byt, dokud detektiv nepřišel. Ten připojil magnetofon k telefonu a sešel dolů na ulici, aby měl na očích domovní dveře. Dalšího muže jsme měli v jednom bytě za domem, aby pozoroval zadní vchod. Opravdu jsme mysleli na všechno, pane Jacksone."

Jackson smutně přikývl.

"Podle výpovědi šoféra, který naproti umýval v garáži auto, sem přišel krátce po dvanácté nějaký muž. Stál zády do ulice a čekal, než mu otevrou. Šofér viděl Heppla, jak jde ke schodišti - a pak už si pamatuje jen to, že ho někdo udeřil do hlavy, strčil do garáže a dveře za ním zavřel. Jsou tam posuvné dveře a klíč byl zvenku. Když se asi za pět minut probral, nemohl dělat nic jiného, než křičet a kopat do dveří. To je všechno, co o věci ví."

"A Hepple? Řekl něco?" zeptal se Roger potichu.

"Byl v bezvědomí, když jsme ho našli," odpověděl Sloan. "Nějaký mlékař slyšel šoférovo bouchání a otevřel vrata garáže. A protože šofér tušil, že něco nebude v pořádku, zavolali nás. Když naši přijeli, Hepple tady nebyl, a tak museli otevřít byt násilím. Našli ho hned v předsíni, kam ho po útoku odvěkli."

"A po Rosemary není ani stopa!" řekl Jackson prudce. "Ani stopa!"

Rosemary žila. A pamatovala si s jasností děsivého snu na všechno, co se stalo.

Pro Rosemary to bylo nejšťastnější ráno po dlouhých týdnech. Už nepochybovala o tom, že se s Charlesem stali oběti nějakých úkladů, i když neměla ani tušení, o co jde. Leda, že by to byla pomsta člověka, kterého Charles jako prokurátor dostal do vězení. Ale motiv nepovažovala za důležitý. Byla přesvědčená, že teď, když jim přišla na pomoc policie, jsou už mimo největší nebezpečí.

Dívala se za Charlesem, když odcházel do kanceláře. Nešel tak pružně jako jindy. Slíbil jí, že nepůjde pěšky, ale vezme si taxík. Sledoval ho detektiv. Snažila se Charlese přemluvit, aby dnes zůstal doma, ale musel prý vyřídit důležité spisy. Zamával na ni od nároží, kde ho předešlý večer málem zabilo auto, a Rosemary pak odstoupila od okna. Chvilí se dívala, jak detektiv ze Scotland Yardu připojuje dráty k telefonnímu kabelu, aby magnetofon mohl zaznamenat každý rozhovor.

"Tady je malý vypínač," vysvětloval jí a ukázal přitom na jedno z tlačítek na boku magnetofonu. "Nejlepší bude nechat ho pořád zapnutý. Jen když půjde o hovor, o kterém se ujistíte, že nemá s tím chlapem nic společného, tak nahrávání vypnete. Spotřebuje se tak méně pásky. Už jste někdy pracovala s takovým kotoučem?"

"Jen pro zábavu."

"No, až se celá páska odvine -jestli ji vůbec spotřebujete, protože se na ni vejde asi tři tisíce slov!"

Detektiv se usmál. Byl to příjemný, i když trochu zvláštní člověk s řídkými vlasy a přívětivými očima.

"Tak když se ta páska odvine, kotouč vyndáte - takhle."

Pomaloučku Rosemary předvedl. Připomínalo jí to výměnu pásky do psacího stroje.

"Potom nasadíte nový kotouč, vidíte? Chcete to zkusit sama?"

Po třech pokusech už Rosemary celou operaci dokonale zvládla.

"Tak toto by bylo v pořádku," řekl Hepple. "Budu venku pro případ, že by se něco stalo. No, ale jak řekl dnes ráno pan West, není to pravděpodobné. Naneštěstí se o takových případech dozvídáme vždycky až potom, když už škoda vznikla."

"To máte pravdu," přisvědčila Rosemary.

Doprovodila ho až ke dveřím a pak se dala do uklízení bytu. Občas vyhlédla oknem do nádherné zahrady. Všimla si, že starého zahradníka, který tam většinou pracoval dva - tři dny v týdnu, vystřídal nějaký neznámý mladík. Napadlo ji, jestli to není další muž z Yardu.

Krátce po dvanácté hodině, když zrovna postavila na sporák konvici na čaj, někdo zazvonil. Ani v duchu ji nenapadlo, že by to mohlo být nebezpečné, vždyť Hepple byl nablízku. A tak klidně otevřela dveře.

Před ní stál neznámý člověk.

To už nebezpečí tušila.

Muž k ní přiskočil. Držel v ruce malou pistoli, kterou nebylo od silnice vidět - viděla ji jen ona. Pod schodištěm za mužem se objevil Hepple. Zřejmě neměl o zbrani ani potuchy. Ale za Hepplem se plížil další muž.

Rosemary otevřela ústa, aby detektiva varovala.

"Pozor!" vykřikla. "Za vámi..."

Viděla, jak muž před ní zdvihl zbraň a uvědomila si, že ji ten člověk může zabít. Spatřila jeho blýskající se oči a najednou měla jistotu, že je to stejný muž jako ten, co předešlý večer seděl v tmavém autě. Pak zaslechla tiché syčení. Z ústí pistole vyrazila bělavá pára a zahálila její tvář. Cítila, jak ji plyn pálí v očích, v nose i v ústech. Její výkřik odumřel. V zoufalství couvla a snažila se přibouchnout dveře, ale muž ji surově hodil dovnitř. Bolest jí vyrazila dech a usazenými očima neviděla ani na krok. Z hrdla se jí dral jen přidušený vzlykot.

Potom ji muž odnesl přes chodbu do kuchyně a odtud do komory. Dopadla na police a uslyšela rachot padajících konzerv. Dveře se za ní zabouchly a ona zůstala ve tmě sama. Tma jí ale nevadila, protože se jí po tváři řinuly slzy. Byla jako slepá. Opřela se o stěnu, přitiskla si ruce na tvář a lapala po vzduchu. Pálení pomalu přestávalo, ale pořád ji ještě bolely oči a nos. Měla pocit, že se musí každou chvíli zadusit.

Nevěděla, jak dlouho v komoře byla.

Najednou se dveře otevřely a k ní proniklo tak jasné světlo, že musela na chvíli zavřít oči. Viděla neurčitý obrys hlavy a ramen neznámého, a to bylo vše. Když ji uchopil za zápěstí, v návalu zlosti se ho pokusila uhodit. Cítila, jak její nehty škrábou do něčeho měkkého, možná do jeho tváře, ale pak ji zakroutil rukou tak, že bolestí vykřikla.

Muž něco nesrozumitelně zamumlal a pak na ni ostře křikl:

"Pojď, ty čubko!"

Byl mnohem silnější než ona a vlekl ji za sebou. Domovní dveře byly zavřené, ale muž je pootevřel a zavolal na kohosi venku:

"Je všechno v pořádku?"

"Ano," zazněla odpověď. "Dělej rychle."

Takže ji chtěli unést.

Na ulici budou určitě nějakí lidé, někdo, kdo jí pomůže. Když začne křičet, uslyší ji. Dodávala si odvahy a byla připravená zakřičet hned, jak se dveře otevřou. Vtom narazila na nějaké tělo, zapotácela se a málem spadla. Byl to detektiv Hepple, který tam nehybně ležel se zakrvácenou tváří.

"O něco se pokuste a skončíte stejně jako on," sykl muž Rosemary do ucha a táhl ji dopředu.

Překročila ležící tělo a v duchu si říkala, že Hepple je už možná mrtvý. Připadalo jí, že detektiv nemá žádnou naději na záchranu.

Dveře se doširoka otevřely a oslnivé denní světlo ji udeřilo do očí.

Muž zmačkal kapesník a vrazil ji ho do úst. Nemohla křičet ani mluvit, téměř se zadusila, když ji vedl po schodech dolů k

malému černému autu. Stálo před vchodem a Rosemary poznala, že je to Austin Iso. Byla přesvědčená, že je to ten samý vůz, který srazil Charlese. U zadních dveří, otevřených dokořán, stál menší muž s bledou tváří. Pomohl jí nastoupit, strčil ji do kouta a sedl si vedle ní.

Dveře se zavřely.

Druhý muž si sedl za volant.

Rosemary se pokoušela mluvit, snažila se vytáhnout z úst mokré, zasiněný kapesník, ale nešlo to. Potom ucítila na předloktí bolestivé pichnutí a hned jí došlo, že dostala injekci. Chtěla se vzepřít, ale muž ji držel pevně. Síly ji zvolna opouštěly a nakonec klesla na sedadlo. Na ulici viděla chodce a věděla, že by jí pomohli, kdyby zakřičela nebo na ně kývla. Ale byla úplně bezvládná.

Za chvilku už neměla ani chuť bránit se, protože ji přemohla podivná malátnost. Bolest v očích, ústech a nose polevila, přestalo ji bolet i zápěstí, kterým jí muž tak surově kroutil. Nohy měla jako z olova. Bylo to víc než malátnost, byl to jakýsi tišivý klid. Zapomněla na to, co se s ní stalo, dokonce i na strach. Stala se s ní nějaká nepochopitelná proměna. Jakoby ji něco unášelo ze všedního světa do světa nových radostí. Ještě nikdy nic podobného nezažila. Vyřadilo to veškeré myšlení a přinášelo to jen pocit nesmírného blaha, téměř rozjařenosti. Jen podvědomě vnímala hladký pohyb auta a vůbec si neuvědomovala kam míří a jakými ulicemi auto jede.

Zavřela oči a snila.

Vše bylo nádherné a jako ve snu i v době, kdy ji pomohli vystoupit z auta a odvedli ji do velkého domu, stojícího v prostorné zahradě. Vedle ní šel muž, ten samý, co ji ještě nedávno děsil, ale teď se stal součástí tohoto nového, nádherného světa. Odvedli ji do ložnice.

Lehla si na postel a cítila, jak jí kdosi uvolnil pásek a sundal boty. Bylo tam příjemně, teplo a útulno. Věděla, že je sama, a také chtěla být sama se svými sny a blaženými pocity.

Usnula.

Když se probudila, bolely ji ústa a nos, oči ji pálily. Zmocnila se jí strašná tíseň, stejný pocit, jaký někdy zakoušela, když mezi ní a Charlesem došlo k nějakému nedorozumění, nebo když dostala některý z těch strojem psaných dopisů nebo telefonických vzkazů.

Toužila po tom snovém stavu.

Její podrážděnost se zvolna stupňovala a znovu se jí zmocňoval strach. Smysly jí už pracovaly skoro normálně. Jistě, omámili ji nějakou drogou - heroinem či něčím podobným. Byla si tím jistá, protože když Charles sestavoval zprávu o omamných jedech, prostudovala si všechnen materiál a...

Souviselo to s jejím únosem? Byla Charlesova účast na vypracování zprávy příčinou toho, že se oba ocitli v nebezpečí?

To pomyšlení, stejné jako vše, co se s ní stalo, ji naplňovalo hrůzou. A stejně ji děsila bezmocnost.

Skoro v panickém strachu vstala z postele. Čarovné sny se změnily na děsivou noční můru. Přistoupila k oknu, ale jeho tabulky byly z matného skla, takže ven neviděla. Zoufale hledala nějakou klikku, aby okno otevřela, ale marně - bylo to slepé okno.

12. REVEREND PETE OSOBNĚ

"Skutečnost je taková, že nevíme o vaší ženě o nic víc než dnes ráno," řekl Roger West Jacksonovi. "Otevřeně to přiznávám a je mi to líto."

Odmlčel se, aby dal advokátovi možnost promluvit, ale Jackson se na něj jen podíval uštvanýma očima. Seděli ve Scotland Yardu ve Westově kanceláři a bylo asi šest hodin večer.

"Víme, že odjela v černém Austinu Iso, ale nemáme ani poznávací značku auta, ani nic, co by nám ho pomohlo vypátrat. Zjistili jsme jen tolik, že vůz zabočil na Grosvenor Square. Austin Iso je jedno z nejrozšířenějších aut v zemi a nejvíc se vyskytuje v černé barvě."

Znovu se odmlčel.

"A co řidič?" zeptal se Jackson.

"To, co víme, nám moc nepomůže. Byl to menší člověk v tmavošedém obleku. Šofér Rolls-Royce ho viděl jen zezadu. Prý byl vysoký asi sto šedesát centimetrů, měl úzká ramena, tmavošedý měkký klobouk a černé boty. Takový popis se hodí na tisíce mužů, a z nich stovky jezdí v austinech."

"Co budete dělat?" zamumlal Jackson.

"Zalarmovali jsme všechny policisty v Londýně a spolupracují s námi i ostatní hrabství. Dostanu zprávu o každém

podezřelém černém Austinu Iso, ale lhal bych vám, kdybych tvrdil, že si od toho moc slibuji."

"A jinak?"

"Zítřka ráno bude ve všech novinách fotografie vaší ženy, popis auta i toho muže," řekl Roger. "Použijeme všechny prostředky, které máme k dispozici na vypátrání nezvěstných."

"Prohlédnete i nemocnice a márnice?" zeptal se Jackson chraplavě.

"I nemocnice a márnice," připustil Roger a poprvé měl pocit, že může trochu zmírnit advokátovo zoufalství. Udělal to s uváženou nenuceností a za řeči vytáhl cigarety a nabídl je Jacksonovi. "Nemám ale obavy, že ji najdeme mrtvou. Kdyby ji chtěli zabít, mohli to udělat tady v bytě. To se jim zřejmě nehodilo, chtěli ji jen unést."

To byl plamínek naděje.

"Myslím, že máte pravdu," řekl Jackson pomalu a vzal si cigaretu. "Děkuji."

Oba si zapálili.

"Ale proč ji, k čertu, unesli? K tomu opravdu neměli důvod."

"Ach, nějaký důvod určitě existuje," pronesl West rozhodně. "Až ho objevíme, dostaneme se blíž k únoscům. Pořád pátráme po lidech, co mají něco proti vám. Informovali jsme se i na ty dva muže, jejichž jména jste nám dal. Jde o ty, co vám po vynesení rozsudku vyhrožovali, že se pomstí. Jeden už umřel. Druhého nedávno propustili z vězení. Jeho žena si zařídila na venkově malou drůbežářskou farmu, a jak jsme zjistili, ten člověk už křivé chodníčky nadobro opustil. Kromě toho na něj jeho žena dává dobrý pozor. A navíc se vůbec nepodobá člověku, jehož popis máme."

"Vypadá to beznadějně," zamumlal Jackson. "Weste..." odmlčel se a potom rychle pokračoval: "Co můžu dělat? Nejsem schopný pracovat - moji partneři chápou, že musím něco podniknout, abych Rosemary našel."

"Můžete udělat jedinou věc - rozeberte důkladně svůj život a snažte se zjistit, jestli jste někomu nedal příčinu k tomu, aby vás nenáviděl. A když nic nenajdete, zkoumejte život své ženy. Co o ní vlastně víte?"

Jackson zaváhal.

"Moc ne," připustil po chvíli. "Seznámili jsme se náhodou na malém večírku u jednoho přítele. Neměla moc šťastné mládí, otec jí zemřel, když byla ještě maličká, a matka musela tvrdě pracovat, aby jí umožnila studovat. Vím, do kterých škol chodila, ale..."

"Matka ještě žije?"

"Ano, bydlí v Oxfordu. Kdo ví, jak na ni zpráva o únosu zapůsobí. Volal jsem její přítelkyni hned, jak mi to oznámili, ale měl bych tam zajet a říct jí to ještě sám. Neumím si představit, že by v životě Rosemary bylo něco..."

Na chvíli zmlkl a pak prohlásil:

"Udělám, co se dá. Ale jestli si budete myslet, že bych mohl ještě něco podniknout, tak mi to, proboha, řekněte."

"Jistě," slíbil Roger bez váhání. "Vemte si papír a tužku a napište všechno, co si pamatujete ze své spolupráce se soudkyní Kittovou v Ligate. Především mne zajímá tento případ."

Roger vyndal z náprsní tašky novinový výstřížek.

"Pověřil jsem Connollyho, aby v tom směru pátral, ale možná najdete něco, co jemu unikne."

Jackson si článek přečetl.

"Už si na to nepamatuji."

Po krátké odmlce pokračoval:

"Nevím - ale počkejte, přece jen si vzpomínám. V Ligate došlo k několika vážným nehodám a nějaký neoficiální výbor bdělosti spustil velký pokřik. Bylo to nedaleko elektrárny, znáte to tam, jsou tam dvě nepřehledné křižovatky. Stalo se to brzy zrána, když bylo venku jen málo lidí. Ten neoficiální výbor trval na soudním líčení. Ano, už si vzpomínám. Oběti byla mladá žena, mám dojem, že byla těhotná, ano, určitě byla v jiném stavu, proto ten případ tak upoutal zájem veřejnosti. Víte, jak bývají ženy zamyšlené a jak se pomalu pohybují, když jsou v jiném stavu. Ta žena vystoupila z autobusu, zezadu ho obešla a vešla přímo do jízdní dráhy, kde se z opačného směru přihnul Jaguár. Vůz ji těžce zranil a žena potratila. Já jsem řidiče obhajoval. Vzpomínám si, že jsme v kanceláři hodně diskutovali o tom, jestli máme případ převzít, protože mnoho lidí cítilo se zraněnou ženou lito. Obžaloba zněla: ublížení na těle způsobené neopatrnou jízdou. Neoficiální výbor bdělosti podpořil prokurátora několika svědky, ale já jsem měl pro obhajobu nejlepší karty. Svědčila pro nás jedna žena středního věku, takový klidný, disciplinovaný typ, na jméno si už nevzpomínám. Ta žena stála těsně za autobusem, proto bylo její svědectví absolutně spolehlivé. Potom tam byl ještě dopravní policista, který na vlastní oči viděl, jak k nehodě došlo - právě ho vystřídali. Velmi dobře se na něj pamatuji: tupý, těžkopádný člověk, ale se znamenitým zrakem - neocenitelný typ v dopravních špičkách. Ne zrovna inteligentní, ale..."

"Vzpomenete si na jeho jméno?" zeptal se ho Roger docela potichu.

"Ano, už mi to všechno v paměti ožilo. Ten policista se jmenoval Atkinson. Později ho přeložili - bylo to několik týdnů před mým odchodem z Ligatu. Myslím, že šel do Tottingu. Byl..."

Jackson se zarazil.

Roger prudce vyskočil ze židle. Jsou chvíle, kdy člověk nedokáže ovládnout vzrušení a toto byla zrovna jedna z nich.

Tady byl společný faktor, spojující všechny zúčastněné osoby - i Atkinsona. To jméno, ten typ policisty a skutečnost, že se přestěhoval do jihozápadní části Londýna, to vše nezvratně naznačovalo, že tím svědkem byl seržant Atkinson. Roger tu scénu viděl jasně před sebou: mladá žena, Jaguár, skřípot brzd a výkřiky kolemjdoucích žen, těžkopádný, spolehlivý policajt, stejně spolehlivá paní Brayová. A viděl Jacksona, který později energicky a přesvědčivě obhajoval řidiče, a paní Kittovou, která nezaobaleně vyjádřila svoje mínění o obžalobě.

"A co výbor bdělosti?" zeptal se Roger. "Pamatujete si jména jeho členů?"

"To opravdu ne," prohlásil Jackson po krátkém přemýšlení. "Neurčitě si vzpomínám na to, jací byli ti jejich svědci, ale dokážu uvést jen jediné jméno. Ale ostatní si snadno zjistíte z protokolu."

"Kdo je ten jeden?"

"Farář, který pořád burcuje veřejnost kvůli dopravním nehodám - noviny o něm píší jako o faráři Peteovi," řekl Jackson. "To je ten chlapík, o kterém včera večer vyprávěla Rosemary. Před několika týdny ji navštívil a..."
Zmlkl a zalpal po dechu.
"Doufám, že si nemyslíte..."
"Určitě si hned zajdu za farářem Petem," řekl Roger velice mírně. "Zatím napište, prosím, tu zprávu."
"Měl bych konečně navštívit Rosemaryinu matku, pane Weste."
Bylo vidět, jak v sobě musí Jackson přemáhat přání mluvit dál o farářovi.
"Nezdržím se tam, pochopitelně, moc dlouho, ale když odjedu teď, budu na místě kolem půl deváté a zpátky se vrátím o půlnoci. Bude stačit, když tu zprávu napíšu zítra ráno?"
"Ano," odpověděl West. "Ale jestli si vzpomenete na něco, co se vám bude zdát důležité, zatelefonujte do Yardu nebo ke mně. Číslo do mého bytu jsem vám dal dnes odpoledne, že?"
"Někde ho tady mám," řekl Jackson a chvíli hledal v náprsní tašce. "Aha, tady je. Weste..."
Najednou polkl a otočil se. Do očí se mu zřejmě vedraly slzy.
"Ach, nemá cenu vás honit. Vím, že uděláte všechno, co je ve vašich silách."

Jackson za chvíli odjel, sledován policejním vozem. Kromě toho upozornili také policii na hlavní silnici do Oxfordu. Když advokát odešel, zavolal Roger na policejní obvod v Ligate. Connolly tam nebyl, ale rázný inspektor slíbil, že vyhledá všechny zprávy o výboru bdělosti a o řidiči Jaguára. Dnes večer to ale asi nestihne, protože bude potřebovat pomoc soudního úředníka.
"Nezkusil byste to?" prosil Roger. "Může to být velmi důležité. Slyšel jste v poslední době ještě něco o tom výboru?"
"Ne, zanedlouho po soudním přelíčení se rozpadl," řekl inspektor. "Jediné, co ti lidé dokázali, bylo vybudování dopravního ostrůvku na tom nebezpečném místě - a to bylo opravdu užitečné. Byl jsem tady tehdy nový a tak vím víc z doslechu než z vlastní zkušenosti. Určitě vám zjistím ta jména a adresy. Farář Pete byl iniciátorem výboru - předsedou i tajemníkem v jedné osobě."
"Děkuji," řekl Roger. "Zajdu za ním."

Ten den toho hodně přečetl a slyšel o farářovi Peteovi nebo o reverendovi - duchovním otci Peterovi Waiteovi. Byl to ještě mladý člověk, asi pětadvacetiletý, duchovní malé sekty. Všechny zprávy o něm se shodovaly. Titul reverend bylo spíš zdvořilostní oslovení než znak nějakého teologického vzdělání. Waite měl příjemný vzhled, byl laskavý a šlechetný, působil v mnoha dobročinných výborech a vedl skautský oddíl. Měl neposkvrněnou pověst a mohl by se těšit všeobecné oblibě, kdyby neměl jednu fanatickou slabost - nesmířitelný postoj k dopravním nehodám. Podle jeho názoru byla každá dopravní nehoda vraždou a se všemi vrahy bylo potřeba zacházet stejně. Sekta, ke které patřil, měla jen několik obcí, z toho jednu v Ligate a jednu v Tottingu, kde byl duchovním už tři roky. Bydlel v jednom z těch velkých domů s výhledem na pole, kde používal část svého bytu jako pracovnu pro protinehodovou kampaň a rozesílal odtud brožurky, plakáty a dopisy. Jeden z takových dopisů poslal i Rosemary Jacksonové předtím, než ji navštívil.

Náhoda?

Roger zastavil před domem krátce po sedmé hodině večer. Měl špatnou náladu. Těsně před jeho odchodem z Yardu totiž přišla z nemocnice zpráva o Chatworthovi. Doktoři mu už dávali jen hodně malou naději na uzdravení. Roger si už dávno uvědomoval Chatworthovu důležitost pro kriminální oddělení, ale nevěděl, jak všichni v Yardu na vrchním komisaři visí. Nebyl tam jediný člověk, na kterém by nebyl vidět zármutek.

Roger ho pociťoval až bolestně.

Uvědomil tottinskou policii, že přijede, a podle domluvy se sešel na nároží nedaleko místa, kde zahynul Atkinson, s konstáblem Davisem. S Davisem přišel ještě jeden seržant, který se ale držel stranou a přenechal slovo Davisovi.

"Zkoušel jsem to dvakrát, pane vrchní inspektore, ale nepodařilo se mi zjistit žádnou souvislost mezi Atkinsonem a farářem Petem - chci říci panem Peterem Waiteem. Paní Atkinsonová se na něj pamatuje z doby, kdy bydleli v Ligate - její muž na něj asi hodně nadával, ale to je vše."

"Dobře. Jak se daří paní Atkinsonové?"

"Je u ní sestra z Manchesteru," řekl Davis. "Myslím, že teď bude trochu klidnější. Ale budu s ní i dál ve spojení."

"A informujte mne o všem," zdůraznil Roger. "Nevíte, jestli je Waite doma?"

Do rozhovoru se zapojil seržant.

"V poledne ho viděli, jak jde domů a od té doby prý nevyšel."

"Je tam jediný východ?"

"Ano. Kromě dvou zahradních branek, ale ty vedou stejně na jednu cestu."

"Dobře, děkuji. Neočekávám žádné potíže, chci si s farářem jen popovídat, ale nechte pro jistotu někoho nablízku. Když bude třeba, zavolám ho. Davis je ve službě nebo má volno?"

"Je vám k dispozici, pane vrchní inspektore," řekl seržant.

"To je výborné, děkuji. Tak pojďme nahoru, Davis," usmál se Roger.

Vešli do tmavé zahrady, kde u zdi a na oválném záhonku uprostřed rostly nízké stromy a husté keře. Skleněnou tabulí nad vchodovými dveřmi bylo vidět, že se uvnitř svítí, ale ani jedno okno nebylo osvětlené. Davis posvítíl baterkou na cedulku se jmény a tlačítky zvonků.

Byt 6: Peter Waite

Středisko kampaně proti vraždám na silnicích

"Dělá to opravdu důkladně, co?" ušklíbl se Davis.

"To ano."

Roger zazvonil a za chvíli bylo slyšet drsný bzukot a cvaknutí, když se domovní dveře otevřely.

"To je ale neopatrnost, když nás pustí dovnitř a ani se nezeptá, kdo to je," poznamenal Davis. "Ale možná, že někoho čeká. Mám počkat tady, nebo jít s vámi nahoru?"

"Zůstaňte na nejvyšší plošině schodiště, to bude asi nejlepší."

"Dobře, pane."

Schodiště bylo špatně osvětlené, nátěr na dveřích a na zábradlí opadával a na stěnách byly velké vlhké skvrny. Pod popraskaným linoleem vrzaly dlaždičky. V každém patře byly dva byty. Ze žádného nezaslechli ani nejmenší zvuk a v tom šeru vypadaly přímo tajemně.

"Tady to je," řekl Davis a posvítíl baterkou na číslo 6 na tmavých dveřích. "Já se postavím tak, aby mne nezahlédl, až přijde."

"Dobře," souhlasil Roger.

Ano, Davis by se skutečně hodil pro kriminální oddělení.

Roger stiskl tlačítko uprostřed dveří. Ozvalo se hodně hlasité zvonění. Za chvíli byly slyšet kroky, potom cvaknutí, jako když se v předsíni rozsvítí světlo. Hned nato se dveře dokořán otevřely a objevil se mladě vypadající muž se kšticí plavých vlasů, doširoka otevřenýma očima a jakoby údivem pootevřenými ústy. Zdálo se, že čekal někoho jiného.

"Dobrý večer," pozdravil Roger. "Jste pan Waite?"

"Já-ano-ano, jsem," odpověděl muž. "Jsem Waite, ano."

Vypadal zmateně a zklamaně.

"Mohu - mohu pro vás něco udělat? Jestli jste přišli na schůzi, tak ta bude až zítra večer, ale jestli chcete nějaké brožury a plakáty..."

Zarazil se. Z tváře se mu dalo vyčíst, že si opravdu nemyslí, že návštěvník přišel pro letáky na podporu kampaně.

"Rád bych si s vámi promluvil," vysvětlil Roger a vytáhl svůj služební průkaz. Zatímco farář četl jeho text, Roger si ho zkoumavě prohlížel.

Reverend Peter Waite byl ještě hubenější, než jak naznačovaly jeho fotografie v novinách. Vypadal skoro dětsky a měl plné, svěže červené rty. Při pohledu na Rogerův průkaz sraštil čelo a budit dojem, že je krátkozraký. Na sobě měl světlomodrý oblek, který na něm dělal záhyby, jakoby kdysi promokl a někdo ho sušil na prudkém teple.

"Ze Scotland Yardu? Vrchní inspektor West? Jistě, už jsem o vás slyšel, pojdte dál. Čekal jsem někoho jiného, jednu mladou dámu, a upřímně řečeno, jsem trochu zklamaný. Ale ještě je asi moc brzo - říkala, že přijde kolem půl osmé a půl ještě není, že? Doufám, že ten rozhovor nebude trvat dlouho. Slečna Akersová a já jsme chtěli jít - ehm - ven."

"Nemyslím, že to bude trvat dlouho," uklidnil ho Roger.

Slečna Akersová?

Vešel dovnitř.

Ocitl se v malé chodbičce s trojicí dveřmi. Jedny byly široce otevřené a za nimi byla vidět jasně osvětlená místnost. Protilehlou stěnu pokrývaly plakáty a hesla - většinou vyvedená v pestrých barvách, mnohé z nich velmi neumělé, jakoby je malovaly děti. Roger viděl také řady polic, na kterých se kupily hromady stočených plakátů.

"Můžeme - ehm - můžeme jít do obývacího pokoje," navrhl Waite skoro nervózně. "Křesla tam jsou pohodlnější a..."

"Zajímám se nejvíce o hlavní stan vaší kampaně," řekl Roger a vešel do jasně osvětlené místnosti.

Byla mnohem větší, než čekal, a každá stěna byla vytapetována primitivně namalovanými obrázky, na kterých převládala červená a zelená barva. Uprostřed místnosti stály čtyři stoly spojené dohromady, takže vytvářely velikou plochu. Ležely tam hromádky obálek, pera a skleničky s inkoustem. V jednom rohu místnosti stál malý psací stůl se stoličkou, za kterou bylo velké okno. Na stolku byly papíry a malý šedý psací stroj.

"Vypadá to skoro jako kancelář volební kampaně," poznamenal Roger ledabyle.

"Och, děkuji!" Waite se vyjadřoval velmi precizně. "Hlavní je, že to působí dojmem aktivity. Když přijdou pomocníci, povzbuzuje je vědomí, že tady před nimi byli už jiní. Víte - ehm něco o mé kampani, pane vrchní inspektore? Já - no, nebudu se pouštět do svého oblíbeného tématu, přišel jste za mnou ve služební věci, že? Co pro vás mohu udělat?"

Roger se ještě pořád rozhlížel po místnosti.

"Máte hodně lidí, co pro vás pracují už od začátku kampaně, pane Waite?"

"Prosím? Ach, myslíte dlouholeté pracovníky. No, dva nebo tři věrní u mne vydrželi až do dneška, ale jak asi víte, začínal jsem v Ligate a pro ty lidi je to sem daleko. Dva se náhodou přestěhovali blíž k nám a ti chodí pravidelně, ale musím přiznat, že veřejné podpory nacházím hodně málo. Žalostně málo, to je fakt."

Roger se na něj zkoumavě díval a poskytoval mu čas, aby se rozohnil.

S tím člověkem se něco dělo, nějaká proměna. Ve velkých, skoro dětských očích se objevilo něco naléhavého, jakoby chtěl Rogera přinutit, aby ho poslouchal. Pevně uchopil klopy saka, jako to prý dělal, když mluvil na shromážděních a nejen k jednotlivci. Dávalo mu to nádech patetičnosti, ale i tak byla v celém jeho zjevu určitá důstojnost.

"Jedním z největších protikladů v člověku je strach o sebe a lhostejnost k ostatním. Jistě, existuje i soucit, ale k čemu je soucit mužům, ženám a malým dětem, které kola aut rozdrtí, zraní nebo zmrazí na celý život? Soucit jim nepomůže, soucit je prázdný pohár, kdykoliv jim ho nabídneme. Takže soucitem nic nezískáme. Je nutné vyhlásit válku vrahům, rozvinout širokou kampaň proti zabíjení na silnicích. Je potřeba vyburcovat miliony lidí, aby donutily vlády vydat zákony, jaké jsme už dávno měli mít - zákony proti vrahům za volanty. Co jsou jiného než vrazi?"

Teď mu v očích hořelo světlo obrovské vášně. S jednou rukou vztyčenou, s ukazováčkem naměřeným k nebi, ten malý človíček vykřikl:

"Řekněte mi: jak to, že tito vrazi mohou beztrestně zabíjet, mrzačit a zraňovat? Proč by neměli pykat jako ostatní vrazi? Řekněte mi - proč?"

13. REVEREND MLUVÍ

Waiteův hlas se rozléhal po celé místnosti. Vypadal jako u vytržení, jakoby svá slova považoval za božské vnuknutí. Prstem stále mířil k nebi, oči se mu leskly a svítily, ústa měl otevřená a zdálo se, že chce znovu a znovu opakovat to slovo.

"Proč?" vykřikl.

"Myslím, že bych vám na to mohl odpovědět," klidně prohlásil Roger. "Jsou ale chvíle..."

"Och, ještě jsem se nesetkal s policajtem, který by neobhajoval vražnost, s jakou uplatňujeme těch pár zákonů proti zločinným řidičům," řekl Waite mírným tónem. Tentokrát to byla velmi rychlá proměna, ale úplně se ještě neuklidnil. "Z vašeho hlediska je to pochopitelné. Ale kdyby se mi podařilo získat podporu nějaké vlivné skupiny..."

Nedokončil větu a zeptal se:

"Řekněte mi: dělají vaši lidé rádi tu práci, co je čeká po těch strašných nehodách? Rádi se sklánějí nad rozdrcenými těly, nad polámanými kostmi, rádi se..."

"Ne, to ne!" Ostrost Rogerova hlasu Waitea zarazila. "Ale zároveň se nedíváme na motoristy jako na plemeno vrahů. Kdybyste svou kampaň umínil, získal byste nejspíš větší podporu."

"Mluvíte úplně stejně jako všichni ostatní," řekl Waite. "Nechodte na to tak ostře, nechodte na to tak ostře, ať má zákon hodně zadních vrátek, aby zabijáci mohli uniknout spravedlivému trestu. Zákon se může obvinít stejně jako motorista, cyklista a ztřeštěný chodec, který bez rozhlédnutí vstoupí do jízdní dráhy. Pane vrchní inspektore, prostudoval jste si někdy moje návrhy? Věnoval jste někdy aspoň minutu ze svého drahého času, abyste zjistil, co navrhuji a za co bojuji?"

"Nijak zvláště jsem se tím nezaobíral."

"Alespoň jste natolik čestný, že to přiznáte," řekl Waite chraplavým, tichým hlasem. "Lidé většinou tvrdí, že vědí přesně, co chci, ale ve skutečnosti si přečetli jen titulky v novinách a zařadili si mne jako podivínského a pokryteckého fanatika. A nedá se tomu divit, když k tomu dojdou jen na základě toho, co se dočtou v novinách. Ale přečtete si tohle, pane vrchní inspektore!"

Rychle se obrátil a v očích mu zase vzplál oheň. Přistoupil k policím a vzal z každé hromádky jeden leták, celkem pět, potom se znovu otočil a strčil papíry Rogerovi do ruky.

"Vemte si to a přečtete. Zjistíte napřed, čeho chci dosáhnout, a teprve pak povězte svým policistům, aby nade mnou mávli rukou jako nad bláznem. Řeknu vám, pane vrchní inspektore, že zločin motoristy, který si na silnici počíná lehkomyšlně a z nedbalosti zabije člověka, se v ničem neliší od vraždy, a motoristu by bylo třeba potrestat stejně přísně jako vraha. Ano, stejně přísně. Nezabiješ, řekl Bůh - a motoristé zabíjejí lidi i v tuto chvíli. Jenom před pár hodinami tady přišel o život policista při výkonu služby - přejelo ho auto. Co si myslíte o jeho smrti, pane vrchní inspektore? Protože se tady použilo jako smrtící nástroj auto, pokládáte to za méně zločinné, než kdyby toho člověka zabili výstřelem z revolveru nebo kladivem?"

Stál už těsně u Rogera a rozšířené oči mu přímo zářily. V koutcích úst se mu vytvořily drobné vložky pěny a při mluvení prskal. Jeho vehemence nemohla nezapůsobit - a bezpochyby člověka zburcovala. Ten muž mluvil z hloubi svého srdce, z vášnivého přesvědčení a s plamenným, skoro apoštolským zápalem.

"No, jak se díváte na smrt toho policisty, pane vrchní inspektore?" zeptal se. "Přečtete si moje letáky, moje návrhy a přesvědčíte se, že nejsem jen plácající hlupák. Ty návrhy jsou docela jednoduché. Ať někoho postaví před soud a uznají ho vinným z toho, že z neopatrnosti nebo z nedbalosti zabil jiného člověka, ať stráví ve vězení tak pět let - a Bůh mi odpusť, že nemám odvalu požadovat přísnější trest. Když způsobí zranění, ať dostane jeden rok. Při menších zraněních může dostat menší trest, ale v žádném případě ne méně než půl roku."

Roger reverenda upřeně pozoroval a snažil se zůstat nad věcí, ale i tak cítil podivné dojetí.

"Pane vrchní inspektore, myslíte si, že kdyby zákon takto postihoval neopatrnou jízdu, že by lidé dál jezdili tak bezohledně?"

Odmíchl se, pak s Rogerem zatřásl a skoro mu zařval do obličeje: "Myslíte si, že by tak jezdili? Odpovězte mi!"

"Ne," odpověděl Roger velmi pomalu. "Myslím, že by byli opatrnější."

Waite pustil jeho rameno.

"Děkuji," řekl. "Děkuji vám za odvalu. Dobře se k vám hodí. Většinu lidí to tak šokuje, že si vymýšlejí hloupé argumenty. Říkají například, že by se to v praxi nedalo uskutečnit, že by to bylo nespravedlivé k člověku, který se dopustil jedné chyby nespravedlivé! Panebože! A to je spravedlivé, že ostatní umírají pod koly? Ženy a děti, které trpí..."

Zmlkl a skoro se dusil vzrušením. Potom se obrátil a celý rozechvělý popošel ke čtyřem stolům, kde nečinně ležely bílé obálky a pera s inkoustem. Opřel se o roh jednoho z nich, utřel si upoceně čelo a chvějícím se hlasem pokračoval:

"Promiňte, pane vrchní inspektore, poslední dobou se mi už tak často nestává, že nad sebou ztratím kontrolu. Kdysi, to je pravda, kdysi, když jsem byl mladší a krátce potom, co ji zabili, to jsem skoro šlel. Nejraději bych chytil lidi pod krkem a mlátil jim jejich hloupými hlavami o sebe, až by pochopili, že vlastně schvalují vraždu."

Zase se odmlčel, polkl, vyndal z kapsy čistý kapesník a utřel si čelo.

"Ale bolestivá zkušenost mne poučila, že lidi nemůžete k činu donutit. Zkoušel jsem je přesvědčovat. Svolával jsem schůzi za schůzí, obracel jsem se s výzvami na církev, lékaře, místní úředníky, soudce, členy parlamentu, dokonce jsem obtěžoval i královskou rodinu. Někdy se mi dostalo trochu povzbuzení. Asi dvakrát sestavili výbory, které měly moje návrhy prozkoumat, ale každý dříve nebo později zanikl. Jednou jsem založil výbor bdělosti, složený z bdělých a aktivních lidí, ale jejich snahy ztroskotaly. Policie obhazuje lidi, kteří řídí svoje vozidla, jakoby to byla dětská autíčka. Soudcové uznávají vinnými řidiče, cyklisty a dokonce i chodce, kteří svou nepozorností zavinili smrt nebo zranění jiných občanů a někdy - někdy, odsoudí ty vrahy k pokutě několika liber!"

Zmlkl, jeho zápal vyprchal a lesk v očích pohasl.

"Jen mluvte, pane vrchní inspektore," řekl unaveně. "Klidně mi povězte to samé, co mi řekl každý policista, se kterým jsem o tom diskutoval. Vím, že to všichni pokládají za bláznovství. Tvrdí, že ty lidi hlavně potrestají výčitky svědomí. Ale já vám řeknu, že dokud tohle zabíjení na silnicích nepřestane, bude to výsměchem všemu, čemu lidé věří, veškeré humanitě, kterou se tak chlubí. Je to úder Bohu do tváře, kletba na našich dětech. A je možné to zabíjení zastavit. Dejte mi neomezenou moc a já to zarazím přes noc. Naženu mužům i ženám takový strach, že si budou dávat pozor. Jiná cesta není."

Trásl se, jakoby mu byla zima, ale v pokoji bylo teplo.

Roger čekal a nespouštěl z něj oči.

"Moc jste toho nenamluvil, pane vrchní inspektore," ozval se po chvíli Waite. "Byl jste trpělivější a zdvořilejší než většina ostatních. Pokaždé si najdou nějakou záminku, aby mne přerušili. Tak tedy, co pro vás můžu udělat?"

"Jak pokračujete v kampani, pane Waite?" zeptal se Roger mírně.

"Ta otázka je namístě," povzdychl si farář a lítostivě se rozhlédl po velké, skoro prázdné místnosti. "Píšu dopisy příbuzným obětí a snažím se je získat na svou stranu. Kromě toho píšu členům parlamentu a do místních novin. Ale málokdo se obtěžuje s odpovědí. Nemám to srdce psát lidem hned po tragické události, když ještě mají čerstvý smutek, a oni tak rychle zapomínají. Tak strašně rychle. Několik jich sem chodí pravidelně a pracují. Včera večer jsem tady měl schůzi. Můj výbor má třicet členů, ale přišlo jich jen sedm."

Zdvihl paže v bezmocném gestu a pokračoval:

"Tak vidíte. A přece mám pravdu. Jsem přesvědčený, že mám pravdu. Tohle masové vraždění by se dalo zastavit skoro ze dne na den."

Letmo se podíval za Rogera na dveře, jakoby tam něco zaslechl. Na chvíli měl ve tváři výraz radostného očekávání - zřejmě se už už chtěl rozběhnout a rozevřít dveře. Ale ten výraz vzápětí zmizel a Waiteův pohled se vrátil k Rogerovi.

"Znovu se vás ptám, pane Weste, co pro vás mohu udělat?"

Jeho hlas teď zněl tlumeně a unaveně.

"Sám to přesně nevím," prohlásil Roger klidně. "Snažím se zjistit podrobnosti o jedné nehodě, ke které došlo asi před čtyřmi roky v Ligate. Vy a několik členů vašeho výboru bdělosti jste svědčili proti obžalovanému."

"To bývalo dost často, pane vrchní inspektore."

"Šlo o nějakou paní Rawleyovou, mladou, těhotnou ženu..."

"Ach, paní Rawleyová," řekl Waite a zavřel oči.

"Paní Rawleyová," opakoval a přistoupil k malému psacímu stolu. Sedl si na něj a odstrčil pravou rukou kuffíkový psací stroj. Roger se na stroj zadíval. Byl to starý Cono, který byl na světě už určitě dvacet let.

Ted, když stál blíž, Roger viděl, že má stejné typy jako stroj, na kterém byly napsány dopisy Rosemary Jacksonové. Na stole leželo několik obálek s nadepsanými adresami.

"Paní Rawleyová," opakoval Waite podruhé skoro zoufalým tónem. "To je zvláštní, že vyzdvihujete právě tento zvláštní případ, pane vrchní inspektore. Tehdy jsem získal větší podporu veřejnosti než kdy předtím i potom. Okolnosti byly tak smutné - matka čekala brzy dítě, byla to pěkná žena a v Ligate dobře známá. Měl jsem skvělé svědky. Pracoval jsem na tom případě jako na žádném jiném. A myslím, že právě tento proces mi vzal všechnu odvalu."

"Co na něm bylo tak neobvyklé?" zajímal se Roger.

"Ze začátku nic," odpověděl Waite. "Svědkové obhajoby byli velmi dobří. Soud projevoval obvyklé nepřátelství k mému výboru. Rozsudek zněl nevinný. Několik dní byla veřejnost pobouřená, ale za chvíli se na všechno zapomnělo. A potom, potom jsem si uvědomil, že právě v tomto případě jsem se neměl snažit vyhrát, protože to byla její vina. Ano,

paní Rawleyová si to zavinila sama. Řidičovi se opravdu nedalo nic vyčítat. Diskutoval jsem s mnoha lidmi, až jsem dospěl k přesvědčení, že právě tento případ, do kterého jsem vkládal tolik nadějí, byl z mé strany omyl. Umíte si představit trpčí ironii, pane vrchní inspektore?"

"Ne," odpověděl West pomalu, "to pro vás muselo být velmi kruté zklamání. A výbor bdělosti - ten se potom rozpadl?"

"Ano. A brzy nato jsem opustil Ligate. Věděl jsem, že tam už nemám žádnou naději něčeho dosáhnout, ale i tak jsem chtěl ve svém úsilí pokračovat. Nemohl jsem se své kampaně, toho křížáckého tažení, vzdát pro jednu chybu. Ale od té doby jsem pomalu ztrácel vlivnou podporu. Předtím mi občas na kampaň přispěli, jedny noviny mi dokonce poskytly finanční dar. A moje liga měla tisíce členů, kteří přispívali na náklady. Mohl jsem dát tisknout letáky a agitační materiál ve vysokých nákladech. Měl jsem i několik placených zaměstnanců. Teď jsem odkázaný na nepravděpodobnou dobrovolnou pomoc a mohu si dovolit jen takové plakáty, jaké malují žáci v nedělní škole."

Naplnila ho taková trpkost, že se musel odmlčet.

Ale nevzdal se, pomyslel si Roger. Většina lidí by se vzdala, ale tenhle hubený, útlý muž se smutnými očima ne.

"Pane Waite," řekl Roger tiše a čekal.

"Ano?"

"Když jsem nastoupil k policii, zavraždili v Eppinském lese nějakou ženu. O osmnáct roků později jsem pomohl vypátrat vraha - už si odpývá trest, odsoudili ho na doživotí. Napadlo mne, že by vás tato vzpomínka mohla zajímat."

Waite stál docela tiše, s rukama pozdviženými do výše pasu a s mírně rozkročenými nohama jako boxer připravený na útok. Oči mu zjasněly a rozzářily se. Až po dlouhé době řekl:

"Nevím, co vás sem přivedlo, pane vrchní inspektore, ale jsem rád, že jste přišel. Přiznávám, že jsem se už málem vzdal. Pracuji na té kampani přes deset let a měl jsem dojem, že už nedokážu ve svém díle dlouho pokračovat. Vy jste mne zahanbil a já tu výčitku přijímám. Osmnáct roků nebo osmdesát, co na tom záleží? Jestli svého cíle dosáhneme během života nebo ne, to je vedlejší. Víte, jak to všechno začalo?"

"Rád bych to věděl."

"Takhle," řekl Waite a přinesl z krbové římsy nějakou fotografii.

Byla hodně vybledlá a na několika místech hnědá barva zežloutla jako novinový výstřižek, se kterým byla zarámovaná. Roger četl:

"Paní L.L. Waiteovou, bytem na Ardith Roade 85, přejel v pátek odpoledne osobní automobil a smrtelně ji zranil. Případ se soudně vyšetřuje."

"Kdo to byl?" zeptal se Roger.

"Moje matka."

To vysvětlovalo hodně. Žena na obrázku vypadala mladě a byla krásná, i když trochu staromódní.

"Chápu," řekl Roger. "A teď..."

Venku zazněly kroky, tentokrát neomylně. Waite rychle prošel místností ke dveřím. Živí byli teď důležitější než mrtví. Vzápětí se rozdmčel zvonek. Zatímco Waite otevíral dveře, Roger nezaháležel. Přistoupil k psacímu stolu a vzal tři obálky. Dvě strčil do kapsy a třetí si zkoumavě prohlédl. Potřeboval šikmé malé "c", lehce poškozené "E" a "v", které leželo níž než ostatní písmena v řádku.

Slyšel Waiteův hlas na chodbě.

"Tak jste opravdu přišla? Myslela jste to vážně?"

A nějaká dívka odpověděla:

"Samozřejmě."

Rogera nemohli z chodby zahlédnout a měl ještě čas zjistit, že hledaná písmena se shodují s písmeny v dopisech, které dostala Rosemary Jacksonová.

Ty dopisy byly napsány tady nebo na tomto stroji.

V celé Anglii pátrali po Rosemary Jacksonové. Její fotografii poslali všem policejním stanicím v Londýně i na policejní úřady ve všech hrabstvích, večerníky z celé země ji uveřejnily s naléhavou výzvou čtenářům, aby případné zprávy o hledané hned poslali na nejbližší policejní stanici.

Už přicházela první hlášení, některá až z Plymouthu nebo Liverpoolu. Zatímco byl Roger West ve Waiteově bytě, desítky policistů vyslyšely svědky - ale Rosemary Jacksonovou nenašly.

Byla v Londýně a zdálo se jí nádherné sny.

14. JUNE AKERSOVÁ

Roger rychle zastrčil třetí obálku do kapsy a podíval se na dveře. Nemohl vědět, jestli půjdou rovnou dovnitř nebo ne. Myslel na Waiteovu tvář, když se nechal unést, a na pěnu u jeho úst. To všechno jasně naznačovalo, že má co do činění s fanatikem. A fanatismus velice často hraničí se šílenstvím.

Šílenci mohou být vychytralí.

Ten člověk může být šílený.

Kdyby se Waitea přímo zeptal, kdo všechno měl přístup k tomu psacímu stroji, mohl by lhát. Když se zeptá, kdo mu pomáhal při kampani, snad se dozví pravdu. Mnohem lepší bude zjistit si Waiteovy pomocníky tak, aby reverend netušil, o co ve skutečnosti jde.

Ty obálky by Rogera opravňovaly k tomu, aby si vyžádal povolení k domovní prohlídce.

Waite se vrátil s rukou položenou na rameni mladé ženy. Měla oválnou tvář, příjemné rysy a velmi jasné modré oči. Oblečena byla v pěkném, dobře ušitém kostýmu. Nic nenavědčovalo tomu, že bydlí v chudě zařízeném bytě v činžáku nedaleko Fields. Ale Rogerův zájem vzbudilo něco jiného.

Byla to dívka, jejíž fotografii měla v pokoji paní Kittová. Byla to neteř soudkyně Kittové.

"June, dovol mi, abych ti představil vrchního inspektora Westa ze Scotland Yardu," pronesl Waite formálně. "Pane vrchní inspektore, toto je slečna June Akersová."

"Těší mne."

Roger zamaskoval svoje překvapení úsměvem.

"Dobrý večer."

Zdálo se, že June Akersovou přítomnost vyššího úředníka Scotland Yardu neudivila. Waite ji zřejmě na setkání připravil. Vypadala pěkně. Že by to byl farářův typ ženy? Z jejího úsměvu vyzařoval určitý klid, který jistě příznivě působil na muže, jako byl Waite a děvče se na něj dívalo s nezakryvanou náklonností.

Možná až příliš zjevnou. Nesměl zapomínat, že to byla neteř paní Kittové.

"Pan vrchní inspektor se zajímal o můj dřívější výbor bdělosti, June," vysvětloval Waite, "ale nemyslím, že nás bude dlouho zdržovat. Že ne, pane vrchní inspektore?"

"Jak mi dáte jména a adresy toho výboru, a adresu pana Rawleye, hned půjdu."

"Ale rád," řekl Waite s náhlou bodrostí. "To bude jen chvilka. Nechci, abyste mne považoval za nezdvořáka, ale chystali jsme se se slečnou Akersovou do kina Granada. Trochu jsme se opozdili, ale stejně nás zajímá jen hlavní film. Nechodíme do kina často, ale... no, půjdu vám vyhledat ta jména a adresy. Mohu aspoň říci, že pracuji metodicky," dodal Waite a šel ke kartotéce, ze které vytáhl jednu z horních malých zásuvek. "Mám seznam všech mužů a žen, kteří mi někdy nabídli pomoc nebo přispěli peněžitým darem - jejich několik tisíc. Vlastní členy výboru a pomocníky mám tady vpředu ve zvláštní zásuvce. Za chvíli vám najdu ty, co potřebujete. Určitě máte notýsek!"

Rychle, skoro plaše se usmál, jako by ho přítomnost dívky uváděla trochu do rozpaků.

"Tak, můžete si je napsat."

Roger si zběžně zaznamenával několik jmen.

Bylo to vlastně plýtvání s časem, protože jen co ti dva opustí dům, chtěl zavolat na obvod a vyžádat si povolení k domovní prohlídce. To se dá zařídit za půl hodiny, povolení může podepsat kterýkoliv smířčí soudce. Potom s Davisem a několika dalšími muži důkladně prohlédne tyto záznamy. Samozřejmě, prohlídku je nutné udělat tak, aby po ní nezůstala jediná stopa. A potom je nutné ve dne v noci hlídat dům, dokud se případ neuzavře.

Cítil známé vzrušení při pomýšlení, že se dostal v pátrání o krůček dál.

Skončil psaní poznámek a vesele řekl:

"A teď můžete jít klidně do kina."

A pak dodal, jakoby ho to zrovna napadlo:

"Mohu vás odvézt, jestli chcete."

"Jste velmi laskavý," poznamenal Waite.

Děvče se usmálo.

"Mám dole svoje auto."

Waite doprovodil Rogera ke dveřím. June Akersová očividně nespíchala a rozhodně nebyla zmatená. Davis nebylo vidět, ale jen co se za Rogerem zaklaply dveře, zaslechl jeho šepot.

"Všechno je v pořádku, pane?"

"Ano, Davisi. Máte někde poblíž motorku?"

"Hned za rohem."

"Dojděte pro ni," řekl Roger, "a sledujte Waitea a tu dívku, co ho přišla navštívit. Je to slečna June Akersová. Říkali, že jdou do kina Granada - ale chci mít jistotu."

"Ano, pane," odpověděl Davis. "Ještě něco?"

"Vraťte se sem - ne, jestli půjdou opravdu do kina, zdržujte se v blízkosti obvodního oddělení. Jste ochotný pracovat i

dnes večer?"

"Ve dne v noci, když to bude potřeba."

"Výborně. Tak si pospěšte. Nevšímejte si mne, až vyjdu z domu."

Davis seběhl po schodech a Roger ucítil závan svěžího vzduchu, když se domovní dveře otevřely a muž vyšel. Dveře nezavřel. Roger vyšel na krytou plošinu vchodu. Ochladilo se a hvězdy byly zakryté hustými mraky, ale ve světle nedalekých pouličních lamp bylo vidět, jak dvojice nasedá do světlého auta.

Davis se pustil za ním.

O deset minut později zastavil Roger před hlavním vchodem Divisional Headquarters, obvodního policejního ředitelství a spěchal po schodech nahoru do kanceláře inspektora, který měl noční službu. Nevěděl, kdo tam bude, ale na tom nezáleželo, potřeboval jen někoho, kdo dokáže rychle jednat. Zaklepal na dveře a když se ozvalo "dále", vešel dovnitř. V nevelké místnosti naplněné kouřem z dýmky seděl za psacím stolem mezi telefony a hromádkami papírů statný muž v košili s vyhrnutými rukávy.

Kouřovou clonou bylo vidět červenou tvář, oči s těžkými víčky, dvojitou bradu a silný krk s rozvázanou bílomodrou kravatou. Límeček a dírký na košili vypadaly, jakoby je někdo upravoval nůžkami.

Byl to vrchní inspektor Carter, kterého sem před nedávnem přeložili z Yardu.

"Vítej!" pozdravil Carter, zdvihl se na centimetr ze stoličky a posměšně zsalutoval. "To je ale opravdu čest. Sedni si u nás. Už jsem slyšel, že se tady motáš kolem, ale nenapadlo mne, že se uráčíš zaskočit ke mně na pár slov. Tak, s čím si nevíš rady?"

"Poslouchej, Alfe," řekl Roger a sedl si na malý, prázdný psací stůl, kde ve dne pracoval seržant. "Jestli sis už vyplnil tiket od sázky, tak mi laskavě řekni, kde tady máte poblíž nějakého rozumného smířčího soudce."

"Potřebuješ povolení na domovní prohlídku?"

"Ano."

"Důvod?"

"Psací stroj v jednom zdejší domě je totožný s psacím strojem, na kterém byly napsány jisté anonymní dopisy, a dá se předpokládat..."

Carter zdvihl těžká víčka tak vysoko, že mu skoro splynuly s čelem.

"Jde o Waitea?"

"Ano."

"Myslel jsem, že ten člověk - no, jeden rozumný soudce bydlí asi pět minut odtud. Půjdu s tebou. Potřebuješ jen povolení k domovní prohlídce?"

"Ano. Máš tady někoho, kdo se dobře vyzná v zámcích?" zeptal se Roger, když Carter odsunul židli ke zdi, vstal a začal si upravovat límeček. "Chtěl bych vniknout do Waiteova bytu a oфотографovat si jeho záznamy. Je to potřeba udělat tak, aby on ani nikdo jiný nepoznal, co jsme tam dělali."

"Hm." Carter nakrčil nos v marné snaze přesvědčit se, jestli má kravatu rovně. "No, nevím. Wilson - ne, ten má chřipku. Charlesworth by to nejspíš zkazil. Rogere, je mi líto, že to musím říct, ale nejlepší asi bude poslat pro někoho z Yardu. Moje noční směna je poněkud neobratná a než seženu chlapy z denní, dojdou i tvoji specialisti. Ať sebou trochu hodí, nemusí pořád sedět na..."

"Mohu si zavolat?" zeptal se Roger suše a šel napřed. Než se Carter vtěsnil do velkého hnědého pláště, domluvil se s Rogerem na tom, že se za hodinu sejde se dvěma muži nedaleko Waiteova domu. Film v Granadě bude trvat dvě hodiny, takže budou mít času víc než dost.

"Jsem připravený," ohlásil Carter. "Pro chlape z Yardu nelituji žádné námahy. Opravdu si myslíš, že má farář v něčem prsty?"

"Snad něco zjistíme z jeho záznamů o kampani," odpověděl Roger. "Došlo něco pro mne?"

"Ne," zavrtěl hlavou Carter. "Dostali jsme dvě telefonické zprávy o Rosemary Jacksonové. "Obě k ničemu. Jakou jen mají lidi fantazii! Jen uviděli ženu se světlými vlasy, kterou předtím nikdy nepotkali, a už pádili k telefonu."

Carter skoro žalostně pokrčil rameny.

Za pět minut dojeli autem k soudcovu domu a dalších deset minut trvalo, než Roger váhajícího muže přemluvil, aby povolení k prohlídce podepsal. Soudce se nejdřív obšírně vyptával, i když od začátku věděl, že povolení nakonec podepíše, a že by ho policie nechtěla, kdyby to nebylo důležité. Potom se Roger s Carterem vrátil na stanici. V inspekční místnosti stál Davis a povídal si se seržantem ve službě. Davis měl dlouhý, tenký, špičatý nos a ostré rysy, jeho pohyby prozrazovaly hbitost a v očích se zračila bystrost.

"Máte pro mne nějakou práci, pane?" zeptal se.

"Jděte zase k Waiteovu domu a počkejte tam na mne," řekl Roger. "A upozorněte seržanta, co tam před domem hlídkuje, aby nikoho nepouštěl ven ani dovnitř."

"Ano, pane."

"A to proč?" vyzvídal Carter, když se Davis obrátil a běžel dolů po schodech.

"Je možné, že tam přijde některý z Waiteových dobrovolných pomocníků, když je reverend pryč a bude chtít napsat na obálky adresy," odpověděl mu Roger. "Nechtěl bych, aby nás tam někdo viděl."

"Rozumím. Půjdeme do kantýny na pivo, než přijdou tvoji chlapi," navrhl Carter.

Šli dolů a Carter cestou pokračoval:

"Mladý Davis by si zasloužil, aby ho hned vzali ke kriminálce. Udělal v tomhle případě dobrý kus práce, i když je na něm citově zainteresovaný, jak bys asi řekl ty. Když chlap dokáže ovládnout svoje city tak, aby neovlivňovaly jeho

práci..."

"V čem spočívá ta jeho citová zainteresovanost?"

"Ty to nevíš? Davis už několik týdnů chodí s Atkinsonovou dcerou Betty. Pěkná holka a není hloupá. Davis bude i pro paní Atkinsonovou velkou oporou."

"Určitě," přikývl Roger zamýšleně. "Jak jsou na tom Atkinsonovi finančně?"

"No, Atkinsonová dostane po muži penzi, tak si nebude muset dělat starosti. Kromě toho před několika roky vyhrála v sazce pěknou sumičku - koupili si za to dům, ve kterém žijí. Prý dostala rovných deset tisíc liber."

Roger na to nic neřekl, ale hlavou mu proletěla nová myšlenka - nová a zničující. Krátce po případu paní Rawleyové získal Atkinson slušný majetek. A stejné štěstí měla i další, teď už mrtvá, svědkyně - paní Brayová.

Carter zavedl Kogera do malé, moderní, jasně osvětlené kantýny. Bylo tam asi půl tuctu mužů - dva házeli šipkami na terč, dva hráli s mincemi stolní fotbal. Několik letných pohledů na Rogera naznačovalo, že ho poznali. Carter šel k výčepu a objednal dvě světlá piva.

"Tady je všem Atkinsona líto," řekl. "Chlapi to na sobě nedávají sice znát, ale toho vraha nenávidí. Ale farář Pete? Většina si myslí, že Waite bojuje za spravedlivou věc - jen kdyby se trochu mírnil. Až se dozví, že..."

"Znáš ho dobře?" zeptal se Roger.

"Dost dobře."

"Nechá se často tak strhnout, že až prská pěnu a vypadá jako posedlý?"

"Vím, co máš na mysli," řekl Carter. "Když začne prskat, tak se člověk ptá, jestli ten farář má ještě zdravý rozum. Už jsem ho tak ale dlouho neviděl, poslední dobou se přece jen trochu uklidnil."

"Víš, od kdy se zná s June Akersovou?"

"Nevěděl jsem, že ji zná. Atkinson by to možná věděl, ale..." Carter se napil piva. "Proč se ptáš?"

"To děvče se mi nějak nehodí k vůdci malé skupiny podivínů."

"Divil by ses, jací lidé Peterovi Waiteovi někdy pomáhají," řekl Carter suše. "Lidé, kterým právě někdo při dopravní nehodě zemřel nebo utrpěl těžké zranění. Jsou velmi roztrpčení a pokládají Waiteovu kampaň za docela správnou. Potom ale nějak ochladnou. Buď je odradí svým chováním, nebo to už tak na světě je, že časem všechno přebolí. My lidé jsme přece jen bezcitní tvorové."

"Rozjímání Alfieho Cartera," ušklíbl se Roger. "Až odejdu, snaž se zjistit, jak dlouho se ti dva znají, ano?"

"Má pěkné nohy?"

"Všechno má pěkné."

"Ale, ty nemravo jeden," popíchl ho Carter a dopil pivo. "Dáš si ještě jedno?"

"Ne, díky," odpověděl Roger. "Jdu zjistit, jestli už nepřijeli moji lidé."

Šli spolu nahoru, doprovázeni kradnými pohledy ostatních mužů v kantýně. Jen vyšli na chodbu, zastavilo před budovou auto, ze kterého vystoupili dva detektivové - seržanti z Yardu, Willis a Crew. Willis byl vysoký, hubený s bledou tvář, Crew, fotograf, byl mladší člověk, měřící něco přes pět stop.

Roger jim během několika minut stručně vysvětlil, o co jde.

"Tak hodně štěstí," rozloučil se s nimi Carter. "Ať vás ani nenapadne fotografovat Waiteovy plakáty. Ani jeden si nezaslouží, aby se zachoval pro budoucí generace."

"Pojeďte napřed," řekl Roger mužům z Yardu, když vyšli na ulici. "Sledujte mne a zaparkujte hned za mým autem. Půjdeme pak do domu společně. Chci se ještě na něco zeptat seržanta, co tam má službu."

"Dobře, pane," řekl Willis.

Když přijeli na místo, zdálo se, že je tam ještě větší tma. Osvětlení bylo hodně slabé. Roger vystoupil z auta a pohlédl na tmavé obrysy domů. Ani ve snu by ho nenapadlo, že myslí skoro na to samé, jako Atkinson několik minut před smrtí. Potichu zamířil k seržantovi, který pozoroval dům.

"Vešel někdo dovnitř?" zeptal se.

"Nějaký muž chvíli před tím, než jsem od Davise dostal vaše pokyny. Je ještě uvnitř."

"Děkuji. Kde je Davis?"

"Na zahradě."

Davis byl schovaný mezi stromy a ukázal se, až když přišel Roger. Mladý policista si nepřál nic jiného, než spolupracovat s Rogerem. Nebylo ale moudré příliš ho upřednostňovat.

"Zůstaňte tady," řekl mu Roger. "A dejte nám znamení, kdy byste objevil něco podezřelého."

"Ano, pane."

Roger se vrátil k dvojici z Yardu, která stála u svého auta, ale najednou zaváhal. To, co se dozvěděl na obvodním oddělení, mu pořád nedávalo pokoje.

"Počkejte chvíli," řekl a šel zpátky k telefonní budce na rohu. Zavolal Yard, kde měl zrovna službu inspektor Richard Reed.

"Dicku, myslím, že bychom měli zjistit víc podrobností o tom, jak získala Atkinsonova žena tolik peněz. Údajně krátce před Atkinsonovým přeložením z Ligata vyhrála v sazce. Spoj se s Ligate a zjisti, ve které sazce vyhrála a všechno ostatní kolem."

"Hned to zařídím," slíbil Reed. "Máš něco?"

"Jen mne něco napadlo. Jestli ta výhra v sazce souhlasí, pustím všechno z hlavy. Ale když budou nějaké pochybnosti, rád bych to přešetřil."

"Dejme tomu, že budou. Co pak?"

"Bude třeba se pozeptat ve všech sázkových kancelářích. Ale diskrétně."

"Dobře, Rogere," řekl inspektor Reed. "Když to nebude vědět noční směna v Ligate, spojím se s Jemem Connollym."
"Výborně."

Roger se vrátil k dvěma čekajícím detektivům. Byl tichý večer. Dům zahalovala tma, i přesto, že z chodby pronikalo ven slabé nažloutlé světlo. Roger ani specialistu na zámky nepotřeboval, protože když stiskl kliku, dveře se otevřely. Velká chodba se zdála být prázdná, i když v ní už stáli všichni tři. V podivném tichu šli po schodech nahoru, Roger první. Z některého bytu v přízemí k nim doléhala hudba z rozhlasu, ale žádné dveře se neotevřely.

V polovině cesty do prvního poschodí se Roger zhluboka nadechl.

"Nehoří tady něco?" zeptal se vysoký Willis a nakrčil nos. "A smrdí tady benzín."

"Opravdu, je to benzín," potvrdil Crew a zvedl fotoaparát.

Roger se rozběhl k Waiteovu bytu. Tam byl zápach spáleniny a benzínu ještě silnější, ale kouř nebo plameny vidět nebyly. Roger se opřel ramenem o dveře, aby je vyvrátil, byly ale příliš pevné a nepovolily. Vytáhl tedy z kapsy paklíč a sklonil se ke klíčové dírce. Nutil se pracovat klidně a bez zbytečného chvatu. Dvojice detektivů stála těsně za ním. Cítil, jak paklíč zabral - kdyby sklouzl, musel by to zkoušet znovu a znovu.

Už se nedalo pochybovat, že hoří v bytě.

Zámek cvakl.

"Hotovo," zamumlal Crew.

Roger stiskl kliku a prudce otevřel. Ovanul ho horký vzduch jako z vysoké pece. Před sebou spatřil sálající červený žár. Ve velké pracovně zuřil požár. Kolem se koulel dým a unikal ven široce otevřeným oknem. Je za ním požární žebřík? Zásuvky ve skřini s kartotékou byly vytahány a na zemi ležely rozházené papíry. Místnost v domě paní Kittové vypadala asi podobně, když v ní začalo hořet, tady to ale bylo o mnoho nebezpečnější.

Kouř je dusil, když stáli ve dveřích.

Crew se rozkašlal.

"Rychle, zavolejte hasiče," vyrazil ze sebe Roger a zalapal po vzduchu. "Hledejte... hledejte hasicí přístroje!"

Viděl, jak se ti dva otočili a letěli dolů po schodech. Potom udělal pár kroků blíž k hořící místnosti. Ale plameny mu šlehalý skoro do tváře, takže musel couvnout. Záznamy, které chtěl ofotografovat, stravovaly plameny. Nedalo se pochybovat, že je někdo polil benzínem a zapálil.

Co se dalo dělat holýma rukama? Kdyby byl v bytě hasicí přístroj, dalo by se ještě něco zachránit. Plameny se zatím nerozšířily do jiných místností. Nevěřil, že hasicí přístroj najde, ale chtěl se o to aspoň pokusit.

Pootvřenými dveřmi viděl kuchyň, výlevku, lesklé kohoutky a několik kachlíček. Otevřel dveře víc a překročil práh. V tu chvíli vyskočil zpoza dveří nějaký muž.

Ve zdvižených rukách držel sekeru.

15. DRAHOCENNÉ ZÁZNAMY

Roger zpozoroval útočníka až ve chvíli, kdy už sekera padala v prudkém rozmachu přímo na něj. Proběhla jím hrůza. Zoufale skočil dopředu a viděl, jak vzduch protálo lesklé ostří. Kdyby se opozdil jen o zlomek vteřiny, už by katastrofě neunikl.

Útočník se zapotácel.

Nebyl čas na rozmyšlení, každý pohyb byl čistě reflexivní. Roger postřehl, že sekera byla pro muže příliš těžká a že úderem do prázdná ztratil rovnováhu. Sekera dopadla na zem a jedním koncem ostří se zaryla do podlahy.

Roger se prudce obrátil.

Spatřil malého muže, blýskající se tmavé oči a bledou tvář. Hlavou mu blesklo, že na toho člověka se hodí všechny popisy, které zatím mají - malý, v tmavých šatech a měkkém černém klobouku, s tupým nosem a blýskajícíma se očima. Roger se vrhl na neznámého.

Ten se ale nepokoušel zápasit a rozběhl se ke dveřím. Měl asi dvoumetrový náskok a pohyboval se velmi rychle. Jak přebíhal přes práh, natáhl jednu ruku, zachytil okraj dveří a bouchl jimi Rogera do tváře. Nebyl to prudký náraz, ale stačil k tomu, aby Rogera zdržel a prchající získal další metr náskoku. Když se Roger dostal do úzké předsíně, stál už muž v otevřených dveřích.

Hukot plamenů přehlušoval všechny další zvuky.

V předsíni a na plošině schodiště se válel hustý černý kouř, lehce zabarvený červenými plameny. Muž s tupým nosem

vyběhl z bytu a tentokrát přirazil dveře dřív, než k nim Roger dorazil. Náhlý průvan vytáhl kouř otevřeným oknem a Roger měl na chvíli kolem sebe jasno.

Stiskl kliku a dveře se otevřely. Nový závan vzduchu přinesl víc kouře a plamenů, ale na tom teď nezáleželo. Neviděl utíkajícího muže, slyšel jen dupot jeho nohou na schodech. Roger doběhl na plošinu, chytil se jednou rukou zábradlí a skočil. Dopadl na další plošinu jen dva metry za mužem, který ucítil bezprostřední nebezpečí a otočil se.

Roger se nezastavil.

Vrazili do sebe. Roger byl mnohem těžší, a když padali po schodech, byl nahoře. Nemohl udělat nic, aby zmírnil rychlost pádu. V posledním zlomku vteřiny si uvědomil, že ten druhý musí neodvratně narazit zátylkem na plošinu. Ozval se tupý úder.

Roger cítil, jak muž ochabl. Odtáhl se, ale druhý se nehýbal. Ležel tam s tváří obrácenou ke stěně, se zavřenýma očima a s nohama na dolním schodě. Roger omámeně vstal. Podíval se dolů na malého muže a viděl, jak mu z rány na hlavě teče krev. V očích ho štěpál dým a jen tak tak lapal po dechu. Co má dělat?

Doktora...

Najednou zaslechl volání: "Nic se vám nestalo?" Kdo to byl? Ozvaly se lehké kroky a opět naléhavě položená otázka: "Nic se vám nestalo?"

Byl to Davis.

"Pošlete - pro policejního doktora," vyslovil velmi pomalu a důrazně. "A pro sanitku, rychle."

"A vy jste v pořádku?"

"Ano. Pospěšte si."

"Ano, pane."

V Davisových očích a na bledé tváři tancovala červená zář, protože dveře do Waiteova bytu byly otevřené. Roger se podíval nahoru. Z otvoru dveří šlehaly rudé plameny a pak najednou vyrazil zevnitř černý kouř, jakoby ho vyhnal vítr. Roger se hnál nahoru po schodech. Držel se přitom pevně zábradlí, protože jeho krok ještě nebyl docela jistý. Věděl ale, že je to ztráta času.

Všechny záznamy už jsou určitě zničené.

V polovině schodiště se Roger zastavil, zamumlal si pro sebe slovo "hlupák" a vrátil se k nehybně ležícímu muži.

Vzpomněl si na ten tupý náraz jeho hlavy o schod a naplnil ho nepříjemný pocit. Ze zranění na hlavě se stále řinula krev a vytvářela stále větší kalužinu. Rozhodl se, že se alespoň pokusí zastavit krvácení.

Když se sklonil, zpozoroval vedle mužova kabátu trochu bílého prášku, který se mu zřejmě vysypal z kapsy. Byl velmi jemný a připomínal moučkový cukr. Roger v tu chvíli málem na zraněného zapomněl. Přišlo to tak nečekaně, že neměl ani čas pořádně se nad tím zamyslet. Ten objev mohl změnit jeho pohled na celý případ. Rozvážně se dotkl navlhčeným prstem prášku a potom si ho dal na jazyk.

"Je to ono," řekl hlasitě. "Je to sních."

Raněný muž měl v kapsách několik balíčků opia. A Charles Jackson vypracoval kdysi pro vládní komisi zprávu o nebezpečnosti drog.

Willis a Crew přiběhli s hasicími přístroji a zanedlouho dojeli i hasiči. Zatím nebylo ani pomyšlení na to, aby někdo vnikl do Waiteovy pracovny a Roger by požárníkům jen překážel. Sešel proto po schodech na nejbližší plošinu.

Přišel doktor a hned po něm přijela sanitka. Vrátil se také Davis.

"Zavolal jsem vysílačkou z vašeho auta, pane. Doufám, že to bylo správné."

"Hromsky správné," přikývl Roger.

Nabídl Davisovi cigaretu a díval se, jak se lékař a sanitáři sklánějí nad nehybnou postavou.

"Doufám, že jsem ho nezabil," řekl.

"Lepší, než kdyby zabil on vás," namítl Davis a pozorně si ležícího muže prohlédl. "Toho chlapa jsem už několikrát viděl. Myslím, že to byl jeden z těch, co pomáhali panu Waiteovi s kampaní."

"Právě z toho mám strach."

"To ztratil rozum či co?" zeptal se Davis a pak pokračoval věcným, pro něj typickým tónem. "Rád bych věděl, co může člověka tak pobláznit."

"Já vím co," řekl Roger, ale dál nic nevysvětloval.

Ten, kdo bere opium, je schopný všeho. Může se například chovat tak, jako Waite.

"Kdo ví, co bylo v těch zásuvkách ve Waiteově pracovně."

Roger vykročil po schodech nahoru, ale ještě dříve, než došel na plošinu před Waiteův byt, si uvědomil, že nemá naději dostat se dovnitř. Nahoře na schodišti byli tři hasiči s hadicemi a stříkali do místnosti vodu. Další požárníci byli venku na zahradě. Jejich velitel, starší prošeďavý muž, se nespokojeně rozhlížel.

"Nemáme tady dost místa," stěžoval si.

"Zachraňte z té velké místnosti všechno, co se dá," naléhal Roger. "Nebudeme vám překážet, ale zachraňte všechno."

"Budeme rádi, když zabráníme, aby se oheň nešířil dál. Z toho pokoje nezůstane nic," prohlásil velitel.

V deset hodin vystoupil Roger z auta před budovou obvodního ředitelství a šel dovnitř. Ulicemi se hnál studený vítr. Dnes večer bylo chladněji než v posledních týdnech a tma byla jako v pytli.

Podíval se na velké hodiny na stěně policejní stanice.

V Granadě se Waite s dívkou ještě pořád dívali na film. Netušili nic? Nemělo význam o tom přemýšlet.

Jak nahlásil Davis, dojeli přímo na parkoviště před kinem a potom hned vešli dovnitř, kde si koupili lístky. Nic tedy

nenasvědčovalo tomu, že by někomu předali nějakou zprávu. Ale proč šel ten malý muž do Waiteova bytu zničit záznamy? Proč zrovna hned po Rogerově návštěvě?

Náhoda? Zase?

Když Waite a June Akersová vešli do kina, vrátil se Davis na policejní stanici. Cestou se na chvíli zastavil u Betty Atkinsonové. Jistě, v Granadě byly telefony a Waite nebo June Akersová mohli malému muži zavolat.

Roger poslal Davise zpátky do kina, aby u vrátného nebo pokladní vyzvěděl, jestli Waite a June Akersová šli rovnou do hlediště, anebo jestli někdo z nich z Grenady telefonoval. Davis měl počkat až film skončí a jeden muž je měl sledovat. Je možné, že půjdou zpátky k Waiteovi, nebo Waite doprovodí děvče domů.

Další detektiv měl stát u telefonní budky a hned po skončení představení zavolat na policejní obvod. Roger se chtěl včas vrátit do zničeného bytu, aby viděl, jak bude Waite reagovat.

Inspektor Carter seděl ve své malé, zakouřené kanceláři. Červenolící, s rozvázanou kravatou a věcný jako vždy.

"Nejdřív se musíš umýt a okartáčovat šaty, vypadáš jako kominík," přivítal Rogera. "Ale něco pro tebe mám. Uvidíš, že i na obvodě dokáže rychle pracovat, když je to třeba. Ta June Akersová - asi nevíš, že je příbuzná s další osobou, zapletenou do toho případu?"

"Je to neteř soudkyně Kittové, jestli myslíš tohle."

Carter nasadil zklamanou tvář.

"Ale, hrome," řekl. "Nejhorší na tobě je to, že jsi někdy skoro tak dobrý, jak se o tobě říká. Přesně tak, je to neteř paní Kittové. Proto ti o ní můžu něco povědět. Jeden z našich chlapců sloužil před lety v Ligate, June Akersovou znal a minulý týden ji viděl s farářem na Totting High Street. Můj člověk o tom mluvil v kantýně. Já jsem to neslyšel, protože nikdy neposlouchám klepy, ale pár mých chlapů to zaslechlo. A teď za druhé - dostali jsme kupu materiálu z Ligate. Spisy o tom případu Rawleyové, fotografie a všechno ostatní. Chceš si to teď prohlédnout?"

"Ano."

"A umýt se a...?"

"Čistota musí počkat," řekl Roger a vytáhl balíček s bílým práškem.

Zmocnilo se ho takové vzrušení, jaké v tomto případě ještě nezažil. Tohle otvíralo nové, skoro děsivé možnosti.

"Tak ochutnejte," vyzval inspektora. Carter svrátil čelo:

"Co je to?"

"Snih."

"Proboha! Všechno?"

"Vypadá to, že ano," odpověděl Roger.

"To jsi našel ve Waiteově bytě?"

"Našel jsem to u chlapa, který se pokoušel z Waiteova bytu uprchnout," vysvětloval Roger. "Mohl bys to poslat zvláštním poslem do Yardu? Ať to tam co nejdříve prozkoumají."

"Jasně, hned to zařídím," skoro zašeptal Carter.

Roger mu podal balíček, pak si sedl k prázdnému psacímu stolu a vytáhl spisy o Rawleyové. Obsahovaly fotografie, policejní nákresy a diagramy z místa nehody, lékařské posudky, novinové výstřižky a nejvyšší kupu tvořily důkladné záznamy o všem, co se řeklo u soudu. Byly tam výpovědi všech svědků, dokonce i doslovné znění ostrého prohlášení paní Kittové o tom, že ten případ vůbec neměl přijít před soud a že nechápe, jak může policie tak plynout státními penězi.

Bylo tam i několik fotografií nešťastné ženy - jedna, jak ležela na zemi hned po nehodě, nad ní předeek Jaguára a muž, který z něj vystupoval. Zbytek snímku zaplňovali chodci, spěchající na místo neštěstí. Byly tam také dvě podobizny Mary Rawleyové. Vypadala přesně tak, jak ji popisovali - hezká, s klidnou a příjemnou tváří, skoro jako matka Petera Waitea.

Na velké fotografii byl řidič Jaguára, zavalitý muž s tlustými tvářemi a široce položenými očima - pravděpodobně obchodník středního věku a velmi zámožný. Jeho výpověď byla jasná a jednoznačná. I z ostatních svědeckých výpovědí vyplývalo, že soud rozhodl docela správně, když obžalobu zamítl.

"Jak pokračuješ?" zeptal se Carter, když se vrátil do kanceláře.

"Jde to," zavrčel Roger mrzutě. "Paní Brayová, svědek obhajoby. Atkinson, svědek obhajoby - Jackson ho předvolal a on musel jít svědčit. Jackson, obhájce. A soudkyně Kittová schválila rozhodnutí. Vypadá to jasně. Alfe, spoj mne s Yarem. Musejí najít Benjamina Cunliffa, řidiče toho Jaguára." Poklepal přitom na fotografii. "Všichni, co měli něco společného s obhajobou toho motoristy, byli nějakým způsobem napadeni. Je možné, že teď přijde na řadu Cunliff. Jen co to tady skončím, zajedu za ním sám. Je potřeba ho chránit. A navíc se musíme dokonale postarat o bezpečnost Charlese Jacksona."

Carter už zvedal sluchátko.

"Co si o tom všem myslíš, Rogere? Domníváš se, že Waiteův výbor bdělosti rozhodl..." Zarazil se a zamumlal: "Ale, proboha, to ne."

Pak řekl do telefonu:

"Dejte mi Dicka Reeda."

Znovu se obrátil k Rogerovi a zeptal se:

"Myslíš, že Waite je opravdu šílený? A že je narkoman?"

"Někdo šílený je," řekl Roger. "A někdo je i zoufalý a chtěl nám zabránit, abychom ten byt prohledali. Mohlo to být kvůli opiu, ale stejně tak to mohlo být pro ty záznamy o kampani. Ještě dobře, že jsem si opsal jména a adresy všech členů výboru bdělosti. A poznačil jsem si také adresu Rawleye, manžela té ženy, co zahynula. Další věc, Alfe. Jejich první prací byla paní Brayová, kterou zabili asi před třemi měsíci, když přecházela přes silnici. Hlídala dítě u nějaké

rodiny, u Marsdenových. Stačila ještě odhodit malou na chodník, ale... no, prošetří, jestli ti Marsdenovi nejsou nějak ve spojení s Waiteem."

"Ano, zařídím to - haló, Dicku! Tady je Alf. Mám pro tebe práci od Rogera Westa."

Rozhovořil se ze široka, jakoby zapomněl, že tam Roger je, když vtom někdo zaklepal na dveře a vešel uniformovaný policista.

"Pane Weste, právě nám hlásili, že představení v Granadě skončilo. Lidé už vycházejí ven."

"Dobře," řekl Roger. "Děkuji."

V rychlosti něco vysvětlil Carterovi, který mu zakýval na rozloučenou, a spěchal dolů po schodech. Auto zaparkoval ve správném směru, a tak nemusel obracet. Zapomněl na celou zamotanou situaci a myslel jen na to, jak zapůsobí požár na Waitea a na June Akersovou.

Nedaleko tmavých polí se nahromadila auta, naproti ohořelému domu se shlukl nevyhnutelný dav diváků. Ze silnice ale nebylo nic vidět. Hasiči stáčeli hadice, jeden požární vůz už odjel. Službu konající seržant ohlásil Rogerovi, že několik požárníků je ještě uvnitř, požár se prý podařilo omezit na byt pana Waitea, ale velká místnost vyhořela úplně - v jednom rohu se dokonce provalila střeška, ani podlaha už není bezpečná.

"Naděje, že odtamtud něco vynesou, je hodně malá."

"Škoda," povzdechl si Roger.

Vzápětí zaslechl drnění motorky a podíval se na silnici. Jak očekával, byl to Davis. Ten se obvykle objevil vždycky, když bylo třeba. Zastavil u Rogera a tlumeně řekl:

"Šli přímo do hlediště, to je úplně jisté."

"Zeptal jste se, jestli během přestávky neopustili sál nebo jestli jeden z nich neodešel například na toaletu či..."

"Bezpečně jsem zjistil, že po jejich příchodu byl telefon použit jen dvakrát. Jednou volala uvaděčka a podruhé někdo, kdo přišel z venku," řekl Davis. "Pokladní i vrátný mají telefon na očích a oba jsou si tím docela jistí. Pokladní odchází v devět večer a my víme, že ten chlap vnikl do bytu před desátou hodinou, takže dva lidé mohou odpřisáhnout, že Waite a to děvče nikomu netelefonovali."

"Ano, to je nezvratný důkaz," přikývl Roger. "Děkuji."

Dvě nebo tři auta pomalu projela ulicí, řidiči a chodci se zvědavě dívali na zčernalý dům. Další vůz se vynořil za nárožím a zastavil. Roger i na dálku viděl, že za volantem sedí žena. Policista jí něco říkal.

Roger rychle zamířil k autu. Byl to hillman June Akersové.

Zaslechl Waiteův hlas. Farář i děvče vystoupili z auta. V plném světle pouliční lampy upírali oči vzhůru na dům, dívka s rukou na Waiteově rameni, Waite s výrazem ohromení a hrůzy.

Roger viděl, že reverenda ten pohled opravdu překvapil. Pak Waite zděšeně vykřikl:

"Moje záznamy, moje cenné záznamy!" a rozběhl se k domu.

"Petere!" volala za ním June Akersová a pospíchala za ním. "Petere, vrať se!"

Roger chvíli počkal a potom vykročil za nimi.

16. ZOUFALSTVÍ?

Reverend Peter Waite stál na plošině schodiště před svým bytem a tupě zíral na tu pohromu uvnitř. Voda nadělala skoro stejnou spoušť jako oheň. Celá plošina, malá předsíň i vchod do pracovny byly plné shořelého papíru, spáleného dřeva a vody - přesněji řečeno černého, vlhkého bahna. Velké otisky bot vedly i do kuchyně, ale tam se Waite nedíval, zajímal ho jen velký pokoj.

Vedle něj stála June Akersová s rukou na jeho rameni.

Jeden požárník nespouštěl z Waitea oči. Zřejmě byl připravený zasáhnout, kdyby se pokoušel vniknout do bytu.

Zdálo se, že Waite ztratil všechnu krev. Tvář měl šedivou jako těsto a na čele se mu leskly kapky potu. V očích se mu zračila hrůza a ústa měl otevřená ohromením.

Ode dveří bylo vidět, co zůstalo z kartotékové skříně. Žár ji zčásti roztavil a zdeformoval. Všechny zásuvky byly otevřené a obsahovaly už jen zuhelnatělý papír - pravděpodobně se nezachoval ani jeden rozluštělný záznam. Na jedné straně se skříň propadala do podlahy a podlahové desky s příčnými trámy pronikly stropem do místnosti o poschodí níž.

"Všechno je pryč," prohlásil Waite přidušeným, chraptivým hlasem. "Všechno!"

"Petere..." začalo děvče.

"Desetiletá práce," pokračoval, jakoby ji ani neslyšel. "Celých deset let - a všechno je pryč, dokonce i záznamy těch, co se snažili pomáhat. Všechno."

Pohledem se zastavil na stěně s plakáty. Byly většinou zuhelnatělé a nečitelné. Všechny se odlepily a zkroutily jako staré tapety. Některé z těch horních jen ohořely a barvy si uchovaly jasnost.

"Desetiletá práce," opakoval zlomeným hlasem a ramena mu poklesla. "Myslím, že Bůh je proti mně."

Waite se snažil ovládnout. June Akersová se obrátila a stiskla mu ruku, jakoby doufala, že mu ten dotek pomůže. Vtom uviděla Rogera. Do té doby o něm nevěděla. Neřekla nic, ale ani se nepokoušela odvrátit pohled. V jejím výrazu bylo cosi vzdorného.

Roger mluvil s požárníkem.

"Velmi nutně potřebuji zbytky kartotékové skříně. Mohu ji dostat?"

"Myslím, že ano, jestli je to opravdu tak naléhavé."

"Je to mimořádně důležité. I psací stroj."

"Ten máme," řekl požárník. "Odnесли jsme ho dolů s několika věcmi, které jsme zachránili z ostatních místností. Když se vezme, jak požár už zuřil, když jsme přijeli, neodvedli jsme zase tak špatnou práci."

"Naopak," rychle přisvědčil Roger. "Počínali jste si znamenitě."

A byla to pravda. Požárníci kývl na další pomocníky a Roger ustoupil stranou, když opatrně vešli do místnosti, aby skříň odnesli.

Podíval se na June Akersovou.

"Nevíte, jestli má pan Waite v sousedství nějaké známé, u kterých by mohl přespat, slečno Akersová?"

"Může jít ke mně domů," odpověděla dívka. "Mám tam místa dost."

"To by si lidé asi špatně vysvětlovali..."

"Nestarám se o to, co si lidé myslí," řekla lhostejně, ale s nádechem tiché zlosti.

"Možná na tom ale záleží panu Waiteovi," řekl suše Roger.

"Tak je nejvyšší čas, aby myslel víc na sebe a míň na druhé," odvětila June Akersová příkře. "Obětoval se už dost. On..."

"Proč ho nezavezete ke své tetě do Ligata?" navrhl Roger. "Je tam váš strýc se svou sestrou a místa mají na rozdávání. Tak se pan Waite vyhne nepříjemným pomluvám a vy ho i tak budete mít na očích."

Bylo vidět, jak ji překvapilo, že West ví o tom, že je neteří paní Kittové. Waite si jich vůbec nevšímal, jen se pořád ohromeně díval na ten obraz zkázy. Ale teď se se zatnutými pěstmi a horečnatým leskem v očích odvrátil.

"Pošlu s vámi jednoho muže," slíbil Roger děvčeti.

"Děkuji, poradím si sama," odpověděla chladně.

"O tom nepochybuji. Ale i tak bych byl rád, kdyby s vámi někdo jel. A jen co se uvolním, přijedu za vámi sám. Chtěl bych si s vámi popovídat."

Usmál se, protože očekával protesty, ale June se mlčky otočila k Waiteovi a natáhla ruku. Drželi se za ruce a sestupovali dolů po schodech.

Roger vešel do bytu. Požárníci už odtáhli skříň s kartotékou na bezpečnější místo podlahy. Za chvíli ji už měli v sousední místnosti, kterou požár skoro ani nepoškodil, i když ve zdi zela velká díra.

Roger pospíchal dolů a přikázal Willisovi nasednout do auta s June Akersovou a s Waiteem. Crew je měl sledovat. Po návratu do ložnice si s velitelem požárníků a jeho dvěma muži prohlížel skříň, když najednou zaslechl na schodech těžké kroky. Otočil se - do bytu vcházel Carter. Inspektor měl na sobě hnědý dvouřadový oblek a brada se mu třásla. Požárníci vyndali ze skříně zuhelnatělé zbytky a ukládali je do lepenkových krabic. Vypadalo to ale, že se z toho už nepodaří nic zachránit, plamenům určitě neodolal ani jediný kartoteční lístek.

"Odvedli slušnou práci, co?" poznamenal Carter.

To, že přišel, svědčilo o nějaké nečekané události.

"Opravdu dobrý výkon. Co tě sem, přivádí?"

"Něco hromsky zajímavého, Rogere. Myslel jsem si, že bude nejlepší, když přijedu sám. Jde o Cunliffa, řidiče toho Jaguára. Jeho žena je narkomanka."

Roger nic neřekl. Jen tam stál a v duchu znovu probíral všechno, co ten večer objevili. Droga v kapse malého muže, droga zřejmě ve Waiteově bytě a teď tohle.

"Jak dlouho už bere drogy?" zeptal se konečně.

"Rok, možná i déle," odpověděl Carter. "Manžel si s ní prožil peklo. Tak co na to řekneš?"

"Jakou drogu?" zeptal se Roger zamyšleně.

"Heroin."

"A ví se, kde ho získává?"

"Ne. Dvakrát už byla na léčení a teď je na třetím."

"Znáš ještě nějaké podrobnosti?"

"Ne." "Kde je Cunliff?"

"Ve svém bytě na Rebut's Park. Byt jsem dal hlídat, ale ještě jsem se nepokoušel s Cunliffem spojit. Mluvil jsem s Myckym Smithem ze St. John's Woodu. Zná ten případ dobře. Cunliffova žena se prý začala před několika lety stýkat s hodně divnou společností a pravděpodobně dostávala drogu od těch lidí. Ale to se nepodařilo nikdy přesně zjistit. Pokaždé tvrdí, že drogy jí dali poprvé nějakí cizinci. Obvyklá historie - zpočátku jedna nebo dvě injekce, příjemné sny a potom... Kromě toho jí to stálo pěkné peníze. Přesněji řečeno Cunliffa."

"Tak v tom případě Rawleyová prošel každý svědek obhajoby nějakým peklem," řekl Roger důrazně. "Díky, Alfe. Máte nějakou zprávu z nemocnice o tom muži s rozbitou hlavou?"

"Jeho stav se nezměnil. Pořád je v bezvědomí."

Roger si zapálil cigaretu. Hlavou mu vířila jedna myšlenka za druhou.

Všichni svědci obhajoby nějak utrpěli. To nemohlo být nic jiného než určitý záměr!

"Dozvěděli jste se něco o Rawleyovi?" zeptal se.

"Zatím nic. Nedlouho po manželčině smrti se z Ligate odstěhoval. Víc nevíme. Požádal jsem Yard, aby po něm pátral... Ale on by přece ne..."

"Co můžeme vědět?" odpověděl Roger drsně a pak se zadíval na požárníky.

Ze skříně už vyndali prakticky všechny zuhelnatělé papíry. Při doteku se většinou rozsypal na prach a Roger nedoufal, že jim nějak pomůže. No, alespoň se o to pokusili. Přistoupil blíž ke skříni a viděl, jak si jeden z požárníků zvědavě prohlíží zadní část horní zásuvky. Zřejmě mu něco nešlo do hlavy.

"Tady se něco roztavilo," ozval se muž. "Kov, nejspíš olovo. V této zásuvce určitě neukládali jen papíry."

Štouchal kolem šroubovákem.

"Je tady také nějaký prášek."

"Prášek?" vyrazil ze sebe Carter.

"Jak říkám."

"Tak ukažte," řekl Roger a nehtem seškrabal prášek ze šroubováku. Přičichl k němu, ale cítil jen silný zápach spáleniny.

"Není to ten samý, ale je potřeba ho prozkoumat," prohlásil. Alfe, zatelefonoj mi výsledek do domu paní Kittové. Jedu teď do Ligata. Jestli to bude to, co myslím..."

"Tak vím, koho za to posadíme do chládku," dopověděl Carter.

Roger jel sám temnými ulicemi londýnských předměstí. Ve výkladních skříních byla skoro všude tma a světlo pouličních lamp sotva proráželo temnotou. Jel většinou po hlavních silnicích za slabého nočního provozu. Jen chvílemi projel kolem autobusu. Občas zapnul rádio, protože očekával zprávy z Yardu nebo z auta, které sledovalo Waitea a June Akersovou. Už třikrát navázal spojení -všechno bylo v pořádku. Waite stál chvíli před bytem June Akersové v Claphame, než si dívka přinesla tašku s osobními potřebami. To byla jediná zastávka, a už byli v Ligatu a blížili se k domu paní Kittové.

O zraněném žháři už žádnou zprávu nedostal.

Vjížděl zrovna do ligatského obvodu, když v rádiu zapraskalo a uslyšel známý hlas.

"Voláme vrchního inspektora Westa, voláme hlavního inspektora Westa." Znělo to jako refrén. "Slyšíte mne?"

"Tady je West. Poslouchám."

"Mám pro vás zprávu od pana Evanse z laboratoře. První prášek, který jste poslal, je stoprocentně opium, druhý se skládá z osmdesáti pěti procent z heroinu a z patnácti procent z francouzské křídly. Konec hlášení. Rozuměl jste?"

"Ano, děkuji."

Roger vypnul radio.

Zdalo se, že to všechno dělali šilenci. Heroin a opium přiváděly lidi na okraj šílenství a z touhy po omamných látkách se mohli zbláznit úplně.

Sešlápl pedál plynu.

Ligate znal dobře, dojel na Broadway a pak zahrnul k vřesovišti. Nebylo to zvláštní, že paní Kittová i Waite žili v domech blízko otevřené krajiny? Přinejmenším to mohl pokládat za náhodu.

Byla to ale opravdu náhoda?

Odbočil do ulice, která vedla k domu paní Kittové. Uviděl nároží, od kterého přišel tehdy večer pozorný strážník Pye a zahlédl zaparkované Iso. Dům nebyl tak tmavý jako obvykle, protože v několika oknech se svítilo.

Zahrnul za roh.

Spatřil tři věci.

Za prvé: před domem paní Kittové stálo hned u brány nějaké auto se zapnutými parkovacími světly.

Za druhé: po cestičce od domu se hnál slepě Peter Waite.

Za třetí: na druhé straně ulice se do jízdní dráhy rozběhl policista.

Vtom zařval motor a auto vyrazilo dopředu.

17. TĚSNĚ VEDLE

Waite nebyl od Rogera ani deset yardů, druhý vůz, Morris, byl o dalších deset yardů dál. Řev motoru zněl jako hukot letadla při střemhlavém letu. Když ho Waite zaslechl, prudce se zastavil a na zlomek vteřiny zůstal na chodníku se vztyčenými pažemi bez hnutí. Vypadalo to, že vražedné auto vítá.

Policista skočil na vůz, jakoby věřil, že se mu podaří auto odstrčit. Dosáhl na dveře, uchopil klikku a pevně se jí držel. A Waite tam jen stál a čekal v tom zlomku času, kdy život a smrt skoro splývají.

Roger stiskl klakson a zapnul dálková světla.

Klakson se rozeřval a přehlušil rachot motoru. Reflektory svítily řidiči rovnou do tváře. Roger viděl, jak auto policistu vleče, viděl, jak se přední kola stočila k chodníku a k čekajícímu muži. Kola byla už jen dva yardy od Waitea. Vtom řidič strhl volant a auto změnilo směr. Jedno kolo vyjelo na obrubník, poskočilo na něm a opět sklouzlo do jízdní dráhy. Vůz nabral rychlost a odhodil Waitea stranou. Policista běžel vedle auta a zoufale se snažil otevřít dveře a dostat se k řidiči. Roger dupl na brzdy. Druhý vůz mířil chvíli rovnou na něj, potom se skoro v pravém úhlu stočil. Policistu nebylo vidět. Roger otočil volant a přidal plyn, protože chtěl do druhého auta narazit z boku. Ale řidič opět strhl volant. Roger uslyšel ostrý praskot, když nárazník jeho auta bušil druhému do blatníku. Pak Morris vyrazil vpřed. Roger koutkem oka zahlédl, jak se policista zapotácel na cestě, a pak už viděl jen mizející červená světla. Zastavil na okraji vřesoviště a zapnul rádio.

"Volám všechna vozidla, volám všechna vozidla. Vrchní inspektor West volá z ligatského vřesoviště. Všechny vozy stáhnout do Ligata. Zastavte tmavomodrý nebo černý automobil značky Morris s poškozeným pravým blatníkem. Prosím, odevzdejte zprávu dál. Konec."

"Zprávu jsme dostali," ozval se mužský hlas. "Odevzdáváme dál: všechna vozidla stáhnout do Ligata..."

Roger vypnul vysílačku a vystoupil z auta. Policista nebyl zraněný, už se vzpamatoval a šel rychle k Waiteovi. Farář ležel schoulený na chodníku před domem paní Kittové. Roger viděl jen jeho nohy, záda a zátylek, ruce měl složené pod sebou.

Policista si klekl na jedno koleno a sáhl po Waiteově ruce. Trochu ji pozdvihl a nahmatal na ní tep.

"Co je s ním?" zeptal se Roger klidně.

"Zdá se, že to není nic vážného. Asi jen omdlel. Myslím, že narazil do zdi."

"Nejspíš ano."

Roger poznal policejního seržanta Pyea. Ten případ alespoň vynesl na světlo několik znamenitých řadových policistů.

"Myslíte, že bude potřebovat doktora?"

"Pochybují, pane."

"Dobře."

V dále Roger zaslechl hukot motorů a v duchu se ptal, jestli se hlídkovým vozům podaří chytit prchající morris a nebo jestli jeho řidič bude dost šikovný, aby unikl z obklíčení.

Pak uslyšel zvuky docela blízko. Nejdříve se otevřely dveře a do tmy zazářil proud světla. Vzápětí byly slyšet ženské kroky. Přemýšlel, co se stalo s Willisem a Crewem, ale Pyea se na to nezeptal. Šel k bráně a viděl běžící June Akersovou - tmavou siluetu na pozadí jasného světla.

"Je Peter zraněný?" vykřikla pronikavým hlasem.

"Myslím, že omdlel."

"Zaslechla jsem náraz," začala, potom proklouzla kolem Rogera k nehybnému tělu. Klekla si jako Pye a ohmatala Waiteovi tep. Pye ho předtím obrátil na bok, takže mu světlo pouliční lampy ozařovalo jeho bledou, odřenou tvář a mírně krvácející ránu na čele. Dívka neztratila hlavu a působila na Rogera dojmem zdatného a schopného člověka, když pozdvihla oči a zeptala se Pyea:

"Pomůžete mi ho odnést do domu?"

"Však já ho unesu, slečno," odpověděl Pye povzbudivě a zdvihl Waitea jako dítě.

June šla za ním a Roger kráčet vedle ní a zkoumal nehybné rysy její tváře a vzdorovitě zdviženou bradu.

"Proč vyšel z domu?" zeptal se.

"Někdo mu telefonoval."

"Víte kdo?"

"Ne, neřekl mi to. Jen položil sluchátko a na vysvětlenou řekl, že se musí s někým setkat. To auto určitě čekalo na něj."

"Ano, aby ho zabilo."

"To je strašné," vzdychla June. "A Peter..."

Nedopověděla.

"...se chtěl ztratit že?" zeptal se Roger suše.

Neodpověděla, ale zrychlila krok a vedla je do velké místnosti naproti pracovně, kde přepadli paní Kittovou. June rozsvítila. Pye odnesl Waitea ke staromódní pohovce. Celý pokoj vypadal, jakoby ho zařídili před šedesáti lety a od té doby v něm nic nezměnili. Waite se už pohnul.

"Mám mu dát kapku brandy, pane, nebo..."

Pye sáhl do zadní kapsy.

"Bude lepší, když se probere sám," radil Roger. "Nepřijeli s ním a se slečnou June Akersovou dva muži ze Scotland Yardu?"

"Ano," odpověděl Pye, "ale volal je někdo z Yardu a vrátili se. Dva další muži z obvodu jsou na cestě. Říkal jsem si, že tady na to zatím dohlédnu."

"Ten úkol jste zvládli skvěle jen co je pravda. Cítíte se dobře?"

"Ano, pane, děkuji."

"Neporanil jste se?"

"Jen jsem si trochu odřel klouby na prstech a koleno."

"Dejte si na to náplast, jestli to je třeba, a zůstaňte u domovních dveří. Postarejte se, aby mne chvíli nikdo nevyrušoval."

"Jistě, pane."

Pye odešel a zavřel za sebou dveře. June Akersová stála u pohovky a chvíli se dívala na Waitea. Pak si přitiskla ruku na čelo a podívala se na Rogera. Jasně oči měla zamžené, jakoby ji po těch nočních hrůzách prudce rozbolela hlava.

"Co se stalo, když jste sem přijeli?" zeptal se jí najednou Roger.

"No - vlastně nic," odpověděla nějak unaveně. "Peter byl hrozně rozčilený. Už delší dobu žije ve velkém nervovém vypětí, a já vím, že často nemá ani co jíst - příliš mnoho ze svého platu dává na chudé a ještě víc na svou kampaň. Myslím, že si vůbec nedokážete představit, jaká to pro něj byla rána, když viděl, že je všechno zničené. Všechno!" Řekla to slovo podobným tónem jako Waite, když se díval na zkázu ve své pracovně.

"Co si představujete přesně pod tím všechno?" zeptal se Roger.

"Nedávejte mi, prosím vás, nesmyslné otázky," řekla. "Prostě všechno, za co deset let bojoval..."

"Kampaň proti dopravním nehodám?"

"Přirozeně. Co jiného?"

"Právě na to se ptám," odpověděl Roger stroze. "Před několika hodinami mi řekl, že se už chtěl celé kampaně vzdát. Uvědomil si, že většina jeho pomocníků dávno ztratila prvotní nadšení. Tak proč by ho měla tak bolet ztráta několika adres lidí, co se už o kampaň nezajímají?"

"Nikdy by se nevzdal," řekla June pomalu. "Kromě toho ten otřes..."

"Myslíte, že to byl jen otřes?" zeptal se Roger naléhavě. "Co ještě bylo v té skříni?"

Neodpověděla, ale zhluboka povzddechla. Ta otázka ji očividně zmátla i vyděsila. Podívala se dolů na Waitea, který pohnul víčky a trochu pozdvihl ruku.

"Tak co v ní bylo?" zazněl tvrdě Rogerův hlas.

Ani tentokrát neodpověděla, dokonce se na něj ani nepodívala. Roger ale vycítil, že odpověď zná. Stála tam vysoká a štíhlá, se zářícíma očima a s výrazem hrdosti a mravní čistoty. Těžko by se dalo věřit, že je to jen přetvářka.

"Co..." začal.

"Teď ho nesmíte trápit..." protestovala dívka.

"Musí mi vysvětlit hodně věcí," prohlásil Roger drsně. "Waite, poslouchejte!"

Farář Pete otevřel oči a polekaně se na Rogera podíval. "Waite, co bylo v té skřini?"

"Proč jste mne nenechali umřít?" zašeptal Waite.

"Co bylo v té skřini?"

Waiteovy oči se rozšířily. Pevně sevřel rty, jakoby cítil nějakou novou hrozbu. Dívka chytila Rogera za rameno.

"Nesmíte ho tak trápit! Vy..."

"Jestli se do toho budete míchat, budu vás muset dát zatknout," řekl Roger chladně. "Buďte, prosím, zticha. Waite, co bylo v té skřini s kartotékou?"

Dlouhou chvíli bylo ticho. Konečně Waite promluvil.

"Všechno. Naděje i víra - všechno. Všichni, co mi chtěli pomáhat. Už ani nevím, kam jim mám napsat. Ztratil jsem všechno."

"Co bylo v té skřini?"

"Všechno," opakoval muž a znělo to jako povzdech.

"Nedělejte, že jste se ještě nevzpamatoval a odpovězte! V té skřini jsme našli nějaký prášek - co to bylo?"

"Prášek?" opakoval Waite.

Pohled se mu uklidnil a zdálo se, že se snaží otázku pochopit a odpovědět na ni.

"Prášek?"

Oči se mu rozšířily a v jejich výrazu bylo něco, co se dalo stěží rozluštit.

"Prášek," řekl ještě jednou změněným tónem. "Ach, ano, křída. Obvyčejná krejčovská křída, aby byly dlaždičky hladké, když si chtěli přátelé zatancovat."

June bez dechu vykřikla:

"On o tom neví!"

Roger se pomalu napřímil.

"Vy to ale víte," řekl.

"Nevím, co říct," prohlásila neteř soudkyně Kittové. "O ničem nevím."

Nepromluvila už ani slovo.

"Dobře," řekl West, když přišli další muži z policejní stanice. "Vezmeme slečnu Akersovou do Yardu, tam se snad umoudří a bude mluvit. A nejlepší bude, když vezmeme i Waitea. Možná to není takový hlupák, jak se nám snaží namluvit."

Roger byl se třemi místními policejními úředníky v pokoji, ve kterém napadli paní Kittovou. Chtěl se co nejdříve vrátit do Yardu, kde měl k dispozici spoustu specialistů. Na obvodních policejních stanicích se dalo pracovat jen s určitým omezením, a když šlo o dva tak vzdálené obvody, jako byly Ligate a Tooting, bylo skoro nemožné udržet mezi nimi náležité spojení.

Chtěl, aby každého člena Waiteova původního výboru bdělosti policisté hlídali. Zajímalo ho, co kdo z nich dělal dnes večer. Byl zvědavý na to, co je nového s malým mužem, kterého srazil na schodišti u Waiteova bytu. Chtěl vědět, jestli už může vyslechnout paní Kittovou a jestli její manžel ještě zná nějaké další skutečnosti, které by pomohly v pátrání.

Doktor Kitt byl v nemocnici se svou sestrou, která ho přijela navštívit, to bylo špatné znamení. Ale hlavně chtěl navštívit Benjaminu Cunliffa, promluvit si s ním o jeho ženě a přešetřit si v St. John's Wood, odkud získávala heroin. A chtěl také znovu zajít za Jacksonem, který se do případu teď zapletl dvojnásobně - svou obhajobou v případě Mary Rawleyové a svou zprávou o nebezpečných drogách.

A Roger se chtěl také dozvědět, kolik heroinu je ještě venku mezi narkomany a hlavně musel najít Rosemary Jacksonovou. Osud té mladé ženy mu ležel na srdci ze všeho nejvíce.

Rosemary ale ještě pořád spala a zdály se jí ty nejkrásnější sny.

Roger poslal Petera Waitea a June Akersovou do Scotland Yardu v doprovodu eskorty z obvodu a sám zajel do St. John's Wood, kde mu inspektor, který měl noční službu, oznámil další podrobnosti o drogové závislosti paní Cunliffové.

"Je to hrozný případ," prohlásil inspektor. "Cunliff svou ženu zbožňuje. Je o patnáct let mladší než on a opravdu stojí za pohled. Čas od času vyrazí na heroinový dýchánek a přinese si slušnou zásobu i domů. A protože Cunliff ví, jak jeho žena trpí, když drogu nedostane, týden nebo dva jí nechá volné ruce. Potom si ale uvědomí, že to tak nemůže jít dál, ohlásí to a pošle ji na další léčení. Znáám Cunliffa už deset let a teď žije po boku lidské trosky: Pro muže jako je on, to musí být hotová tragédie."

"Kde bydlí?" zeptal se Roger. "A kde je teď jeho žena?"

"Žena je v sanatoriu, ale oba si o tom léčení dělají falešné iluze," odpověděl inspektor cynicky. "Mluvil jsem s Cunliffem, když jsem dostal zprávu z Tootingu. Tvrdil, že bude dlouho do noci vzhůru a rád vás přijme, když ho budete chtít navštívit. Ale nemyslí si, že by vám mohl nějak pomoci."

Byla už skorojedna hodina po půlnoci.

"Nezdá se vám, že už je na návštěvu pozdě?" zeptal se Roger. "Nebude se zlobit?"

"Cunliff ne," s jistotou prohlásil inspektor. "A co kdybych jel s vámi?"

Řidič auta, které před čtyřmi roky zabilo paní Rawleyovou, byl ještě vzhůru a oblečený.

Roger měl jen Cunliffovu fotografii starou čtyři roky, a když se s ním teď sešel osobně, musel konstatovat, že má co dělat s mužem mnohem různějším, živějším a originálnějším, než snímek naznačoval. Cunliffův dům stál nedaleko Regent Parku a ve své jednoduchosti vyhlížel velmi pěkně. Vnitřek působil dojmem velké zámožnosti a vytříbeného vkusu. Cunliff vypadal unaveně, ale ani únava nedokázala úplně zakrýt jeho svěží, zdravý vzhled a vitalitu.

"Ano," řekl Rogerovi, "někdy si myslím, že je to trest za to, že jsem zabil tu ženu, i když jsem dodnes přesvědčený, že jsem za tu nehodu nemohl. Opravdu to nebyla moje vina, vždyť jsem nejel rychleji než takových pětadvacet mil v hodině. Ale..." Na chvíli se odmlčel. "Od té doby, jakoby na mně ležela kletba. Za několik měsíců onemocněla manželka, a já tehdy ještě nepoznal, že jde o drogovou závislost. Když sem to zjistil..."

Zmlkl a pokrčil rameny. Jak tam tak stál před krbem ve vysoké, stylově zařízené, prostorné místnosti s tmavomodrými záclonami, kde tolik věcí svědčilo o zámožnosti, bylo v jeho zjevu něco tragického.

"Zjistil jsem to až několik týdnů po tom, co mne opustila," pokračoval. "Byla o hodně mladší než já, a já jsem měl strach, že jde o nějakou milostnou zápletku. Ale doufal jsem, že když budu trpělivý, sama si uvědomí svoje špatné počínání. Když se vrátila, byla nemocná. Tak to začalo. Ona..." Zhluboka se nadechl. "Pořád obviňuje mne."

"Z čeho?"

"Nikdy mi nechtěla říct, odkud ty drogy má. Přiznala jen tolik, že je dostává od dobročinných výborů, kterým pomáhá. Pracovala v mnoha charitativních spolcích, protože jsem ji k tomu nabádal - vždyť tady neměla skoro nic na práci a já jsem si myslel, že ji taková činnost rozptýlí. A místo toho..."

"Který dobročinný výbor?" zeptal se Roger ostře.

"To já nevím," zakroutil Cunliff hlavou.

"Nebyl to výbor Petera Waitea Stop vraždám na silnicích?"

"Dělala v něm, ale nevím, jestli heroin dostávala odtud," řekl Cunliff. "Hodně lidí se to z ní pokoušelo vytáhnout, i personál na klinice Palli, kde je na těch léčebných kúrách, ale je neoblomná. Asi má strach, že když něco prozradí, drogu už nikdy nedostane."

"Chápu," řekl Roger a vytáhl seznam adres, které si ještě před požárem opsal z Waiteových záznamů.

"Znáte někoho z těch lidí, pane Cunliffe?" zeptal se.

Muž si seznam přečetl.

Roger ho přitom pozorně sledoval.

Mimoděk si na jeho místě představil Charlese Jacksona s očima naplněnými strachem a zoufalstvím. Jacksona, milujícího svou mladou, krásnou ženu, která tak nečekaně zmizela.

Souviselo nějak to zmizení s jeho zprávou o omamných jidech?

18. VELKE ÚSILÍ

Na tom seznamu znám jen jméno Arthura Rawleye," řekl Cunliffe. "Ale od procesu jsem ho neviděl. Tehdy jsem mu napsal a ptal se ho, jestli bych mu nemohl nějak pomoci. Měl jsem dost peněz a on na tom nebyl finančně dobře. Nedostal jsem odpověď. To bylo všechno, co jsem mohl udělat. Trápilo mne, že mám na svědomí smrt jeho ženy, a přál jsem si, aby se mi aspoň ozval. Jistě, chápal jsem ho, zvláště jestli si opravdu myslel, že jsem za její smrt zodpovědný. Kdyby někdo zabil mou ženu..."

Odmíchl se.

Roger čekal.

"Kdyby se mi podařilo zjistit, kdo první dal mé ženě heroin, kdybych věděl, kdo ji tím jedem zásobuje teď, myslím, že bych ho vlastníma rukama sprovedil ze světa," prohlásil Cunliffe s chladnou rozvážností.

"Nemáte ani tušení?"

"Ne."

"Říkal jste, že se vaše žena léčí v nějakém ústavu?"

"Ano, několikrát už byla na klinice Palli," odpověděl Cunliffe. "Poprvé a podruhé se to odehrálo celkem v tichosti, bez nahlášení policii. Doufal jsem, že se dokáže vyléčit, aniž by musela mít pocit, že je pod policejním dozorem. Ale už má tak pošramocené nervy..."

Ten člověk asi prožívá peklo, pomyslel si Roger.

"Tentokrát jsem to policii ohlásil, ale stejně nikomu neprozradila, odkud tu drogu bere," pokračoval Cunliffe. "Jen co kliniku opustí, budou ji pozorně hlídat. Jinak to udělat nešlo. Pane Weste, moje žena byla opravdu krásná. Byla mimořádně laskavá, šlechetná a vyrovnaná. Kdybyste sledoval tu postupnou změnu tak, jako jsem ji musel pozorovat já, a byl byste svědkem toho strašlivého chátrání, zděsil byste se. Postihlo to nejen její nervy, ale i vzhled a celkové zdraví. Někdy se ptám, jestli to je opravdu tatáž žena."

V tu chvíli se na to nedalo nic odpovédět, a tak Roger popřál Cunliffovi dobrou noc a odešel.

"Co si o něm myslíte?" zeptal se venku Rogera inspektor ze St. John's Woodu.

"Myslím, že by si měl trochu odpočinout," odpověděl opatrně. "Co víte o klinice Palli?"

"Hromsky drahý soukromý ústav pro duševně choré a narkomany," vysvětloval inspektor. "Určitě dobrá věc, když si to člověk může dovolit. Mají tam ústavního lékaře, kvalifikovaný ošetřovatelský personál a tučt poradců. Klinika má dobrou pověst, ale někdy si tam užijí se skutečnými zúřivci všelijaké věci. Ti narkomani mívají záchvaty šílenství a... ale proč vám to říkám?"

"Protože mne to zajímalo, děkuji," usmál se Roger. "A teď musím zjistit, jestli se Jackson už vrátil domů."

Jackson doma nebyl a o jeho ženě se ještě stále nic nevědělo. Ale přišla zpráva, že Jackson opustil tchýni až krátce před půlnocí.

Roger jel zpátky k obvodní stanici, ale z auta nevystoupil. Byla už jedna hodina a únavou ho pálily oči. Věděl, že únava ještě poroste a potom se těsně před rozedněním dostaví úleva. Neměl chuť vracet se do prázdného domu a pokoušet se usnout. Chtěl mluvit s Jacksonem. Rozhodl se, že si dá dvě silné whisky a bude zase fit. Rychle uháněl skoro liduprázdnými ulicemi Londýna a za deset minut byl v Yardu. Rozlehlé cihlové budovy policejního ředitelství skoro úplně zahalovala tma, ale v křídle Criminal Investigation Department, kriminálního oddělení, ještě svítilo hodně světél. Roger zaparkoval auto, prošel kolem služby a spěchal nahoru po schodech a potom výtahem. Nejdřív zašel do své prázdné a tmavé kanceláře. Rozsvítil. Oheň vyhasl a byla tam zima. Místnost naplňoval pach cigaretového kouře. Roger došel se zapálenou cigaretou k psacímu stolu, na kterém se nakupila hlášení a spisy. Bylo tam toho na dvě hodiny práce, ale nechtěl se do ní teď pouštět.

Najednou si vzpomněl, že v deset hodin večer měl telefonovat manželce. Řekl si, že Janet určitě pochopila, že měl hodně ráce. I když...

Utrápeně si povzdechl.

Večerníky byly plné vražedných "nehod" a ve všech se objevovalo Westovo jméno. Janet se dovrtípí, do jakého případu se zakousl a určitě si bude dělat starosti. Proč jí, k čertu, nezavolať?

Bezděky se usmál, když si vzpomněl, co v deset hodin dělal. Už bylo pozdě Janet volat, ale ráno to musí být první věc, kterou udělá.

Zběžně si prohlédl spisy, jestli mezi nimi není něco naléhavého. Na ten nahoře kdosi poznamenal tužkou:

Paní Westová volala ve 22.40. Řekl jsem jí, že jsi na obvodě.

Jinak tam nebylo nic kromě fotografie Arthura Rawleye z doby, kdy mu zahynula žena, a jeho krátký životopis. Rawley pracoval jako kvalifikovaný lékárník v malé pobočce firmy Smarts a podle všeho vydělával slušné peníze. Tehdy mu bylo dvacet sedm, vypadal skromně a klidně, a člověk si dokázal snadno představit, jak radí mladým maminkám, míchá léky, váží drogy...

Drogy!

To už byl třetí člověk, zapletený do té nehody před čtyřmi roky, který měl co do činění s nebezpečnými drogami.

Roger si rychle, plný naděje, přečetl zprávu o Rawleyovi. Kde ten muž žil nyní a kde pracoval?

Podle Connollyho hlášení z Ligata se Rawley brzy po smrti své ženy odstěhoval. V pobočce firmy Smarts už také nepracoval. Zřejmě neměl žádné příbuzné, ale Connolly si to chtěl ještě prověřit.

"Rawleye nutně potřebujeme," řekl Roger tiše.

Poznačil si do notýsku, že pátrání po Rawleyovi je nutné urychlit, a pak si zamyšleně zapálil další cigaretu.

Bylo by se něco změnilo, kdyby už předtím věděl, že Rawley je lékárník a měl přístup k omamným jedům?

Zazvonil telefon a Roger okamžitě zvedl sluchátko.

"Tady je West."

"Haló, Hezoune, tady je Dick Reed," ohlásil se tichým hlasem službukonající superintendant. "Zaskoč ke mně na slovíčko. Mám tady něco pro tebe."

Reed byl šedivý, flegmatický šedesátník, který měl jít už brzy do penze. Vypadal, že by se spíš hodil do laboratoře nebo za katedru, a přece strávil celý život v Yardu.

Když Roger vešel do jeho kanceláře, zdvihl Reed oči od velkého psacího stolu.

"Pojď dál a sedni si," vybídl ho. "Zdá se, že by ti pár hodin spánku přišlo vhod."

"Mám toho v hlavě tolik, že na spaní nemám ani pomyslení."

"Tak se aspoň trochu posilníme," navrhl Reed a sáhl pod sebe pro láhev whisky a sodovku. "Slyšel jsem, že tě chtěli zabít sekerou."

Roger se zasmál.

"Až se Waite uklidní, tak se ho zeptám, co ta sekera dělala u něj v kuchyni."

"To ti můžu vysvětlit," řekl Reed. "Přišel k nám jeden z toho Waiteova skautského oddílu, a tak jsme mu dali pár otázek. Waite chodí dost často s chlapci kácet stromy do Surrey, aby se udržel v dobré formě."

"Nemůžu tvrdit, že bych své dva kluky viděl rád v jeho oddíle," prohlásil Roger zamyšleně. "Ale Peter Waite může počkat. Mám teď jiné problémy, Dicku. Víš něco o účincích heroinu?"

"Hodně."

"A o léčebných kůrách?"

"Něco vím i o tom."

"Setkal ses někdy s narkomanem, který by na začátku odvykací kúry neprodal i svou duši, jen aby se dostal k dávce?"

"Ne," odpověděl Reed zamyšleně. "Proč se ptáš?"

"Paní Cunliffová je narkomanka. Už třikrát byla na klinice Palli, kde podstoupila odvykací kúru. A jak tvrdí její muž, ani lékařům na klinice se z ní nepodařilo vytáhnout, odkud drogy bere."

"To se mi nezdá," řekl Reed. "Tak to někdo lže."

"Ano, někdo lže, a proto je třeba začít Cunliffa pozorovat. Kromě toho je důležité co nejdříve vypátrat Arthura Rawleye."

"Ráno už by ho měli mít," prohlásil Reed. "A dozor nad Cunliffem také zařídím."

Zdvihl sluchátko a hned vydal pokyny. Pak si něco poznamenal na podložku.

"Děkuji," řekl Roger. "Je ten mistr sekery při vědomí?"

"Ne."

"Máš ještě něco?"

"Paní Kittová je mimo nebezpečí, takže si s ní budeme moci zítra promluvit. Waite dole zuří a každých deset minut vybuchne. Akersová je v jiné místnosti - chladná a odměřená."

Reed se usmál a než pokračoval, napil se whisky.

"Tady je dobrá kořist," řekl a začal se přehrabovat v papírech na stole. "Od té doby, co jsi našel to opium a heroin, jsem dal narychlo přešetřit známé a podezřelé dodavatele a ostatní individua, co se specializují na omamné jedy. Ani jeden z těch velkých v současné době nepracuje, alespoň pokud víme. Zítra budeme pátrat dál. Kolik tam těch drog mohlo být podle tvého odhadu?"

"Řekl bych tak libra heroinu a půl libry opia."

"Velkoobchod, co? Jestli to Waite distribuoval přes ten svůj výbor proti dopravním nehodám..."

"Možná to dělal výbor za jeho zády," přerušil ho Roger suše. "Rád bych věděl, jak se ten chlapík, co podpálil kartotéku, dozvěděl, že nás ty záznamy zajímají. Věděli o tom jen Waite a June Akersová. Možná ten dům pozorovali, nebo někdo z jiného bytu..." Roger pokrčil rameny. "To jsou jen domněnky. Je tady ještě něco?"

"Ne. Proč nejdeš nahoru a neodpočíneš si trochu? Zuj se a lehni si."

"Chci mluvit s Jacksonem, až se vrátí z Oxfordu," odpověděl mu Roger.

Dřív, než Reed stihl něco namítnout, zazvonil telefon.

"Moment," řekl Reed a zdvihl sluchátko. "Tady je Reed... Ano, je právě u mne. Kdo ho chce?... Ach ano, spojte."

Podal sluchátko Rogerovi a poznamenal klidným hlasem:

"Hora jde k Mohamedovi - volá tě Charles Jackson."

"Díky," usmál se Roger a rychle popadl sluchátko. "Haló..."

"Je tam West?" zeptal se Jackson tak hlasitě, až Rogera zabolelo v uchu.

Tak křičet, to nebylo u Jacksona obvyklé. Od samého začátku se krotil a nemíchal se do vyšetřování. Od té doby, co mu zmizela manželka, prožíval muka, ale ovládal se. Teď to vypadalo, že mu začaly povolovat nervy.

"Ano, to jsem já," ubezpečil ho Roger.

"Weste..." Jackson se málem dusil a to Rogera polekalo. "Přišel byste... hned ke mně? Já... bože, to je strašné!"

Strašné! To mohla být zpráva o Rosemary - zpráva o tom, že je mrtvá.

"Co se stalo?" zeptal se Roger ostře.

"Jsem doma v bytě," řekl Jackson a položil sluchátko tak náhle, jakoby si už sotva pamatoval, co dělá.

Roger se rychle zvedl ze židle, popadl klobouk z okraje Reedova psacího stolu a hnál se pryč.

"U Jacksona něco není v pořádku," vysvětloval. "Mám tam dva chlapy, ale možná to nebude stačit."

A pak se vydal ke dveřím tak čile, jakoby to byla jeho první práce toho dne.
"Ještě zavolám," slíbil na odchodu.

Nikdy ještě neuháněl do čtvrtě, kde bydlel Jackson, tak rychle.

V ložnici se svítilo. Detektiv, hlídkující na rohu uličky, se zvědavě podíval na prudce brzdicí auto a na muže, který z něho vyskočil. Potom ale přichozího poznal, když se ho Roger naléhavě zeptal:

"Haló, Kimbere, je něco nového?"

"Pan Jackson se asi před půlhodinou vrátil, pane."

"Je u něj někdo?"

"Ne, pane."

"V pořádku, děkuji," řekl Roger a vyběhl po schodech nahoru.

Dveře se otevřely dříve, než stačil zazvonit. Když spatřil Jacksonovu tvář, poznal, že advokát musí mít vážný důvod k zoufání. Muž Jacksonova typu se tak lehce nesesype.

"Tak jsem tady," řekl Roger klidně. "Co se stalo?"

Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby mu Jackson řekl, že Rosemary je mrtvá.

"Pojďte se sám podívat," vyzval ho Jackson.

Šel první do velkého obývacího pokoje, který svými pastelovými barvami a vkusným zařízením tak hodně připomínal půvab a krásu Rosemary Jacksonové. Na stole ležely dvě fotografie a vedle nich velká otevřená obálka.

"Pojďte a podívejte se na to," řekl Jackson drsným hlasem.

Roger přistoupil ke stolu.

Ženy na snímcích nepoznal, i když si nejdřív myslel, že to budou fotografie Jacksonovy manželky. Jedna byla mladá a na pohled příjemná, i když ne vyložená krasavice. Na jejích ústech byla znát jakási vnitřní radost. Na druhém snímku byla žena o mnoho let starší.

Starší?

"Podívejte se na druhou stranu," poznamenal Jackson.

Roger snímky obrátil.

Už začínal chápat, protože si všiml podobnosti obou fotografií - tvar čela, lícní kosti a nos byly stejné.

Na fotografii mladé, šťastné ženy bylo napsáno jediné slovo: Předtím.

Na snímku starší ženy stálo: Potom.

Pak zahlédl něco, co mu do té chvíle unikalo, protože to napůl zakrývala otevřená obálka: výstřížek z novin. Zdvihl ho, když vtom se ozval Jacksonův chraplavý, zoufalý hlas:

"Co uděláte, Weste? Jak ji chcete najít. Nesmíte připustit, aby jí to udělali, Weste, slyšíte? Nesmíte to připustit, je strašné na to jenom pomyslet!"

Roger četl úvodní články zprávy ministerstva vnitra o rozšíření omamných látek ve Velké Británii. Byla to chladná, věcná analýza, kterou vzorně vypracoval Charles Jackson, tajemník vyšetřovacího výboru.

"Co chcete udělat, abyste ji našli?" zeptal se Jackson drsně. "Musíte ji najít!"

"Co děláte vy?" zeptal se Roger klidně.

"Já nic dělat nemůžu!"

Roger se upřeně zadíval na advokáta.

"Jste si tím jistý?"

"Jak to, k čertu, myslíte?"

"Budu s vámi mluvit otevřeně," prohlásil Roger. "V tomto případě jsou podstatné dva faktory - jeden z nich jsou drogy. A v této oblasti jste odborník, protože jste vypracoval tu zprávu. Druhý faktor je to, že znáte svědky a lidi, kteří se před čtyřmi roky po smrti paní Rawleyové zúčastnili soudního procesu s Cunliffem. Nevím sice ještě, jak to spolu souvisí, ale dva svědky už zavraždili, vám a paní Kittové visel život na vlásku a i Waite, který stál na straně obžaloby, dnes večer jen tak tak unikl smrti."

"Co to má společného se zmizením mé ženy," zeptal se netrpělivě Jackson.

"Dva lidi zavraždili, dva málem zabili, vás napadli," řekl Roger. "Všechny ty zločiny může spojovat jeden důvod - zabránit každému, kdo má s tou věcí něco společného, aby mluvil. Neunesli vaši ženu proto, aby si zajistili, že nebudete mluvit?"

"O čem bych měl mluvit?"

"Na to se vás ptám," řekl Roger. "Všichni policisté v zemi mají příkaz hledat vaši ženu, ale jestli se nám ji nepodaří zachránit proto, že něco zamlčujete, potom nedávejte vinu nám."

"Opravdu vám nic nezamlčuji," zamumlal Jackson.

Roger se vrátil do Yardu a společně s Reedem připravili pracovní plán na následující den. Objevilo se nové hledisko a muselo se s ním počítat: riskoval Jackson život své ženy, aby nemusel mluvit? Ten člověk nepochybně trpěl a určitě byl vystavený téměř nesnesitelnému tlaku.

"Musíme přezkoumat jeho práci v tom výboru, zjistit lidi, se kterými v té souvislosti mluvil a přesvědčit se, že neexistuje žádná souvislost s tímto případem," řekl Roger energicky.

"Přesně tak," souhlasil Reed.

Každého ze seznamu, který si Roger sepsal ve Waiteově bytě, hodlali předvolat k výslechu. Vydali také všeobecnou výzvu k pátrání po Arthurovi Rawleyovi.

Waite dosud nepromluvil a spal. Chtěli ho ještě chvíli nechat na pokoji, ale pak jim musí dát informace o každém, kdo měl přístup do střediska kampaně.

Každému, kdo třeba jen vzdáleně figuroval v obhajobě na soudním přelíčení s Cunliffem, zajistili dvojnásobnou ochranu. Roger zacpával každou mezeru, kterou objevil.

Jen co doktoři dají souhlas, vyslechne paní Kittovou a ještě jednou důkladně proklepe doktora Kitta. Jak se policii podaří zjistit, proč a kdo paní Kittovou vydíral, může se celý případ rázem objasnit.

Chatworth by byl se vším souhlasil. A stejně jako Roger a celý Yard by se bál o život Rosemary Jacksonové.

Zdravotní stav vrchního komisaře se nezměnil.

Roger šel nahoru do společné ložnice s postelemi a pryčnami. Byly čtyři hodiny, když si lehl a během několika minut usnul. Spal tvrdě, ale už kolem půl sedmé se probudil.

Oholil se a osprchoval studenou vodou a sešel dolů. Ale ještě bylo příliš brzy na zkoumání výsledků. Ostatně, žádná nová zpráva nepřišla. V kantýně vypil horký čaj a vydal se do své kanceláře. Bylo už docela světlo a uvnitř našel uklízečky. Zjistil, že na stole nemá nic důležitého a tak zašel do čekárny, aby si promluvil s Waiteem a s June Akersovou. Seržant, který měl službu, mu řekl, že Waite na chvíli tu a tam v křesle usnul, June dokázala spát několik hodin. Právě u ní byla uniformovaná policistka, protože se umývala.

"Můžete jít dovnitř, pane," řekl Rogerovi za pár minut seržant.

Roger vešel.

Bylo vidět, že se dívka dobře vyspala. Vypadala svěží a odpočatá a zřejmě ji přestala bolet i hlava. Nejhezčí na ní byly oči, velmi jasné a přímo podmanivé.

"Dobré ráno," pozdravil Roger. "Sedněte si, prosím."

"Raději budu stát."

Byla klidná, ale odměřená.

"Jak chcete."

Roger ji chladně pozoroval a nemusel ten chlad předstírat. Dívka bezpochyby věděla, že ve skříni s kartotékou byl heroin.

"Chci od vás pár informací, které mohou několika lidem zachránit život a mnohým zabránit, aby si život nezkazili. A to vůbec nepřeháním."

Vytáhl fotografie, které mu dal Jackson a zeptal se:

"Viděla jste už někdy něco podobného?"

June si prohlédla oba snímky a titulky předtím a potom na zadních stranách. Zarazila se, letmo se podívala na Rogera a řekla:

"Ano, v časopisech."

"Prášek, který se našel v bytě pana Waitea, takhle lidi zničí," řekl Roger příkře. Tyhle fotografie poslali člověku, kterému včera unesli ženu. Zdá se, že chtějí podkopat její tělesné i duševní zdraví. A to je jen jeden z důvodů, proč se snažíme zjistit, kdo tu drogu prodává a jak se dostala do té skříně."

June mlčela.

Roger na ni spustil:

"Proč vydírali vaši tetu? Platila vyděračům víc, než si mohla dovolit. Proč?"

Rozhostilo se krátké, napjaté ticho. Dívčin vzdor oslabila zjevná úzkost. Dívka si už nebyla tak jistá. Takže paní Kittová byla její slabinou.

"Vaše teta kupovala omamně jedy, že?" zaútočil Roger. "Platila deset liber měsíčně, aby uspokojila svoje potřeby."

Když June neodpověděla, drsně pokračoval:

"Za hodinu můžu mít lékařský posudek, takže jen zbytečně ztrácíte čas. Bylo to tak?"

Za nějakou dobu dívka konečně promluvila.

"Ne, nebylo - vydírali ji," řekla.

"Proč?"

"Na to - nemusím odpovídat."

"To je pravda," řekl Roger. "Nemusíte odpovídat. Můžete zamlčet důležitý důkaz, můžete ohrozit životy jiných a ještě se přitom považovat za hrdinku - ale odpovídat nemusíte a já vás k tomu nemohu nutit. Je ovšem i jiná možnost: mohu vás i Waitea posadit na lavici obžalovaných a..."

"Vydírali ji, protože můj strýc jednou nezákonně prodal narkotika," prohlásila June velmi klidně. "Bylo to už před lety a strýc to udělal jen jednou. Ale kdyby to vyšlo najevo, zničilo by ho to a teta by se utrápila."

"Zásobovala vyděrače drogami z manželovy ordinace?"

"Ona..."

"Ano?"

"To nevím," řekla June docela potichu.

19. FALEŠNÉ ZPRÁVY

To byla vhodná příležitost k tomu, aby Roger zmírnil tlak. Přívětivostí se teď dalo dosáhnout víc. Dlouhou dobu děvče pozoroval. V jejích očích se zračilo vzrušení, ale cítil, že se jí i trochu ulevilo. Aspoň už před ním neklopila oči.

"Kdy vám to řekla?" zeptal se Roger mnohem mírněji.

"Asi před půl rokem."

"Byl tím vyděračem Peter Waite?"

"Nevěřím, že Peter o tom vůbec něco ví," prohlásila June pevně. "Jsem přesvědčená, že Petera využili ti, co drogy rozprodávají. Já... raději vám všechno povím od začátku. Když jsem zjistila, že tetu vydírají, hrozně mne to trápilo."

Roger ji přerušil:

"S tetou vycházíte velmi dobře, je to tak?"

"S tetou Liz? Ano, mám ji - no, na tom nezáleží. Teta mne vychovala, jsme skoro jako matka a dcera."

"Kdy jste začala tušit, že teta má problémy?"

"Tak před třemi roky," odpověděla June, popošla ke stoličce a sedla si na ni. "Nejdříve jsem si všimla, že není zdravá. Mívala nervové krize a někdy ji docela opustily síly a rozplakala se pro kdejakou hloupost, jindy se zdála být čilejší a silnější, než kdykoliv předtím. Myslela jsem, že hodně pracuje - vždyť je pořád zaneprázdněná: tady výbor a hned nějaký jiný, soudní přelíčení, komise - je to nejčinnější žena na světě. A ze začátku nemívala ty špatné dny moc často. Pak jsem si všimla, že v pondělí večer nebo v úterý dopoledne bývá zvláště popudlivá. Když jsem se jí na to zeptala, rozzlobeně mne odbyla, že je to nesmysl. Začala jsem ji navštěvovat v úterý a jednou k ní přišel nějaký muž. Slyšela jsem, jak na něj teta křičela. Byl to nesympatický, malý člověk s tupým nosem, a když odcházel, potutelně se šklebil..."

"Přijel autem?"

"Ano."

"Všimla jste si, co to bylo za vůz?"

"Ano," řekla June, "byl to Austin Iso. Viděla jsem ho už dvakrát před domem, když jsem v úterý přišla k tetě. V ten den jsem ji konečně přiměla k tomu, aby mi všechno pověděla. Mám dojem, že byla ráda, že se může někomu svěřit."

"Víte, jak dlouho už to vydírání trvá?"

"Ne, o tom teta nechtěla mluvit. Strašně se bála, že se o tom strýček dozví."

"Řekla jste mu to?"

"Samozřejmě, že ne."

"Co jste udělala?"

"Byla to ode mne asi hloupost," přiznávala, "ale chtěla jsem zjistit, kdo za tím je, a když ten muž další úterý zase přišel, sledovala jsem ho. On..."

"Zнала teta jeho jméno?"

"Mluvila o něm jako o Brownovi," řekla June. "Jiné jméno jsem neslyšela."

"Pokračujte, prosím," požádal ji Roger. "Kam šel?"

"K Peterovi do střediska kampaně," odpověděla June. Seděla s rukama sepjatýma na kolenou a oči se jí polekaně a ustrašeně leskly.

"Když jsem si uvědomila, že jde o faráře Peteho, chtěla jsem hned jít na policii. Samozřejmě, měla jsem to udělat. Ale to by znamenalo, že zradím tetu a strýce, a po životě zasvěceném službě veřejnosti by to pro ně bylo kruté ponížení. Vím, že by se usoužili k smrti. A tak jsem předstírala, že chci také pomáhat na kampani. Doufala jsem, že tak uchráním tetu Liz od dalšího vydírání."

Znovu se odmlčela, ale tentokrát nebyla vhodná doba k tomu, aby jí Roger připomněl, že věrnost k tetě v ní umlčela smysl pro obyčejnou povinnost.

"Ano. A dál?" vyzvídal Roger.

"Pak se stalo něco, co jsem nečekala," řekla June potichu.

"Ano?"

"Začala jsem si Petera Waitea vážit. Když jsem se s ním seznámila, byl mi už odporný samotný pohled na něj, ale později jsem začala pochybovat, jestli vůbec o nějakých zločinech ví. Vypadal jako sama počestnost, a i když ho skoro

všichni považovali pro tu vášnivou protimotoristickou kampaň za blázna, zanedlouho jsem získala dojem, že on je normální a my ostatní jsme blázni."

Podívala se Rogerovi přímo do očí.

"Když člověk důkladně zkoumá jeho argumenty, tak zjistí, že jsou dost rozumné. Žádá pouze, aby se neopatrná jízda trestala mnohonásobně přísněji než nyní. Tak by si řidiči dávali na cestách větší pozor."

"Takže jste se do něj zamilovala," poznamenal Roger suše. "Kdy to bylo?"

"Jen před několika měsíci," odpověděla June. "Ze začátku jsem nevěděla, jak si celou tu situaci vysvětlit. Pak jsem ale zjistila, že do střediska kampaně má přístup spousta lidí. Aspoň půl tuctu členů výboru mělo klíče, a pravděpodobně se do bytu mohli dostat i jiní, když tam Peter nebyl. Nechtěla jsem Petera znepokojovat, dokud nebudu mít jistotu, co se tam děje. A tak jsem pozorovala, kdo do bytu chodí, když Peter není doma."

Tak pevně opřela dlaň o dlaň, až jí zbělely klouby prstů.

"Potom jsem si všimla, že někteří pracovníci vypadají hodně divně, a pochopila jsem, že užívají drogy. To samé se týkalo lidí, kteří k Peterovi chodili pro informace - často to byli týden co týden stejní lidé. Až v několika posledních týdnech mi došlo, že Peterovu pracovníci používají jako centrum pro distribuci drog. Nevěděla jsem, co mám dělat. Bála jsem se, že když se to Peter dozví, úplně se sesype - a jak jsem mohla mít jistotu, že policie uvěří v jeho nevinu? Vždyť jsem si tím nebyla jistá ani já sama."

Roger jí mohl říci, že si počínala nerozumně, ale chápal její pocity. Nemlčela ze strachu, ale ze slušnosti.

"Kolik z těch lidí vlastně drogy distribuovalo? Víte to?"

"Včera večer jste si opsal jejich jména a adresy," odpověděla June.

"Řekla jste někomu, že jsem si jména a adresy poznačil?"

"Ne."

"Oznámil to někomu Waite?"

"To není možné. Celou dobu jsem s ním byla - vždyť to víte."

"Celou dobu?"

"Ano, každou minutu," zdůraznila June. "Nemohl nikoho upozornit, že se zajímáte o jeho výbor. Ale - no, vím, že jste včera večer jeho byt pozorovali. Viděla jsem toho Browna, jak několikrát slídl kolem domu."

"Viděla jste tam někdy nějakého pana Jacksona nebo paní Jacksonovou?"

"Ne, nikdy. Peter jednou navštívil nějakou paní Jacksonovou, protože její manžel byl v jakési vládní komisi. On se všude snažil navázat styky. Ale nakonec vyšlo najevo, že se Peter s tím jejím mužem znal z dřívějšího, a že by Peterovi v jeho kampani asi těžko pomáhal."

"Víte určitě, že Jackson středisko kampaně nenavštěvoval?"

"Já jsem ho tam nikdy neviděla."

"A co paní Cunliffová?"

"Ano, před pár týdny tam nějaká paní Cunliffová byla," odpověděla June. "Byla to velmi elegantní dáma. Ale už se tady dlouho neukázala."

Roger jí kladl ještě další otázky, ale už se nic zajímavého nedozvěděl a nakonec řekl:

"Dobře, slečno Akersová, děkuji. Rád bych to měl ve formě písemného prohlášení. Můžete svou výpověď nadiktovat stenografce, nebo ji napište sama."

Zamířil ke dveřím, ale pak se ještě jednou obrátil:

"Snažte se, abyste napsala jen absolutní pravdu. Mějte na paměti, že každé vaše slovo důkladně prošetříme."

"Řekla jsem vám čistou pravdu," prohlásila June prostě.

Roger byl ochotný jí věřit.

Když přišel k Waiteovi, našel ho odpočínutého a mnohem klidnějšího. Bylo těžké věřit, že by organizoval i něco jiného kromě protinehodové kampaně, svého životního díla. Potvrdil, že paní Cunliffová podporovala kampaň finančně a pomáhala i osobně, že pan Brown byl členem výboru, že až po návštěvě u paní Jacksonové se dozvěděl, kdo je její muž.

"Setkal jste se s Jacksonem ještě od toho ligatského případu?"

"Ne. V Ligate jsem ho znal dobře," řekl Waite. "Když jsem se dozvěděl, že jde o toho samého Jacksona, už jsem s ním neztrácel čas."

"Znal jste seržanta Atkinsona?"

"Jen zběžně."

"A paní Brayovou?"

"Ó, ano," přisvědčil Waite. "Paní Brayová mi léta pomáhala. Pak ale, bohužel, musela přestat. Neviděl jsem ji už rok."

"Přejelo a zabilo ji auto," řekl Roger úsečně. "Nevěděl jste to?"

"Paní Brayová! Opakoval Waite tlumeně a v očích se mu rozhořel někdejší oheň. "Po všem, co udělala pro dobrou věc - to je ďáblské! Byla to..."

"Pane Waite, můžete mi vysvětlit, kde se ve vaší pracovních vzalo velké množství narkotik - nebezpečných omamných jedů?"

Waite se na něj díval zmateně a nechápavě.

Jestli ten údiv předstíral, tak to byl skvělý herecký výkon.

Roger přikázal stenografce, aby zapsala Waiteovu výpověď, a vrátil se do své kanceláře. Stále docházela hlášení, ale

všechna byla negativní. O Jacksonovi nebyly žádné nové zprávy, ale hlídka před jeho domem volala že Jackson je ve svém bytě.

Roger za ním zašel. Advokát vypadal ustaraně a ztrápeně, ale pořád tvrdil, že nic neskrývá.

"Dobře," řekl Roger. "Tak na to půjdeme z jiného konce. Někdo se pokoušel rozvrátit vaše manželství a nakonec vám unesl ženu. Buď byla vystavena silnému tlaku a neodvážila se vám to povědět, nebo vy sám víte o nějakých nebezpečných situacích a zatím jste si to neuvědomil. Ukázalo se, že za tím vším jsou drogy. Mějte to pořád na paměti. Přečtete si ještě jednou tu zprávu, pečlivě prozkoumejte, co jste se tehdy dozvěděl, a snažte se oživit ve své paměti všechno, co by mohlo být nebezpečné."

"Nebezpečné? Komu?" zeptal se Jackson.

"Někomu," odpověděl Roger. "Myslím, že jste se něco dozvěděl a nepoznal jste, jak je to důležité."

Ještě předtím, než se vrátil do Yardu, zaskočil Roger do Ligata a společně s Connollym šli navštívit doktora Kitta. Byl to člověk slabé tělesné konstrukce a zdál se být docela klidný, ale když mu Roger řekl o tom starém přestupku, úplně se zhroutil.

Přisahal, že o vydírání své ženy neměl ani tušení.

Když se Roger vrátil do Yardu, čekaly ho tam zprávy o několika členech Waiteova výboru. Jednoho po druhém předvedli k výsledku, i když všichni protestovali. Prohledali jim byty a šaty a u šesti z nich našli stopy heroinu v kapsách, zásuvkách nebo ve skříních.

Na ty lidi sice mohli zvýšit tlak, ale nebylo jisté, zda vědí, kdo celou věc organizuje. Zatím se ani jeden nepřiznal a mohlo trvat celé hodiny, než z některého něco vytáhnou.

A Rosemary Jacksonová byla stále nezvěstná.

Ani po Arthurovi Rawleyovi nebyla stopa.

Podle hlášení z Ligata vyhrála Atkinsonova žena v Ansettově sázkové kanceláři velkou sumu. To bylo potřeba prověřit. Ředitelství Ansettovy sázkové kanceláře bylo v Londýně a Roger si tam zašel. Zmatený ředitel prohlásil, že záznamy o výhercích nikdy neničí, a jestli si je chce policie prohlédnout, rád jim dá záznamy k dispozici.

Nehledali dlouho.

Mezi šťastlivci, co vyhráli větší částky, nebyl nikdo se jménem Atkinson a nenašla se tam žádná ligatská adresa.

Takže paní Atkinsonová svůj majetek musela získat jinak.

Roger k ní hned zašel. Vypadala uplakaně když přišel, a bylo trapné mluvit na takové téma, zvláště v přítomnosti hezké dcery, které byly všechny otázky protivné.

Paní Atkinsonová přísahala, že neví, odkud její manžel ty peníze měl. Prý ji řekl, že vyhrál na tiket sazky.

Ten den nenašli ani Rosemary Jacksonovou ani Rawleye.

Ale tři členové Waiteova výboru vyšli s pravdou ven a jejich výpovědi se shodovaly. Zásoby opia a heroinu dostávali ve středisku kampaně od Browna. V kartotékové skříni byla tajná zásuvka, kde Brown drogy uschoval. Každý z nich měl seznam zákazníků, které pravidelně zásoboval. Ti tři muži napsali pro policii jména a adresy všech zákazníků, na které si vzpomněli.

Waite jim nikdy žádné drogy nedal.

Všichni ti distributoři měli zaměstnání, které jim umožňovalo dostat se do soukromých bytů. Dva byli opraváři televizorů a rádiových přijímačů, jeden pracoval jako pojišťovací agent, další dva byli podomní obchodníci a jeden pekař. Z peněz, které vyinkasovali, si pro sebe nechávali deset procent a zbytek ukládali do tajné zásuvky, když tam Brown nebyl a nepřevzal si peníze osobně.

Když Roger, Cortland a ostatní vyšší úředníci Scotland Yardu procházeli jejich výpovědi, stále víc se jim nabízela jedna otázka.

"Mohlo to všechno probíhat ve Waiteově pracovně bez toho, aby o tom Waite věděl?" vyslovil ji Cortland netrpělivě.

"Hezouně, ty jsi tuším jediný, který to pokládá za možné."

"A nemusím mít pravdu," připustil Roger. "Ale než se do toho dáme dál, musíme vědět, odkud měla paní Brayová a paní Atkinsonová ty peníze. Kromě toho musíme najít Rawleye - živého nebo mrtvého. A musíme zjistit, proč doktoři na klinice Palli nejsou schopni dostat z paní Cunliffové jednu prostou odpověď. Musíme..."

"Dobře, dobře," přerušil ho Cortland. "Ať je po tvém."

"Jak je to s tím Brownem? Začal už mluvit?" zeptal se Roger.

"Pořád je v bezvědomí - a praštils ho ty."

"A s radostí bych to udělal zase," zašklebil se Roger. "Jak se má paní Kittová?"

"Její stav se trochu zhoršil, ale prý ji už brzy budeme moci vyslechnout," odpověděl Cortland. "Zatím pokračujeme podle plánu."

Ten plán obsahoval dlouhé výslechy Waiteových sousedů, místních obchodníků, listonošů a všech, co tu čtvrt dobře znali. Cílem této mravenčí práce bylo sestavit delší seznam pravidelných návštěvníků střediska. Waite sám uvedl přes sto jmen a každou osobu museli co nejdříve navštívit.

Hodinu co hodinu policie přešetřovala a zavrhovala zprávy, že Rosemary Jacksonovou našli. Hledali Arthura Rawleye a dál vyslýchali Waiteovy spolupracovníky. Na každém policejním obvodu soustředili většinu detektivů a několik uniformovaných mužů na tuto práci. Stovky Pyeů a Davisů byly celý den na pochůzkách, ale nic se nenašlo.

V Cunliffově chování nebylo nic podezřelého - odpoledne navštěvoval svou ženu na klinice.

Jackson znovu prohlásil, že nepřišel na nic, co by mohlo pomoci v pátrání po Rosemary.

Muži z Yardu prověřovali stále i externí lékaře z kliniky Palli, především jistého dr. Smithe, který řídil léčbu paní Cunliffové. Detektivové nemohli pochopit, že z ní do této doby nevytáhl, kdo ji drogami zásobuje. Druhý den ráno nastal v případě obrát: Brown nabyl vědomí a paní Kittová byla schopná vypovídat.

Brown měl celou hlavu obvázanou, oči měl zapadlé a koutky úst mu cukaly. Určitě trpěl tím, že nedostal svou dávku heroinu a lékaři se rozhodli, že mu dají injekci. Mluvil chraplivým hlasem, přesně takovým, jak popsala Rosemary Jacksonová hlas muže, který jí telefonoval.

Tvrdil, že Westa napadl jen proto, aby mohl uniknout. Pokyny prý dostával od Petera Waitea, kterému odevzdával i peníze.

Cortland a i jiní v Yardu skoro jásali.

Od Browna se Roger vydal rovnou za paní Kittovou.

K zoufalému spěchu ho nepopoháněli jen Waite a June Akersová, ale především nutnost najít Rosemary Jacksonovou.

Byla ještě naživu?

Byla pod vlivem drog?

Začínal jí život naplněný hrůzou?

20. SVĚT SNŮ

Ve chvílích, kdy byla při plném vědomí a ne pod vlivem omamných drog, uvědomovala si Rosemary, že to může být začátek něčeho, co poznačí její život hrůzou a děsem. Dvakrát či třikrát za den cítila, jak má nervy napnuté tak, že to vyvolává bolest, a trpělivost ji opouštěla, jak tam seděla sama v malém pokoji. V jednom rohu místnosti stála postel, slepé okno bylo zavřené, dveře zamčené. Snažila si představit budoucnost, ale nedokázala se na nic soustředit.

Měla před očima Charlese a věděla, co prožívá. Zmocňovala se jí nekonečná beznaděj a zoufalství, ale přece...

Těšila se na chvíli, až se dveře otevrou a vejde muž s injekční stříkačkou.

Dychtila po tom okamžiku ostré bolesti, způsobené jehlou vnikající do těla, toužila vidět tu drobnou kapičku krve a pozorovat ji se strachem i slastným očekáváním. Věděla, že se jí po injekci změní nálada, že brzy zapomene na hrůzu, předrážděnost, na nutkání křičet a zuřit. Ponoří se do světa snů a neurčitě si bude uvědomovat, že zanedlouho se ten svět snů pro ni stane jedinou skutečností, zatímco ten druhý svět, ten bez drog, se změní v děsivou noční můru.

A v těch snech zapomínala i na Charlese.

21. VÝPOVĚĎ PANÍ KITTOVÉ

Pokoj v ligatské nemocnici, kde ležela paní Kittová, měl jasně světlezelenou barvu, ale ještě jasněji v něm zářila záplava květů na okně, na stole a na lehkém vozíku u lůžka. Narcisy, tulipány, fialky, růže a zvonky - a na každé kytici lístek s přáním brzkého uzdravení. Květy pocházely od soudců, od obecné rady, od všelijakých výborů, ve kterých pracovala, a od dobrých přátel.

Když přišel Roger, trochu se zvedla na polštářích, stará žena s velice jasnými očima, vpadlými tvářemi, ostrou bradou a orlím nosem - stín někdejšího postrachu soudu. V očích ale život nevyhasl a také její hlas prozrazoval energii.

"Tak vy jste ten kouzelný policista," řekla. "Měl jste štěstí, že jste mi nikdy nepřišel do cesty na soudu. Tam bych očarovala já vás! Co chcete vědět? Snažila jsem se svého muže ochránit před hloupostí, kterou provedl před více jak deseti lety. A udělala bych to zase."

Roger o tom nepochyboval.

"Kdo si chodil pro peníze?" zeptal se.

"Muž, který tvrdil, že se jmenuje Brown."

"Pořád ten samý?"

"Ano."

"Kolik jste mu dávala?"

"Deset liber při každé návštěvě."

"Jinak nic?"

"I to bylo víc, než jsem si mohla dovolit."

"Platila jste mu i zbožím, paní Kittová?"

"Jestli myslíte, zda jsem mu dávala heroin nebo jiné drogy z manželovy ordinace, tak ne, to jsem nikdy neudělala."

Bylo těžké jí nevěřit.

"Odmítla jste někdy platit?"

"Zkoušela jsem to."

"Jak to dopadlo?"

"Nemohla jsem se ho zbavit."

"Kromě Browna vás nikdo nevydíral?"

"Ne."

"Tušíte, jak vyšlo najevo, že doktor Kitt kdysi nezákonně dodával drogy?"

Ostré rysy paní Kittové vypadaly ještě ostřeji, oči jakoby ještě víc zjasněly.

"Ano," prohlásila.

"Jak?"

"Přišel na to lékárník, který v té době žil v Ligate, nějaký Rawley. Tehdy nebo o něco později to určitě řekl někomu třetímu."

"Od kdy jste věděla, že Rawley ilegálně obchodoval s drogami?"

"Nevěděla jsem to, dokud mne nezačali vydírat. A to už v Ligate nebydlel, odstěhoval se."

Přes svou vitalitu už cítila únavu a bylo pravděpodobné, že lékař brzy výslech přeruší. Proto se Roger klidně zeptal:

"Tušíte, proč vás tehdy večer napadli, paní Kittová?"

"Ano," odpověděla a tentokrát zavřela oči. "Ano, tuším. Minulý týden jsem Brownovi řekla, že už nedokážu dál platit, že mne to zničí, a že to oznámím policii, jestli nepřestane. Asi jsem mu tím nahnala strach."

Nejspíš ano, pomyslel si Roger. To sice vysvětluje útok na soudkyni, ale ne na všechny ostatní otázky.

"Prosím..." začal doktor.

"Už jen jedinou otázku," řekl Roger. "Máte nějaký důvod věřit, že je do celé věci zapletený také reverend Peter Waite, paní Kittová?"

Usmála se a opakovala:

"Peter Waite? Ne, to nevěřím. Ten člověk je hotový mučedník."

Nečekala, co na to poví Roger a rychle pokračovala.

"Vždy jsem bojovala proti tomu, aby se z motoristů dělali obětní beránci, a jestli dá Bůh, budu to dělat i dál. Ale častokrát jsem se zamyslela i nad tím, jaké argumenty předkládá druhá strana. Já obdivuji směrlost, pane, směrlost a odvahu. A to vyžaduje pořádnou dávku odvahy, vytrvat v boji za takových okolností, za jakých bojoval Peter Waite. Všichni ho opustili, ale on se nevzdal. Ani po případu s paní Rawleyovou, kdy by každý jiný pochopil, že na vítězství není naděje. Často mi psal a protestoval proti každému ostřejšímu výroku, který jsem na soudě použila - ach, jistě, já vím, že někdy zajdu příliš daleko. Nakonec se mi zachtělo toho proroka vidět. Ne, není to žádný krasavec, ničím neimponuje, nemá peníze a snaží se starat o své stádečko oveček v církevní obci, která neoplývá ani penězi ani myšlenkami - zkrátka, chtěla jsem zjistit, co toho člověka žene, proč se vlastně nechce vzdát. A tak jsem ho navštívila."

"To byla pro faráře Peteho asi velká chvíle," řekl Roger tiše.

Paní Kittová se slabě usmála.

"To jste uhádl. Byl to pro něj svátek! Dodnes vidím, jak na mne vytřeštil oči, když otevřel dveře u té svoji králikárny. Šla jsem rovnou do pracovny. Viděla jsem, o co se snaží. Sotva by se na světě našel někdo, kdo by pokračoval v boji po tolika porážkách. Byla jsem u něj ještě asi pětkrát nebo šestkrát a pochopila jsem tu sílu, která ho žene. Je to víra, pane. Ten mladý muž má víru, absolutní přesvědčení, že má pravdu. Neochvějně věří, že kdybychom udělali to, co navrhuje, kdybychom opravdu přísně trestali nepozornost na silnicích, zamezili bychom dopravním nehodám. Stál u svého směšně malého psacího stolu v té velké stodole s dětskými matlaninami na stěnách a ukazoval mi titulky novin z jakéhosi vánočního období. V tom výstřižku byly dvě zprávy. Rekordní počet smrtelných úrazů na cestách přes Vánoce, skoro 200 mrtvých a 7000 raněných, uváděla první a v té druhé stálo: Výrobci piva a alkoholických nápojů očekávají rekordní vánoční prodej. Ano, mám je ještě pořád před očima," pokračovala paní Kittová a zdvihla ruku slabě sevřenou v pěst.

"Tak to nám chcete odepřít trochu vánočního hodování, podotkla jsem a on se na mne vyčítavě podíval a řekl: Nechápete o nic víc než všichni ostatní, paní Kittová. Nechci nikomu nic odpírat, chci lidem pomoci, aby se delší čas těšili ze života. Nejsem proti alkoholu, jsem proti těm, co pijí i krátce předtím, než si sednou za volant. Není to jediný faktor, který mění auto v rakev, ale je to jeden z nich. Opravdu nechápu, pokračoval a už se ho zmocňovalo vzrušení - to je u něj nejhorší, že se snadno rozčílí - opravdu nechápu, paní Kittová, proč nechcete uznat, že vědecky dokázaná čísla jsou správná. Když máte v krvi alkohol a sednete si do auta, tak se vaše schopnost reagovat snižuje. Možná to tak nemyslíte, ale snadno se můžete stát vrahem. A proto jsem si určil tento cíl. Chci zamezit, aby lidé zabíjeli a mržili své spoluobčany. Dospěl jsem k závěru, že jediným prostředkem, kterým se dají přivést k rozumu, je strach. Strach z přísného trestu."

Paní Kittová zmlkla.

I jí se leskly oči a lékař naznačil Westovi, že je třeba končit. Zraněná žena těžce dýchala a čelo jí pokryly kapky potu. Ale najednou promluvila jasným hlasem: "Proto jsem Brownovi řekla, že už nemůžu platit. Nemohla jsem zapomenout na Waiteovu ryzí čestnost a ušlechtilost. Začala jsem se nenávidět za všechno, co jsem až do této doby dělala. Cítila jsem, že musím začít znovu. Brown by neuvěřil, že to myslím vážně, a proto jsem mu řekla, že jsem napsala dopis policii a jestli mi bude znovu vyhrožovat, pošlu ho."

"Kdy jste mu to řekla?" zeptal se Roger.

"Ráno v ten den, kdy mne napadli," odpověděla. "Myslím, že ten dopis zmizel."

"Ano," potvrdil Roger, "určitě si ho ten člověk vzal. Schovala jste ho mezi výstřižky z novin, že?"

"Ano," odpověděla paní Kittová.

To znělo pravdivě. Ale ať už to byla pravda nebo nebyla, doktor velitelsky zvedl ruku a paní Kittová klesla na polštář a zavřela oči.

West, Connolly a stenografka, která všechno zaznamenávala, vyšli z pokoje. Stenografka pospíchala záznam přepsat a Connolly řekl:

"Kittová už ve své výpovědi nezmění ani slovo, Hezoune. Teď aspoň víme, proč ji napadli a proč tam byl takový nepořádek."

"Ano," přikývl Roger, "a ten chlap se snažil spálit všechno, co by svědčilo o vydírání."

"Ale to ještě Waitea neosvobozuje," poznamenal Connolly.

"Samozřejmě, že ne," řekl Roger zamyšleně. "Ještě si s ním promluvíme."

Na Yardu si prohlédl hlášení, a když nenašel nic nového, šel za June Akersovou, která už podepsala svou výpověď a mohla odejít. Čekala ještě na Rogera a před místností, kde drželi Waitea, se zeptala:

"Už jste na Petera podal žalobu?"

Byla v ní odvaha i vzdor, ale v očích se jí zračil také strach. Byla už druhá v rodině, co přešla úplně na Waiteovu stranu, když se s ním seznámila, a Roger si říkal, že získat si takovou náklonnost mohl jen opravdu čistý a šlechetný charakter. Že by je byl Waite oklamal?

Nesměl zapomínat, že Brown jmenoval právě Waitea. Kromě toho další Brownův společník Waitea málem zabil.

"Už jste podal žalobu?"

"Ne," odpověděl Roger.

"Byl u něj právní zástupce?"

"Ne."

"Postarám se, aby ho co nejdříve měl," prohlásila June.

Roger k ní cítil stále větší obdiv. Nemohl Waitea držet déle, aniž by ho zatkl a podal na něj žalobu, a jen co to udělá, bude mu muset nabídnout právní pomoc. Ale počkal ještě asi hodinu od chvíle, kdy June odešla, až mu z právnické poradny v Ligate zavolali, že Waitea zastupují.

"Přijďte a promluďte si s ním," řekl Roger a šel rovnou dolů. Waite zdvihl oči. Na chvíli mu zasvítily v nadějném očekávání, ale plamínek pohasl, když viděl výraz Westovy tváře a seržanta, který s Rogerem přišel.

Teď byla vhodná chvíle na použití taktiky šoku.

"Petere Dylaně Waite," řekl Roger odměřeně. "Je mou povinností vás zatknout na základě obvinění, že jste vlastnil větší množství nebezpečných drog, všeobecně známých jako opium a heroin, a že jste tyto drogy prodával dál za účelem zisku. Upozorňuji vás, že cokoliv řeknete, je možné zaznamenat a použít jako svědectví."

Waite odpověděl skoro hrdě:

"To je nesmysl. Jsem nevinný."

Bylo poledne.

Docházely stovky zpráv jak o Rosemary Jacksonové, tak i o Arthurovi Rawleyovi, ale policie je jako ty předešlé házela do koše, protože nebyly věrohodné. Jackson třikrát telefonoval a Roger mu vždy okamžitě zavolal, ale Jackson neměl nic nového, jen stále opakoval zoufalou otázku:

"Našli jste mou ženu?"

"Jen co dostaneme sebemenší zprávu, hned vám to oznámíme," sliboval Roger.

"Proboha, najděte ji!" křičel Jackson. "Proč ji nenajdete?"

Nebylo snadné mu odpovědět.

Roger ukončil rozhovor a zašel do Cortlandovy kanceláře. Superintendent byl sám, na první pohled zavalený prací.

Zřejmě nedokázal tak hladce vybavovat agendu jako Chatworth.

"Vítej, Hezoune. Zrovna jsem se tě chtěl zeptat, jak jsi s tou svou věcí daleko."

"Skoro stojíme na místě."

"Hrozná práce, co? No, před chvílí jsem dostal trochu radostnější zprávu," pokračoval Cortland. "Z nemocnice hlásili, že Chartworthovi je trochu líp. Teda, ještě nemůžou říci nic určitého, ale myslím, že už má naději dostat se z toho. Říkali mi sice, že po tak těžkém onemocnění už nebude na namáhavou práci stačit, no ale když se uzdraví natolik, aby se ještě mohl trochu těšit ze života, i to bude něco."

Poprvé po tolika dnech měl Roger pocit, že může jít do práce s lehčím srdcem. Ten pocit ale neměl dlouhé trvání.

"A teď to hlavní," řekl Cortland. "Dokud nenajdeme paní Jacksonovou, budeme pod velkým tlakem veřejnosti. Řeknu ti na rovinu, že jsme stáhli lidi z jiných případů, které jsou také hodně naléhavé. Situace je o to horší, že s tím souvisí i Atkinsonova vražda. Když se teď ví, že za vším jsou drogy, spustí veřejnost strašný povyk a bude žádat výsledky."

První do toho zaryl Daily Globe. Četls to?"

"Svět je rozhořčený, protože Waiteův byt podpálili, i když ho hlídala policie," řekl Roger. "A mají pravdu."

"Ano. Víš, co si myslím, Hezoune? I když v tom Waite prsty nemá, může označit všechny, co jsou do toho zapletení."

Teď je ještě samá důstojnost, ale až si uvědomí, co ho asi čeká, vsadím se, že si to rozmyslí. Ať je za tím kdokoli, Waite pro něj znamená bezprostřední nebezpečí. To je logické - proto se ho pokoušeli zabít, ne?"

Roger neodpověděl.

"Když Waitea propustíme dřív, než se dostane před soud, možná na něj vyvoláme další útok," pokračoval Cortland.

"Jistě, museli bychom ho pořádně hlídat, abychom dokázali zadržet každého dřív, než by mu dokázal ublížit. Vím, je to riskantní no, co na to řekneš?"

"Ta myšlenka se mi nelíbí," řekl Roger bez obalu, "ale nakonec budeme muset použít i tento poslední prostředek."

Nejdřív bych chtěl získat nějaké informace od paní Cunliffové. Prý její léčení už končí a je schopná rozumně mluvit. Souhlasíš?"

"Zkoušej všechno, co uznáš za vhodné," řekl Cortland.

Znělo to spíš jako výkřik zoufalství a nebylo se co divit. Jako Chartworthův zástupce cítil Cortland obrovskou tíhu zodpovědnosti a potřeboval rychle výsledky. Jacksona bezpochyby silně podporovali i přátelé - jako kolegu v advokátní kanceláři, která měla značný vliv. Když lidé, jako Starý Nod - sir Wilfred Treaze, královský rada - mohli

napadat Chartwortha, o co víc mohli rýpat do Cortlanda? Nebylo těžké pochopit Cortlandovo zoufalství, Jacksonovu hrůzu, tlak novin a netrpělivost celého policejního aparátu.

Roger vyšel z Cortlandovi kanceláře a byl už na cestě ke svému autu, když ho na schodech dohonil seržant.

"Pane Weste!"

"Ano?" otočil se Roger.

"Na telefonu je pan Jackson, pane. Tvrdí, že s vámi musí okamžitě mluvit. Prý je to velmi naléhavé. Právě jsem..."

Roger běžel zpátky do haly a popadl sluchátko ze stolku služby.

"Tady je West," řekl. "Přepojte mi sem pana Jacksona."

"Ano, pane."

Vzápětí už Roger zaslechl Jacksonův hlas, ve kterém zněl nový naléhavý tón. Bylo to zoufalství nebo naděje?

"Weste, myslím, že to mám!"

"Co máte?"

"Odpověď, kterou hledáte. Klinika Palli..."

"Co je s ní?"

Roger cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

"Tam mi dali do obleku ten pudr. Byl jsem tam několikrát v souvislosti s vyšetřováním vládní komise a navštívil jsem i několik pacientů. Byla mezi nimi nějaká žena, která mne najednou objala, horko těžko jsem se od ní odtrhl. Weste, jsem o tom přesvědčený a hned tam pojedu..."

"Nechte kliniku na pokoji," přerušil ho Roger rychle. "To je naše věc. Máte ještě něco?"

"Nevím, nevím to úplně jistě, ale procházel jsem si všechno, co jsem na té klinice zaslechl a viděl... Weste, je tam jeden člověk, kterého jsem viděl až v poslední chvíli, protože místo sebe vždycky poslal někoho jiného. Ten člověk..."

"Kdo to je?"

"Domácí lékař kliniky, nějaký doktor Smith. Připadal mi nějak známý, ale až teď mi došlo odkud ho znám. Je to - Rawley.

Víte koho myslím, manžel té ženy, kterou Cunliffe srazil autem, ten..."

"Víc nepotřebuju," řekl Roger tiše. "Jackson, vím, že prožíváte trpké chvíle, ale zůstaňte doma, dokud se neohlásím. Nedělejte nic, co by mohlo Rawleye varovat."

"Když o vás za hodinu nic neuslyším, půjdu na kliniku sám," zavrčel Jackson.

"Tak co? Dozvěděl ses něco?" zeptal se Cortland s netajeným vzrušením.

"Dost," odpověděl Roger. "Teď víme, že Rawley už před lety obchodoval s drogami. Je teď takzvaným domácím lékařem na soukromé klinice, která se specializuje na léčení narkomanů. Snažil se Jacksonovi vyhnout, protože se obával, že ho pozná jako Rawleye. Cunliffova žena je na té klinice a personál tvrdí, že nechce prozradit, od koho heroin dostává. To nám ale bylo od začátku podezřelé. Rawley také pravděpodobně vydírá paní Kittovou. Jestli je Rawley hlavní postava, tak hodně věcí zapadá do sebe. Když ti to nestačí..."

"Stačí. Cos udělal?" zeptal se Cortland.

"Postavil jsem kolem kliniky kordon, aby odtud nemohl nikdo uniknout, kdybychom chtěli ty lidi zadržet," vysvětloval Roger. "Ale rozestavil jsem naše chlapce dost daleko, takže nejsou vidět. Kousek od hlavní brány mám větší vůz - je to auto na sběr prádla, které má radiové spojení s kordonem, a za klinikou stojí další policejní auto maskované jako taxík."

"Dobře. A dál?"

"Nejsem si jistý s Cunliffem," řekl Roger. "Tak ho telefonicky požádám o povolení k návštěvě jeho ženy. Když se potom někdo pokusí rychle uniknout z kliniky, můžeme si být jistí, že ty lidi varoval."

"Ale, Hezoune, jeho vlastní žena..."

"Rawleyova žena zahynula, ne?" řekl Roger drsně. "Vsadím se, že se brzy dozvíme proč."

"Ale jistě, jen si s mou ženou promluve," řekl Cunliffe Rogerovi do telefonu. "A když budou chtít na klinice můj souhlas, ať mi zavolají."

"Moc vám děkuji," řekl Roger.

"Myslím, že opravdu musíte zkusit všechny možnosti," prohlásil Cunliffe, "ale přiznám se, že to nevidím moc optimisticky. Kolikrát jsem se z ní pokoušel něco dostat a nebylo to k ničemu."

"Dám vám vědět, když se něco dozvím," slíbil Roger a položil sluchátko.

Klinika Palli byla velká budova nedaleko Hampstead Heath, obklopená vysokou cihlovou zdí. Vyhlížela docela příjemně a měla velmi dobře udržovanou zahradu. Na dlouhé cestičce vedoucí k budově stála dvě velká auta a jediné, co na klinice působilo trochu zlověstně, bylo několik zamřížovaných oken s mléčným sklem, takže obyvatelé pokojů neviděli ven a lidé zvenku neviděli dovnitř.

Roger odevzdal svou navštívenku ženě v příjímácké kanceláři a musel asi pět minut čekat, než ho zavedli širokou chodbou pokrytou kobercem do místnosti, kde za velkým, impozantně vyhlížejícím psacím stolem seděl malý tlustý človíček s lesklou tvář, hustými černými vlasy a malou černou bradkou. Představil se jako Reginald Gee, který už roky zastává na klinice funkci tajemníka.

"Čím vám mohu pomoci, pane vrchní inspektore?" zeptal se nepřírozeně vysokým hlasem. "Rád pro vás udělám vše, co bude v mých silách."

"Děkuji," řekl Roger trochu stroze. "Rád bych si promluvil s paní Cunliffovou. Chci zjistit, kde má přístup k heroinu."

"Samozřejmě si s ní můžete promluvit," řekl Gee. "Věřte mi, že jestli se vám podaří zjistit, odkud heroin bere, a tak ji zabránit v jeho dalším užívání, bude mít ta žena i její manžel důvod k vděčnosti. Zkoušeli jsme už všechno možné, ale bez výsledku."

Jen ten, kdo neznal zoufalství narkomana bez své dávky, tomu mohl věřit. Gee ale určitě znal duševní stav těch nešťastníků, a tak určitě lhal.

Nenapadlo ho, že to Roger musí poznat?

"Rád půjdu s vámi," nabídl se Gee. "Chci vám pomoci, jak to jen půjde."

Vedl Rogera nahoru po schodech a potom do pěkně zařízeného pokoje, který by obstál v kterémkoliv lepším hotelu. Paní Cunliffová seděla u okna a dívala se do zahrady.

Roger hned vytušil, že ji na jeho příchod upozornili předem. Byla to žena středních let se šedivějícími vlasy a povadlou pokožkou a se všemi znaky odkvetlé krásy.

Předstírala lhostejnost, když jí tajemník představil Rogera, ale očividně ji jeho návštěva rozrušila a poděsila. Ale na tom moc nezáleželo, vždyť i Roger byl přinejmenším stejně rozrušený.

Poznal v ní totiž ženu z těch dvou fotografií, které poslali Jacksonovi s nápisy předtím a potom. Potom se nápadně shodovalo s tím, co teď viděl před sebou.

A to nebylo všechno. Roger si předtím obstaral vzorek Angeliho pudru Nocturne a znal jeho vůni. Paní Cunliffová používala stejný parfém a pudr, jaký Rosemary našla na šatech svého muže.

Rosemary Jacksonová.

Podřimovala a snila v pokoji skoro přímo nad tím, ve kterém stál Roger.

22. NEBEZPEČNÁ OTÁZKA

Venku svítilo slunce, trávník se leskl zelení a květinové záhony s několika plně rozvinutými narcisy byly čerstvě zkyplené. Venku, vedle sanatoria, byl veliký nápis: Garáž - Austin Servis. Venku se lidé volně pohybovali a zněl odtud hřmot rušné pouliční dopravy - a tam stál i automobil, který sem Rogera dovezl. Za volantem seděl seržant a naoko četl noviny. Ve skutečnosti ale ostražitě sledoval okolí. Bylo to dodávkové auto místo auta na sběr prádla a místo taxíku parkovalo vzadu poštovní auto.

V sanatoriu seděla u zamřížovaného okna vyděšená paní Cunliffová a dívala se na Rogera.

V očích se jí zračil strach, rty se jí škubaly, ruce se třásly. Nedokázala je ovládnout a nevráživě sledovala Rogera, jakoby se jí už samotný pohled na něj hnusil.

"Dobré ráno, paní Cunliffová," řekl Gee svým vysokým hlasem. "Máte návštěvu - je tady pan vrchní inspektor West ze Scotland Yardu. Nemějte strach, pan West vám chce jen pomoci jako my všichni. To je naše jediná snaha, že, pane vrchní inspektore?"

"Já... Já nepotřebuju žádnou pomoc," řekla Vera Cunliffová. "Už je mi líp, o mnoho líp. Vždyť to víte, pane Gee! Ale nesnáším nové lidi. Víte, že se nerada setkávám s neznámými."

"To je jen lehká nervozita, paní Cunliffová. Na pana vrchního inspektora si rychle zvyknete," chlácholil ji Gee, jakoby mluvil s malým dítětem. "Nemusíte se vůbec znepokojovat, pan vrchní inspektor vám chce dát jen pár otázek. Snažte se na ně odpovědět."

"Strašně - strašně mě bolí hlava. Nemůžu na nic myslet. Prostě nemůžu - nemůžu myslet."

Byla příliš vydešená, než aby byla schopná uvažovat.

Ten strach pocházel buď od užívání narkotik, nebo ho vyvolávalo něco naléhavějšího. Její pohled bloudil z Rogera na Gee a detektiv by přísahal, že se víc bojí tajemníka než jeho.

"Ale ano, můžete myslet, paní Cunliffová," řekl Gee káravě. "Máte mozek stejně jasný jako já. Nesmíte se tak rozrušit, když potkáte cizí lidi. Ostatně, už brzy půjdete domů a potom se musíte nervozity zbavit, ne? Jen pěkně odpovězte panu vrchnímu inspektorovi na jeho otázky. Jsem přesvědčený, že udělá všechno, aby vám pomohl. Vždyť by to byla škoda, kdybyste po tolika utrpeních, co jste během léčby prodělala, znovu upadla do starého návyku, ne?"

Neodpověděla, ale upřela oči na Rogera, jakoby se bála toho, na co se jí zeptá. Jedno bylo jisté: nesměl se zeptat na nic, co by ji ještě víc vyděsilo. Musel jí však položit otázky, které by ospravedlňovaly jeho návštěvu.

"Vzpomínáte si na jméno nějakého člověka, který vám dal drogu?" zeptal se konečně.

"Ne, nepamatuju se. Už jsem tolikrát říkala, že si nepamatuju."

"Setkala jste se někdy s reverendem Peterem Waiteem, který vede kampaň proti dopravním nehodám?"

Rychle se podívala na tajemníka, jakoby chtěla zjistit, jestli smí na tuto otázku odpovědět.

"Odpovězte, prosím, panu vrchnímu inspektorovi, paní Cunliffová."

"Já - ano, ano," zašeptala ustrašeně. "Pomáhala jsem panu Waiteovi."

"Byla jste někdy i v jeho bytě na Fields View?"

"A - ano, dělala jsem pro něj. Můj - můj manžel si přál, abych mu ve všem pomáhala."

"Proč?"

"Jednou - jednou přejel a zabil nějakou ženu. Chtěl udělat všechno, aby to provinění nějak napravit, i když to nebyla jeho vina. Všichni říkali, že to nebyla jeho vina!"

"Prošel jsem si svědecké výpovědi a ty celkem jasně dokazují jeho nevinu," uklidňoval ji Roger. "Dal vám pan Waite někdy nějaké drogy?"

"Ne!"

"Dostala jste drogy poprvé ve středisku kampaně?"

Nevěděla, co má odpovědět. Tázavě se podívala na tajemníka a potom odvrátila oči, jakoby pochopila, že tentokrát od něj nemůže pomoc čekat. Gee šel pomalu k ní, chlácholivěji položil ruku na rameno a řekl trochu nižším hlasem:

"Paní Cunliffová, jestli jste drogy dostala tam, musíte to panu vrchnímu inspektorovi říci. Jemu i mně. Protože až se vrátíte domů, mohla byste zase podlehnout pokušení a do toho bytu jít - a jestli jste heroin opravdu dostávala tam, bylo by to pro vás osudné. Nikdy nemáme jistotu, že jste se úplně vyléčila, vždyť to víte. Dávali vám drogy v tom bytě?"

Roger ho klidně přerušil:

"Ten byt včera vyhořel. Jestli vám dávali heroin tam, už byste tam chodila zbytečně. Takže nemáte důvod, abyste něco zamlčovala, paní Cunliffová."

Zdvihla ruce a oči jí málem vystoupily z důlků. Potom udělala krok dopředu a odstrčila tajemníka stranou. Gee šel těsně vedle ní, jakoby hlídal, aby se nevrhla na Rogera.

"Je to pravda? Ten byt vyhořel? Opravdu?"

"Viděl jsem ho hořet."

Obrátila se, schovala tvář do dlaní a tiše se rozplakala.

To zřejmě rozptylovalo poslední pochybnosti o tom, kde k heroinu přišla.

"Odpovězte na otázku, paní Cunliffová," naléhal Gee pronikavým hlasem. "Pan vrchní inspektor potom bude určitě spokojený."

Nezdvihla oči, ale mumlala něco do dlaní.

"Ano, dostávala jsem tam heroin. Chodila jsem do toho bytu jednou za dva týdny - nějaký muž mi tam dal něco pro injekce..."

Nedokázala mluvit dál.

Gee se podíval na Rogera ne prosebně, ale rozkazovačně.

"Myslím, že budeme muset skončit, pane Weste."

"Jistě," přisvědčil Roger rychle. "Už vás nebudu dál trápit, paní Cunliffová. Děkuji vám za ochotu. Chcete něco vzkázat panu Waiteovi?"

Tvář měla ztrhanou a ve strnulých očích se jí zaleskly slzy.

"Ne, nic," zašeptala. "Hrozně mne rozbolela hlava. Musíte - musíte sehnat pomoc." Zvýšila hlas a obrátila se k tajemníkovi. "Musíte sehnat pomoc! Zavolejte doktora Smithe, musí mi trochu pomoci!"

To bylo pro narkomany typické. A jestli jí přikázali, aby jmenovala Waitea, jinak že nedostane injekci, vysvětlovalo to i její zoufalý pláč.

"Ano, ano, hned," uklidňoval ji Gee. "Sám pro něj zajdu."

Položil Rogerovi ruku na rameno a vedl ho ke dveřím.

"Jen si sedněte a upokojte se, paní Cunliffová."

Stála tam zoufalá a napjatě hleděla za nimi.

Roger počkal, až Gee sáhl na kliku a otevřel dveře, pak se otočil k nešťastné ženě, z jejíž krásy zůstal už jen stín a klidně, jakoby jen tak, se zeptal:

"Nechala jste se v posledních dnech fotografovat, paní Cunliffová?"

"Ano," odpověděla. "Myslela jsem, že mi je líp. Ben mne o to prosil, chtěl..."

"A byl to opravdu dobrý snímek," přerušil ji Gee, "skutečně dobrý."

Vytáhl Rogera z pokoje, zavřel dveře a pak šli k točitému schodům.

"Chudinka," poznamenal Gee nejistým hlasem. "Přes všechny naše snahy se obávám, že její případ je úplně beznadějný. Nevím, jestli bychom ji neměli pustit domů. Musím si o tom promluvit s doktorem Smithem. Pane Weste, počkejte tady na mne, nezdržím se déle než dvě, tři minuty. Musím zařídít, aby paní Cunliffová dostala injekci." Rychle přešel jinou chodbou ke dveřím s nápisem: Soukromá kancelář.

Nic nemohlo zakrýt jeho vzrušení. A začalo v okamžiku, kdy se Roger zeptal na tu fotografii.

Dveře za tajemníkem se zavřely, ale jeho vysoký hlas nejasně doléhal až na plošinu s portréty na stěnách, vysokým kobercem a elegantními schody, které vedly dolů do prostorné haly. Tady nahoře byly malé stolky, ilustrované časopisy, pohodlná křesla - patina bohatství, která člověka udeřila do očí už u vchodu do kliniky.

Z Gea se náhle stal vyděšený člověk. Bud on sám, nebo někdo jiný se dopustil osudové chyby, když poslal Jacksonovi ty fotografie. Ale tehdy nikdo netušil, že policie bude vyslýchat paní Cunliffovou. To si teď jasně uvědomil.

Roger mohl ze svého auta venku zavolat do Yardu, potom uzavřít kordon a vyslechnout jak Gea, tak Smithe. Ale to se muselo udělat rychle. Gee nemohl nepochopit význam otázky, určitě mluvil s doktorem Smithem, alias Rawleyem, o fotografii a Rogerových otázkách, a ne o pomoci paní Cunliffové.

Roger seběhl po schodech do haly, kde seděla nějaká pěkně oblečená žena a prohlížela si magazín. Došel k hlavním dveřím a bez překážky je otevřel. Jeho řidič zaparkoval auto nedaleko vchodu, za několik minut už bude moci rádiem upozornit Yard a policejní vozy uzavřou prostor kolem kliniky.

Roger vyběhl na cestičku před budovu a překvapeně se zarazil. Jeho vůz tam nebyl. Na místě, kde předtím parkoval, teď stála dvě velká auta ambulance.

"Hledáte svoje auto?" zeptal se ho řidič jednoho z nich.

"Požádali jsme řidiče, aby parkovali venku, kde je víc místa. Máte auto s řidičem?"

"Ano."

"Tak to stojí hned za bránou."

"Děkuji," řekl Roger.

Příjezd se mu cestou na kliniku zdál krátký, ale teď, když šel pěšky, mu připadal dlouhý alespoň míli. Ohlédl se a přelétl očima okna a přední dveře kliniky, nikoho však neviděl.

Vkročil do jízdni dráhy a letmo se podíval napravo i nalevo. Jeho auto stálo kousek od něj, řidiče ale neviděl. Najednou zařval motor blízké ambulance a velký vůz vyrazil prudce dopředu.

23. PRAVDA

Ambulance byla už jen pět yardů od Rogera. Určitě se pohnula dříve než se Roger objevil, protože na start z místa jela příliš rychle. Nebyl čas na rozmýšlení. Smrt se k Rogerovi hnala tak rychle a tak překvapivě, až se zdálo, že nemá žádnou naději na záchranu.

Neměl čas uskočit dopředu, a kdyby se pokusil skočit na kapotu, náraz by byl ještě prudší. Od auta ho dělilo už jen několik stop. Cítil teplo motoru a v uších mu zněl ohlušující řev.

Uskočil stranou a padl na záda.

Byl připravený na náraz zátylkem o zem i na strašnou, drtící váhu kol. Dopadl prudce na zem, ale klobouk se mu udržel

na hlavě a svou pokroucenou střechou zmínil náraz. S rukama těsně u těla se díval na pulzující, naolejované útroby auta. Cítil, jak mu jedno kolo přimáčklo ruku a pak uviděl oblouk jasného světla mezi zadními koly.

Ambulance přejela přes něj.

Ani nebyl moc zraněný. Sluneční světlo ho téměř oslepilo a srdce mu tlouklo jako zvon. Cítil se ochromený a bezvládný.

Vtom zazněl nový zvuk - hvízd policejní píšťalky. Viděl, jak k němu běží s píšťalkou na rtech jeho řidič, seržant z Yardu. Blížil se i dodávkový vůz. Ještě pořád slyšel motor ambulance, ale jeho hukot pomalu zanikal v dálce. Roger cítil jakýsi zvláštní klid, který rušil jen běžící muž a rachotící auto.

Nesmí tady ležet, musí vstát. Vstát. Nepotřebuje další důkazy. Gee a Smith nesmějí uniknout, nikdo nesmí uniknout.

Vstát. Roger se zvedl ze země. Seržant už byl těsně u něj. "Zablokujte obě cesty k sanatoriu!" vykřikl Roger.

Už tady byl i vůz na sběr prádla.

"Zavolejte všechna vozidla - rychle!"

Jakoby omámený se dopotácel k vozu.

"Musíte zablokovat tuhle cestu - rychle!"

Přemáhala ho závrať. Pokoušel se běžet, ale pohyboval se ještě nejistě.

"Za chvíli tady bude asi tucet aut," oznámil mu muž z Yardu.

"Výborná práce. Obejděte dům a postarejte se, aby uzavřeli i zadní vchod."

Stál u dveří svého vozu a nasedl. Seržant si už přisedl k řidiči auta na sběr prádla, který uvolnil brzdy. Roger otočil klíčkem zapalování a rozsvítilo se kontrolní světlo. Představoval si, jak se prchající auta ženou po cestě a projíždějí bránou. Vyrázil. Brána byla jen dvacet yardů daleko, ale jemu to připadalo o mnoho dál. Pak zaslechl vytí motorů.

Dorazil k bráně ve chvíli, kdy od budovy přijížděla tři auta velká, tmavá, lesklá. Za volantem prvního vozu seděl Gee a vedle něj nějaký mladší muž. Roger prudce zabrzdil před východem, pak rychle otevřel dveře a chtěl vyskočit. Ale znovu na sobě ucítil chladnou ruku hrůzy, protože Gee přijížděl příliš rychle, aby mohl zastavit a zabránit srážce. Roger vyskočil. Viděl Geeho tvář a pochopil, že se ten člověk snaží zabrzdit, ale už to nestihne. Mladší muž měl tvář znetvořenou děsem.

Roger byl mimo nebezpečí, když zaslechl ostrý rachotivý zvuk. Náraz byl velmi prudký. Vypadalo to, že se vůz, ze kterého před okamžikem vyskočil, musí převrátit. Ale nestalo se tak. Velké auto do něj narazilo zepředu, takže Rogerovo auto teď připomínalo tahací harmoniku. Druhé auto z kliniky vrazilo přímo do prvního. Někjaký muž se zakrvácenou tváří vylézal ze zadního sedadla. Řidič ležel bezvládně na volantu.

Vzadu ležela v bezvědomí Rosemary Jacksonová.

Vozidla rozestavěná v kordonu zachytila seržantovu zprávu a dojela na místo srážky dřív, než kolemjdoucí začali zachraňovat oběti. Zdálo se, že Rosemary Jacksonová vyvázla bez zranění. Roger si oddechl a celý ožil, jakoby mu píchli injekci na posílení.

"A teď rychle," řekl osádce auta. "Zjistěte, co se stalo u druhého vchodu. Zavolejte do Yardu a požádejte superintendanta Cortlanda, ať se postará o to, aby nám Benjamin Cunliffe neupláchl - chci s ním mluvit."

Jeden seržant už volal do Yardu radiem.

"Požádejte Yard, aby poslal tak deset lidí, chci prohledat celou kliniku. Jen co přijede posila, obkličte budovu i se zahradou. Nevíme, o co se teď pokusí. A musíme prohledat i tu garáž vzadu."

Pokyny byly vydané. Teď všechno záviselo na tom, jestli se skuteční dost rychle.

Když se Roger postaral o to, aby z kliniky už nikdo neunikl, šel se podívat, jak dopadla ta strašná srážka.

Gee byl mrtvý a už ho vytáhli z auta. Vedle něj ležel doktor Smith alias Rawley, také mrtvý. Třetí muž se těžce zranil, dva další měli jen lehčí pohmožděniny. Všechny zraněné zatkli a v doprovodu policistů převezli do nemocnice.

Muž z hlídkového vozu zavolal na Rogera:

"Chce s vámi mluvit superintendant Cortland, pane."

"Dobře, děkuji," řekl Roger a šel k aparátu. "Tady je West... Co? Ano, myslím, že tím případ končí, ale jistotu budu mít teprve až prohlédneme budovu... Mám dojem, že personál do toho není zapletený. Většina o ničem neví. Však uvidíme. Teď se jdu podívat do kanceláří... Ano, řekni Jacksonovi, že jeho žena je v pořádku... Kdo?... Cunliffe? Zatím proti němu nic nemám, ale náramně by mne překvapilo, kdyby v tom nebyl namočený až po uši. Už dávno jsem přemýšlel, jestli paní Rawleyovou nepřejel úmyslně... Jo, možná jsem blázen... Však se uvidí, hromská práce... Hele, co je s Waiteem?"

"Je docela klidný, ten chlap má opravdu odvahu," řekl Cortland. "Jestli je nevinný, budu rád, když mu to co nejdřív oznámíme."

"Ano, je v tom docela nevinně," prohlásil Roger. "Řekni to i June Akersové."

Roger pospíchal do budovy kliniky za muži z kriminálního oddělení, kteří mezitím dorazili. Vyslychali personál - většinu zaměstnanců to docela znátlo a ohromilo. Roger se u nich dlouho nezdržoval a šel do pokoje paní Cunliffové. Byl zamknutý zvenku. Odemkl a otevřel dveře. Žena ležela na posteli a spala.

"Aspoň ještě žije," řekl Roger seržantovi, který ho doprovázel.

"Postavte tady jednoho muže, aby ji nikdo nerušil. Našli už něco?"

"Prý objevili pokoj, kde věznili Rosemary Jacksonovou," informoval ho seržant.

Podle výpovědi personálu byla pacientkou doktora Smitha a dopravili ji sem vozem ambulance. Nikdo netušil, že se sem opravdu nepřišla léčit. Ošetřoval ji jen doktor Smith.

Ve Smithově kanceláři se v krbu černala hromada spáleného papíru. Velký trezor byl otevřený. Na podlaze před ním i

uvnitř ležela tlustá vrstva bílého prášku.

"Heroin nebo opium," spokojeně řekl Roger. "Dostávali zásoby na léčení a schovávali je tady v trezoru. Při útěku se jim zřejmě jedna nádoba rozbila. Zbytek drog bude asi v zdemolovaných autech."

Poslal jednoho muže, aby na to upozornil policisty u trosk obou vozidel.

Prakticky už neměl na klinice co dělat. Zavolał do Yardu.

"Už jsem dostal první hlášení," řekl Cortland spokojeně. "Zdá se, žeš to tam pořádně vyčistil, Hezoune. Víš už nějaké podrobnosti?"

"Ne. Teď jedu za Cunliffem a až tam skončím, doufám, že budu mít v celém případě jasno," řekl Roger.

"Cunliffe je ještě ve své kanceláři."

"Dobře. Ať mu někdo zavolá - počkej, kdo z našich je dobrý herec? Možná Middleton, ten by nemusel být špatný. Ať Middleton hodinu počká a potom Cunliffovi zatelefonuje. Řekni mu, ať mluví hodně vysokým, vyděšeným hlasem a řekne, že jsem objevil fotografie jeho ženy, a že doktor Smith s ostatními ujeli. Zařídíš to?"

"Nevím, jak to všechno děláš," řekl Cortland. "Chatworth určitě strávil polovinu svého času tím, že tě držel na uzdě. Všechno zařídím."

"Díky," řekl Roger srdečně.

Za půl hodiny stál se dvěma detektivy a policejním autem na Portman Place před budovou, kde měl Benjamin Cunliffe kancelář. Jeho stříbrný Rolls-Royce parkoval poblíž a za deset minut vyšel Cunliffe z budovy.

Nasedl do auta a odjel. Roger s ostatními policejními vozy ho sledoval celou cestu až k jeho bytu nedaleko Regent Parku. Cunliffe vystoupil z auta a pospíchal do domu. Za dvacet minut vyšel ven. Roger, už v jiném autě, čekal na nároží. Cunliffe jel přes Edgware Road a Hyde Park k Hammersmithu. Později odbočil na cestu k londýnskému letišti. Roger upozornil vysílačkou tamější policii.

Krátce před příjezdem na letiště mu odtamtud hlásili: "Letadlo do Paříže startuje za půl hodiny, pane, a Benjamin Cunliffe si v něm rezervoval místo. Kancelář letecké společnosti dostala telefonické instrukce, že mu má ve všem vyjít vstříc."

"Počkám na něj na letišti," řekl Roger suše.

Cunliffe se v houfu ostatních cestujících procházel po letišti. Ničím nedával najevo, že je vylekaný nebo na útěku. V ruce nesl malou aktovku. Dva kufrý mu už naložili na vozík a dopravili k letadlu. Roger čekal se dvěma detektivy a dvěma úředníky letištní policie u pojízdných schůdků.

Jakmile Cunliffe došel k letadlu, přistoupil Roger k němu a řekl:

"Máte na mne chvíli čas, pane Cunliffe?"

Muž se zastavil, otevřel ústa a zase je zavřel. Když se konečně zmohl na slovo, zněl jeho hlas tence a vyděšeně.

"Proč - proč právě teď? V neodkladné obchodní věci letím do Paříže. Jakým právem..."

"Musím vás požádat, abyste tu cestu odložil," řekl Roger rozhodným tónem. "Potřebuji se vás zeptat na pár věcí. Když nás vaše odpovědi uspokojí, můžete odletět následující linkou."

Cunliffe vypadal, jakoby se ho měly zmocnit mdloby.

V doprovodu Rogera a ostatních policistů se vrátil do letištní budovy. Nosič donesl jeho zavazadla a předtím, než ho začali vyslýchat, je otevřeli a prohlédli.

Cunliffe se na náhlý útěk připravil dobře. Na různých místech obleku měl ukryté velké sumy peněz, v kufrech měl uložený pěkný majetek v brilantech - všechno snadno a kdekoliv zpeněžitelné. Měl u sebe i úvěrové listy na značné částky a doklady zahraničních bank, ze kterých vyplývalo, že má pod různými jmény založena konta v mnoha státech. Kromě toho u něj našli malou nádobku s heroinem.

"Z čeho jsi ho obvinil?" zeptal se Cortland, když se Roger pozdě odpoledne vrátil do Yardu. "Měls celkem pěkný výběr."

"Formálně ještě z ničeho, ale zvláště vyzdvihuji jednu věc."

"Kterou?"

"Vzpomínáš si na vraždu paní Rawleyové?" řekl Roger. "Jsem přesvědčený, že ji srazil úmyslně. Nebyla to nehoda. A myslím, že to věděl i Rawley. Jako lékárník měl přístup k drogám a pravděpodobně už tehdy on a Cunliffe s omamnými jedy obchodovali. Rawleyova žena na to asi přišla, a když se po domluvě manželovi přesvědčila, že s tím nemíni přestat, chtěla to oznámit policii. A kromě toho si myslím, že všechny svědky podplatili. Nejvíc mne mrzí Atkinson. Vzpomeň si, že brzy po té nehodě získal malý majetek a požádal o přeložení do Tottingu, kde si koupil dům. Jsem přesvědčený, že ho koupil za peníze, které dostal za falešné svědectví."

"Už mi začíná svítat, Hezoune," poznamenal Cortland zvolna. "Co s tím ale mají společného ti ostatní?"

"Já vím, že ta moje hypotéza je dost odvážná," řekl Roger. "Ale teď, když Brown konečně promluvil, můžu si udělat ucelený obraz. Brown a Rawley spolu dělali už několik let - on a ostatní prodejci drog to ze začátku dělali pro peníze a potom pro samotné drogy. Ze všech se stali narkomani. Podle mne se to celé odehrálo takhle:

Paní Brayová pracovala pro Rawleye od toho soudního přelíčení v Ligate. Kromě toho pravidelně pomáhala Waiteovi v kampani. Atkinson, Brown a ostatní členové bandy, která využívala středisko kampaně pro svoje cíle, ji kryli. Potom paní Brayová a Atkinson přerostli Rawleyovi přes hlavu. Věděli toho o něm a o jeho činnosti jako doktora Smitha už tolik, že si mysleli, že si mohou bez obav přivlastnit část drog, s klinikou Palli se rozejít a vybudovat si vlastní síť zákazníků. Narkomanů znali dost, hlavně ty, co pravidelně navštěvovali středisko kampaně. Brown říká, že nabízeli zboží za nižší ceny než Rawley, a tak mu ničili obchod.

Rawley se je pochopitelně, neodvážil udat, ale musel se jich za každou cenu nějak zbavit. Jediným řešením byla jejich smrt. Nejdříve dal zabít paní Brayovou, a to Atkinsona na nějaký čas odradilo od jeho záměrů, i když si možná neuvědomoval, že ji zavraždili. Pak se ale stalo něco, co Rawleyovi nahnalo strach - někdejší obhájce v ligatském procesu navštívil kliniku Palli a uviděl ho tam. Myslím, že tehdy si Rawley uvědomil, že dohrál. Od té chvíle mohl jen doufat, že unikne aspoň s tím, co má. Ale ze všech stran mu hrozilo nebezpečí. Jackson představoval jedno z nich a Rawley se pokusil získat nad ním moc. Rozhodl se pro únos jeho ženy. Akci proti Jacksonovi začal dříve, než nastaly ostatní potíže, a ztroskotala proto, že okolnosti donutily Rawleye jednat příliš rychle.

Roky připravoval plán, který ho měl chránit. Nic netušící Waite mu sloužil jako zástěrka jeho činnosti. Věřil, že tak svou organizaci dokonale zajistil. Nepředvídal ale těžkosti s paní Kittovou. Nebylo nic udivujícího na tom, že paní Kittová navázala styk s Waiteem. Byl to spíš logický důsledek jejího postoje. Ironie ale spočívá v tom, že od té chvíle začala paní Kittová rebelovat. Chtěla policii oznámit někdejší přestupek svého muže, a to by mohlo prozradit i Rawleye. Proto poslal Browna, aby ji zabil. Brown si opravdu myslel, že je mrtvá. Ale ještě žil Atkinson a Rawley se ho bál. Kromě toho spěchala věc s Jacksonem, zvláště když se dozvěděl, že si advokát najal detektiva. Rawley chtěl určitě řešit jednu věc po druhé, ale události dostaly tak rychlý spád, že mu začala hořet půda pod nohama na více místech. Rawley plánoval rychlou sérii vražd, na kterou chtěl použít Browna, co zabil už paní Brayovou.

První obětí měl být Jackson. Ale ten smrti unikl, a tak mu unesli ženu v zoufalé snaze ucpat mu pusy.

Pak přišel na řadu Atkinson a zahynul. Další měl být Waite a vůbec nepochybuju, že by ho zabili, kdybychom nepřišli včas. Po jeho smrti by se objevil důkaz, že drogy distribuoval on. To by Rawleye na čas zase zachránilo. Ale když viděl, že se o Waitea zajímáme, nedalo se to udělat tak snadno. Waite měl všechna jména a adresy Rawleyových zákazníků a bylo nutné ho zničit. Rawley nemohl připustit, abychom se je dozvěděli. A protože si je Waite pamatoval, měl zemřít také.

Víme, že unikl smrti jen o vlásek.

Umím si představit, jaká zoufalost se zmocnila Rawleye, když zjistil, že paní Kittová a Jackson žijí. Ale nemohl se zastavit. On i Brown v tom vězeli příliš hluboko. A pořád ještě mohli doufat, že za vraha budeme pokládat Waitea."

"Tak úplně neoprávněný předpoklad to nebyl," podotkl Cortland. "Mnozí z nás si to mysleli. Ale teď mi řekni, kolik z toho můžeme dokázat."

"Můžeme dokázat všechno, co potřebujeme," odpověděl Roger. "Cunliffe se bude pravděpodobně snažit svalit všechnu vinu na Gea a Rawleye, protože jsou oba mrtví. Ale člověk, který byl schopný udělat z vlastní manželky narkomana, z toho nesmí jen tak vyklouznout."

"Tak se postarej, aby se mu to nepovedlo," řekl Cortland důrazně.

Roger se od něj vydal dolů za Cunliffem, kterého nechali nějaký čas samotného. Jen Roger vešel, vyskočil Cunliff a vychrlil ze sebe vodopád slov dříve, než druhý stačil promluvit.

"Weste, já jsem si už prostě nevěděl rady! Vydírali mne. Před lety jsem pracoval s Rawleyem - držel mne v hrsti. On - on dostal mou ženu do takového stavu, že... nemohl jsem tomu zabránit, Weste!"

"Neudělal jste nic, abyste jí pomohl," řekl Roger chladně. "Bylo by laskavější ji zabít, jako jste zabil paní Rawleyovou."

"Weste! To není pravda, to je..."

"Pane Cunliffe, vy neznáte jeden fakt," přerušil ho Roger ledovým tónem. "Po smrti paní Brayové a seržanta Atkinsona jsme získali dostatečně důkazy, že oba ve vašem procesu, po takzvané nehodě paní Rawleyové, svědčili falešně. V pátrání budeme ještě pokračovat. Kromě toho jsme na klinice Palli našli důkazy o tom, že jste se zúčastnil obchodu s omamnými jedy. Jen úplné a otevřené přiznání by vám snad pomohlo - nic jiného."

"Ach, bože," zasténal Cunliffe. "Vždyť - vždyť vám říkám, že mne vydírali. Bylo to takhle..."

Jeho přiznání, které ten den později podepsal, doplnilo chybějící články řetězu. Obsahovalo všechno: jak začaly potíže, když se paní Brayová a Atkinson rozhodli podnikat na vlastní pěst, jak okolnosti donutily Rawleye a Cunliffa bojovat s časem, jak vyšetřováním vládní komise vznikly nové těžkosti, jak Jackson...

Když šel Roger ten večer domů, ptal se sám sebe, jestli by se Cunliffe tak zhroutil, kdyby věděl, že důkazy o falešných svědeckých výpovědích na soudním procesu vlastně neexistují.

Z etického hlediska nebyl ten trik na místě.

Z etického hlediska byl Roger West špatný detektiv.

Jistě, byl to zamotaný případ. Člověk si musel položit otázku, který jed byl horší. Jestli heroin a opium, nebo peníze, za které se dali koupit lidé jako Cunliffe, Atkinson a paní Brayová. Ale přineslo to i něco dobrého. Paní Cunliffová se skutečně vyléčí, Jacksonovi budou prožívat nové medové týdny a paní Kittové spadne s ramen těžké břemeno.

I osud Petera Waitea se změní. Věrnost a stálost June Akersové mu pomohou a za nějaký čas v něm zase zahoří velké nadšení.

Paní Atkinsonovou a její dceru Betty sice čekaly ještě krušné doby, ale policejní konstábl Davis jim bude dobrou oporou. Velmi schopný člověk, ten Davis, dokonce ještě lepší než Pye. Oba jsou schopní a Roger doufal, že je brzy dostane na kriminální oddělení.

Bez ohledu na vyřešení celého případu měl Roger vážný důvod pro to, aby si ulehčeně oddechl, protože se v Yardu mluví o tom, že Chatworth je mimo nebezpečí. Na svoje místo sice už nenastoupí, ale je rozdíl, jestli bude užívat penzi nebo ležet v hrobě.

Roger dojel na Belle Street, dal auto do garáže a vstoupil do prázdného domu. Byl nejvyšší čas, aby se Janet vrátila. A s ní i chlapi. Až teď, když vypětí pominulo, si uvědomil, jak mu všichni chybějí. Rozhodně jim nesmí zapomenout večer zavolat!

Vyndal ze schránky na dveřích noviny, zběžně je prolétl a pak se zadíval na nápadně upravenou titulní stranu v

Evening Globe.

Četl:

List Evening Globe je přesvědčený, že reverend Peter Waite svou vášnivou kampaní proti zabíjení - právem používá slovo vraždění - na silnicích naší krásné země opravdu posloužil věci celého národa. Po tragickém zneužití hlavního stanu své kampaně a vzhledem k tomu, že požár zničil vše kromě průkopnického ducha pana Waitea, chce se Evening Globe stát tlumočnickem tohoto hnutí. Reverend Peter Waite bude nadále stát v čele boje proti dopravním nehodám. Lidi naší země je potřeba přesvědčit, že toto nesmyslné zabíjení na silnicích se může a musí zastavit, a že každého viníka je třeba přísně potrestat. Strach před trestem, jak tvrdí pan Waite, je jediná zbraň proti otřesné nedbalosti, která stojí tolik lidských životů.

June Akersová bude faráře Peteho držet na uzdě, aby nezacházel do krajností, uvažoval Roger. S její pomocí se kampaň dostane do takových kolejí, že bude mít opravdu vliv na veřejnost.

June se o to určitě pokusí.

Roger dojedl večeři, umyl se a podíval se na hodinky. Bylo půl desáté. Už neměl chuť čekat, a tak zdvihl sluchátko a objednal si meziměstský hovor se svou ženou.